

Giới thiệu Câu Được Anh Trai Thân Yêu !

Truyện Câu Được Anh Trai Thân Yêu ! là một tác phẩm khá hay, hay ở chỗ cá tính của nhân vật nữ chính. Cô có cảm giác thích anh trai từ lúc bé.

Dần dần có thể nói đó là tình yêu, cô bất chấp sang Mỹ để đến với anh, làm mọi thứ để cho anh vui.

Nhưng anh sợ điều đó, rồi khi mất cô anh mới nhận ra là đã yêu em mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Anh Trai Thân Yêu !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Mở đầu

Đình Bá Thực là một thương nhân thành công, ngoài sự giàu có ở ngoài, ông còn có người vợ xinh đẹp người người ao ước.

Nhưng mà cuộc sống của ông lại có một thiếu sót vô cùng lớn, đó là người vợ đã kết hôn nhiều năm lại không sinh được con, cho dù là đi thụ tinh nhân tạo hay đi nhờ thần cúng phật, hai người dùng hết các biện pháp cũng không được toại nguyện, cuối cùng đành từ bỏ.

Vì để có con nối dõi, họ phải đến cô nhi viện nhận nuôi một bé trai 2 tuổi, đặt tên là Đình Từ Hạo.

Từ Hạo ở đây có nghĩa là nhiều con nhiều cháu. Bọn họ hi vọng bé trai này có thể mang đến may mắn cho Đình gia để họ có thêm những đứa con.

Nói thật cũng lạ, không biết có phải do Đình Từ Hạo có số tốt với họ, sau khi nhận nuôi bé, bà Đình liền mang thai, chỉ trong 6 năm liên tục sinh 4 cô con gái, xinh xắn, đáng yêu, khiến nhà họ Đình trở nên vô cùng náo nhiệt

.

Không giống như ông Đình đáng người mập, lùn.4 cô con gái đều giống mẹ, xinh đẹp như một tác phẩm nghệ thuật "phấn điều ngọc mài"

Không cần phải nói bốn cô con gái của ông xinh đẹp như thiên tiên, khiến cho ông Đình vô cùng kiêu ngạo.

Mặc dù có vài người cho rằng sinh con gái là chuyện lỗ vốn, nhưng ông Đình lại không cho là vậy, ông biết chỉ cần thực lòng nuôi dạy, con gái của ông còn tốt hơn nhiều so với con trai bỏ đi, con gái tuyệt đối là tài sản của Đình gia chứ không phải món nợ.

Vì vậy, con gái càng lớn, ông Đình càng tích cực thay các cô chọn đối tượng.

Chẳng qua là khi các cô lớn lên, đều xinh đẹp như hoa như ngọc, họ không còn giống hồi bé bị ông Đình lừa gạt, các cô đều kháng nghị mỗi người đều có một ý định riêng, không bao giờ bị ông Đình dùng mấy viên kẹo hay nói lời ngon ngọt nữa

Liệu ông Đình có được như ý nguyện, thay bốn cô con gái tìm rể hiền vừa lòng ông?

Hay là các cô sẽ theo ý mình, tìm một người rể nghèo? Đến lúc đó cho ông Đình lỗ vốn bỏ ra hay không?

Bốn cô con gái của ông là tài sản hay món nợ đây?

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Anh Trai Thân Yêu !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1

Đình Vũ Du xách một vali hành lý, đang chăm chú nhìn địa chỉ nhà, cô đang đi trên một con đường vô cùng xa lạ, vì vậy cô cố gắng nhìn kỹ từng địa chỉ

Cô đang đi tìm nơi ở của Đình Từ Hạo

Đi từ Đài Loan đến Mỹ xa xôi để học, cô không giống như những học sinh khác là đến kí túc xá để ở mà cô đến chỗ ở của anh trai là Đình Từ Hạo.

Cô thích Đình Từ Hạo , thích từ khi cô bắt đầu hiểu chuyện, cô vẫn luôn thầm yêu người anh trai không cùng máu mủ này, chỉ tiếc rằng nhiều năm trước anh rời nhà đến Silicon Valley* ở Mỹ để phát triển. Những năm gần đây 2 người ít có cơ hội để nói chuyện, nhưng cô ngày nhớ đêm mong anh, bình thường chỉ có thể gửi email để biểu đạt.

Thật vất vả mới nhìn đến ngày tốt nghiệp, cô đương nhiên không bỏ qua cơ hội để hai người chung sống, cô cố ý học thạc sĩ ở đại học Stanford*, chỉ có như vậy cô mới có lí do để được sống cùng anh trai, cùng anh sớm chiều chung đụng.

Cô chẳng những phải suy nghĩ một kế hoạch cụ thể mà còn phải dẹp hết lũ ong bướm vây quanh anh

Đình Từ Hạo là của cô, không ai có quyền tranh giành.

Cô yêu anh lâu như vậy, sâu sắc như vậy, không thể nào để cho người khác cướp mất anh được

Tất nhiên, đây là một bí mật của cô, cả nhà cô cũng không biết, mọi người chỉ nghĩ rằng cô là một đứa bé thích gần anh thôi.

" A, chính là.....nơi này sao?" nhìn biển số nhà quen thuộc, Đình Vũ Du dừng bước.

Chính là nơi này sao?

Mặc dù cô chưa từng tới chỗ anh ở, nhưng mà chỗ này với những gì anh miêu tả cho cô biết thì tương đối phù hợp.

Cô đưa ngón tay mảnh khảnh, nhẹ nhàng nhấn 2 cái và chuông cửa.

Đình.....đình.....

Trong nhà truyền đến âm thanh dễ nghe của chuông cửa

Cô để hành lí xuống, chuẩn bị cho anh một cái ôm nhiệt tình

Không ngờ, cô đợi một lúc mà không thấy ai ra mở cửa

Kì lạ, tại sao lại có thể như vậy? Chẳng lẽ anh đi ra ngoài?

Không phải đâu, cô đã nói cho anh biết khi nào mình tới, anh nhất định sẽ chờ cô, vì anh là một người vô cùng có trách nhiệm, không thể nào quên được giao hẹn

Có khi nào anh đang rửa tay hoặc là đang tắm?

Suy nghĩ các loại khả năng xảy ra, cô không nhìn được mà bấm 2 cái chuông cửa.

Đình..... Đình.....

Trong nhà vang vọng ra tiếng chuông , nhưng vẫn không có ai ra.

Kì lạ

Đình Vũ Du nhăn mày, cô lấy tay đẩy cửa, không thể tin được cửa nhanh chóng được mở ra.

Cửa không khóa..... Nhưng trong nhà lại không có người?

Lúc nào thì trị an ở nước Mỹ lại tốt như vậy?

Mang theo tràn đầy nghi ngờ trong lòng, Đình Vũ Du đẩy cửa tiến vào, cô nhìn quanh phòng khách, mở miệng gọi: " Có ai ở nhà không?". Sợ mình đi nhầm phòng, cô có chút chột dạ kêu: " Anh, anh ở đâu? Em là Tiểu Du, em đã đến....."

Trong phòng vang vọng lại tiếng kêu của cô, hoàn toàn không thấy bóng dáng của Đình Từ Hạo ở đâu.

Làm sao đây?

Nhìn xung quanh cô phát hiện cầu thang , trên bức tường có treo mấy tấm hình, tất cả đều là hình ảnh chụp cùng mấy người bạn, vì vậy cô xác định đây là nhà anh mình không sai.

Cô cười híp mắt nhìn hình dáng người mình yêu trong hình, không nhìn được đưa tay ra vuốt, trong tai nghe được tiếng vang truyền ra từ trên lầu.

A, có người ở nhà, nhưng tại sao lại không ra mở cửa?

Đinh Vũ Du nghi ngờ bước lên lầu, càng lên thì âm thanh càng nghe rõ hơn

Đó là âm thanh gì?

Trong lòng vô cùng hiếu kì, cô chậm rãi bước đến chỗ phát ra âm thanh, cô dừng lại ở ngay phòng phát ra âm thanh ấy, lại phát hiện ra cửa phòng không khóa, ngược lại để lộ ra một khe hở, có thể nhìn vào trong

Do dự trong chốc lát, cô ghé mặt vào xem

Đó là.....

Trong phòng là một đôi nam nữ, đang hôn môi nóng bỏng, họ đang ôm nhau, cả 2 quần lấy nhau, trong miệng không ngừng phát ra âm thanh dâm dăng, cùng tiếng lột quần áo sột soạt, đáng sợ hơn nữa, người đàn ông đang làm chuyện đó lại chính là anh trai Đinh Tử Hạo của cô.

Không thể ngờ anh không ra mở cửa là vì đang thân thiết cùng một cô gái khác.

Mắt nhìn thấy hình ảnh trong phòng, máu trong người cô dồn lên não

" Anh, anh không thể....."

Nhưng cô họng cô như có gì đó chặn lại, không mở miệng nhưng không thể nào phát ra tiếng, người cô cứng ngắt không thể cử động, chỉ có thể đứng đó nhìn anh thân thiết cùng người đàn bà khác.

Không cần..... Anh không thể.....

Buông cô ấy ra..... Anh buông tay.....

Không cần đối với em như vậy..... Không cần.....

Huhu.....huhu.....

Nước mắt trào ra trên khuôn mặt cô, cô khóc không lên tiếng, chỉ có thể mặc cho nước mắt chảy ra, để tầm nhìn của cô mơ hồ, không nhìn rõ chuyện đang xảy ra trước mắt nữa.

Không cần.....huhu..... Em không cần.....

" Cô gái, cô làm sao vậy? Cô gái"

" Tôi..."

Một giọng nói ngọt ngào truyền đến, đem Đinh Vũ Du từ trong ác mộng tỉnh lại.

Nhìn trước mắt là nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp cùng khoang máy bay màu trắng, cuối cùng cô cũng đem ý thức của mình kéo về, hiểu rõ mình đang còn trên máy bay đi Mỹ, mà tất cả chỉ là cơn ác mộng, một cơn ác mộng khiến cô vô cùng lo lắng.

" Cô gái, cô không sao chứ?" Nữ tiếp viên cúi đầu nhìn cô, quan tâm hỏi.

" Không sao, không sao, tôi khỏe". Biết được vừa rồi chỉ là ác mộng, cô không nhịn được mỉm cười trả lời.

" Vậy sao, nhưng mà cô....." nữ tiếp viên hơi nhăn trán, chỉ vào gò má cô.

" Tôi thế nào?" cô giật mình, phát hiện trên mặt mình đầy nước mắt, vì vậy đưa tay lau mặt.

Cơn ác mộng khiến cô chảy nước mắt, khó trách nữ tiếp viên lại dùng ánh mắt kì quái nhìn cô, tin rằng trừ mấy em nhỏ, còn có ai ở trên máy bay khóc thương tâm như vậy? Chắc là vô cùng ít người đi.

Haizz, đều tại giấc mơ kì lạ đó !

" Không có gì, chỉ là tôi đang nằm mơ mà thôi". Cô vừa lau nước mắt vừa khỏ sở nhìn về phía cô tiếp viên giải thích.

" Không có việc gì thì tốt, nửa tiếng nữa máy bay hạ cánh, đề nghị quý khách thắt dây an toàn". Cô tiếp viên dặn dò một lúc, sau đó quay đi dặn dò những vị khách khác.

Cô gật đầu làm theo, cơn ác mộng vừa rồi vẫn còn làm cô sợ hãi.

Ác mộng, đó chỉ là ác mộng.

Sẽ không, anh trai sẽ không ở cùng người con gái khác, nếu anh có bạn gái, cô không thể nào không biết, vì cô cùng anh liên lạc qua email mỗi ngày, nếu có bạn gái anh chắc chắn sẽ nói cho cô biết.

Nhất định là do cô quá quan tâm đến anh mới cơ thể mơ ác mộng

Cô đặt tay lên đùi, cảm tấm hình cô và anh chụp chung quan sát một lúc, cô âm thầm tự nói với mình đừng lo lắng, sau đó mới bỏ tấm hình vào túi cất đi.

Chưa đến một tiếng nữa, cô sẽ được gặp anh, từ nay về sau cô sẽ không phải rời anh, cô muốn ở cùng anh mãi mãi, sống những ngày hạnh phúc bên nhau.

Nghĩ đến đó không khỏi vui vẻ, con ác mộng vừa rồi cũng bị cô đánh bay. Cô cầm túi xách bước đến phòng rửa tay trên máy bay.

Cô muốn chỉnh trang lại, ngồi trên máy bay 19 tiếng, chắc chắn cô vô cùng xấu, tóc tai chắc hẳn cũng bù xù. Cô phải chỉnh trang không để anh thấy bộ dạng lúc này. Phải cho anh một ấn tượng tốt về cô

Cô không cần làm em gái của anh, từ hôm nay cô phải làm người yêu của anh.

Anh trai lớn hơn cô 8 tuổi, là người đàn ông ba mươi tuổi anh nhất định người con gái quyến rũ thành thực, vì vậy cô không thể bày ra trước mặt anh một cô bé chưa lớn được.

Sau khi bước xuống máy bay, cô bước vào phi trường làm thủ tục nhập cảnh.

Đem theo vali công kênh, cô một bên cố hết sức đi, một bên nhìn trái nhìn phải, cố gắng tìm hình dáng của Đinh Từ Hạo.

Nhìn một hồi lâu, cô vẫn không thấy hình bóng anh.

Khi cô vẫn còn ngồi trên máy bay, cô đã gọi điện cho anh, trong điện thoại anh nói anh đã đến sân bay, sao giờ cô còn chưa thấy anh.

Nhớ tới ác mộng trên máy bay, trong lòng cô xoẹt qua một tia lo lắng.

Chẳng lẽ anh đã quên tới đón cô? Anh một chút cũng không quan tâm đến cô?

Không đâu, không đâu, nhất định là do sân bay quá lớn anh chưa thấy cô, chắc anh sắp xuất hiện, cô tự động an ủi mình, ánh mắt vẫn kiếm tìm.

" Tiểu Du, anh ở đây....."

Không tới 30 giây sau, một giọng nói không thể quen thuộc hơn ở sau lưng cô.

Nghe giọng nói này, trái tim cô đập liên hồi, tất cả lo lắng của cô đã trở thành hư không, khóe miệng cô khẽ nở một nụ cười, xoay người lại về phía anh trai cô- Đinh Từ Hạo

" Anh, anh đến rồi!" cô vui vẻ dang hai tay, ôm chặt lấy anh trai, sau đó ở trong ngực anh làm nũng, mè nheo.

A! Lồng ngực rộng lớn, cùng mùi hương đặc trưng của anh, cô vô cùng yêu thích, không muốn buông anh ra chút nào.

Đinh Từ Hạo nhẹ nhàng ôm lấy cô, đối với sự nhiệt tình của cô cũng không cảm thấy lạ lẫm. Cô em gái nhỏ này từ nhỏ đã dính lấy anh, quấn lấy anh cả ngày, anh là con nuôi trong gia đình, anh hoàn toàn không bài xích cô, vì điều này chứng tỏ cô không để ý đến chuyện anh không cùng máu mủ với cô, có cô anh xác định mình cũng là một phần của Đinh gia.

(haizz thật tội cho anh quá ah, chị ấy không xem anh là anh trai đâu anh)

" Nửa tiếng trước anh đã đến" . Đinh Từ Hạo vỗ đầu cô,:" ngộ nhờ lạc mắt em rồi, anh làm sao ăn nói với ba mẹ đây".

" Em còn đang lo lắng có phải anh đã quên không?" Đinh Từ Hạo nhìn anh cười nói ra nỗi lo trong lòng.

" Chuyện quan trọng như vậy làm sao anh quên được?" Anh trừng mắt nhìn:" Dù bận rộn mấy cũng không thể quên".

" Chuyện của em rất quan trọng sao?" cô vui cười.

" Tất nhiên". Anh khẽ vuốt mũi cô, : " Em là tiểu bảo bối, cũng là em gái đáng yêu của anh, chuyện của em tất nhiên là quan trọng".

Nghe anh nói, sắc mặt cô chợt âm ỉm

Cho tới bây giờ anh vẫn xem cô là em gái, hoàn toàn không thấy sự thay đổi của cô.

Vì để cho mình giống thực nữ, trong 3 năm cô đã để tóc dài tới thắt lưng, mà trước khi tới Mỹ, cô thường xuyên mặc quần jean cùng áo thun, bây giờ cô đã đổi thành những bộ váy mềm mại, còn mua giày cao gót để đi, con không thêm quan tâm mặt mũi đi hỏi 3 chị gái làm cách nào để mình trở nên đẹp hơn.

Cô cố gắng như vậy, mong muốn anh đừng nhìn cô là em gái, cô hi vọng anh phát hiện cô đã lột xác trở thành con gái, mà không phải là một cô nhóc nữa.

Chỉ tiếc là , dường như anh không nhận ra điều này.

" Anh, anh xem em mặc có đẹp không?" Cô lui lại một bước, nhắc nhở anh, ." Anh xem có bị bạn bè chê quê mùa không?"

Nói bạn bè chỉ là một cái cớ , để che giấu ý đồ của cô.

" Em nói là.....". Nghe cô vừa hỏi, anh lập tức nhìn cách ăn mặc trên người cô." Tiểu Du nhà chúng ta trời sinh đã đẹp, mặc gì cũng đều đẹp, làm sao lại quê mùa?"

Trong mắt mang theo nụ cười, trông chẳng nghiêm túc một chút nào.

" Ai, anh đừng nói giỡn, em đang nói thật á". Cô hiểu ý anh, anh chỉ xem cô như một cô em gái nhỏ nên chỉ nói qua loa mà thôi.

" Được rồi, được rồi, để anh nhìn....." em gái chính là em gái, hình dáng cô sớm khắc vào trong tâm trí anh, vì vậy anh căn bản không nhìn ra sự biến hóa của cô, hôm nay do cô nấn nì, anh sẽ quan sát cô thật kĩ.

Ách, cái này.....

Một mái tóc dài mềm mại đến thắt lưng, lung linh mê người, một bộ váy xinh xắn, cùng với khuôn mặt ngọt ngào dường như đã không còn ngây thơ như trước.

Xem ra em gái anh đã trưởng thành, đã trở thành một cô gái vô cùng xinh đẹp, không còn giống như tiểu quý trước kia.

Bỗng dưng phát hiện ra sự thật , trong lòng anh không khỏi giật mình.

" Như thế nào? Như thế nào?" trong mắt cô tràn đầy mong đợi.

Trong mắt tràn đầy tán thưởng, Đinh Từ Hạo chắc chắn khen ngợi." Xem ra tiểu Du nhà chúng ta đã trưởng thành, không còn là cô bé nữa rồi, những người đàn ông khi thấy em chắc chắn đều muốn theo đuổi".

" vậy sao?" đúng như điều cô mong muốn, Đinh Vũ Du vui vẻ nháy mắt mấy cái." Anh thì sao? Anh cũng nghĩ em mê người sao?"

" Anh?" Anh phát ra tiếng cười." Anh cũng là đàn ông".

Nghe vậy Đinh vũ Du không khỏi vui mừng

" Nghe anh nói vậy, em cảm thấy mình biến thành người được toàn trường hoan nghênh rồi". Cô trêu ghẹo nói

" Đó là đương nhiên". Anh gật đầu một cái." Tiểu Du nhà chúng ta vừa xinh đẹp , vừa thông minh, tuyệt đối trở thành tiêu điểm, chỉ là....."

Anh đột nhiên nghiêm mặt nói:" em cũng đừng để việc kết giao bạn trai làm ảnh hưởng đến việc học, mẹ đặc biệt giao em cho anh, muốn anh chăm nom em, việc học là trên hết, hiểu không?"

" Yes, sir". Cô nghịch ngợm đưa tay chào anh." Em không cần nhiều bạn trai, em chỉ muốn....." những lời này không trái với lương tâm, cả đời này cô chỉ cần một người, những người khác cô không cần.

" Nói trước là không được đầu đầu, nếu như anh phát hiện xung quanh em có ruồi muỗi, anh nhất định sẽ thay em đuổi chúng đi".

Anh kéo hành lí sau lưng cô:" Được rồi, anh đưa em về nghỉ, trước khi vào học phải nhanh chóng thích nghi ngày giờ, tránh để ngày đầu tiên đi học ngủ gà ngủ gật".

" Yên tâm, còn 1 tuần nữa mới vô học". Quần lý cánh tay cường tráng của anh, cô tựa sát vào cánh tay của anh chậm rãi bước ra khỏi sân bay.

Nếu như cô có thể cùng với anh cả đời như thế này, thật là vô cùng tốt.

Trong lúc bất chợt ,cô cảm thấy mình thật hạnh phúc.

" Anh....." Cô nhẹ giọng nói

" Cái gì?" Anh thuận miệng hỏi

" Em thật sự rất vui được gặp anh". Trái tim vô cùng sung sướng

" Anh cũng vậy". Như cũ anh nở nụ cười vui vẻ .

"Đúng rồi, anh sống một mình sao?" nhớ lại ác mộng trên máy bay, cô không nhận được lại hỏi

"Tất nhiên"

Ôi, thật là tốt! Ít nhất khi cô đến chỗ của anh, sẽ không có một cô gái bước ra chào đón cô.

"Vậy bây giờ anh có bạn gái không?"..... Cô không nhận được lại hỏi

"Hỏi chuyện này làm gì?" Anh khẽ cau mày, "Chẳng lẽ mẹ phải em đi điều tra sao?"

"Anh cũng 30 tuổi rồi, tất nhiên là phải quan tâm đến chuyện kết hôn của anh". Thuận nước đẩy thuyền, cô nói theo anh.

"Ha ha, gấp làm gì?" Anh cười vô cùng kì lạ, "Chờ anh có đối tượng sẽ nói cho mọi người biết".

Nói như vậy, bây giờ anh vẫn chưa có đối tượng sao?

Thật tốt quá!

Cô vui vẻ càng dựa vào anh thật chặt, trong đầu tràn ngập hình ảnh hai người sánh đôi, vui vẻ ngọt ngào, tưởng tượng hạnh phúc sắp đến.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Anh Trai Thân Yêu* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 2

"Xin chào, Sunny". Đinh Vũ Du xách hộp thức ăn đến phòng làm việc của Đinh Tử Hạo , cùng với thư kí của anh chào hỏi

"Xin chào, cô Đinh". Thư kí cười híp mắt nhìn cô." Tôi nay lại cùng tổng giám đốc Đinh ăn cơm sao?"

"Đúng vậy" quơ quơ hộp đồ ăn trong tay.

Khai giảng đã hơn một tháng, trừ khi có việc quan trọng phải làm, nếu không cô sẽ cùng anh trai ăn cơm tối, từ chối những lời mời ăn tối của những chàng trai khác.

Anh trai nói không sai, vẻ ngoài xinh đẹp cùng đầu óc thông minh , quanh cô luôn có vô số chàng trai theo đuổi, cô tin rằng nhất định cô có thể khiến anh yêu cô.

Chỉ là hiện tại cô không nên gấp gáp, cô phải tiến hành giai đoạn 2 người cùng nhau chung sống, để anh từ từ nhận ra không thể thiếu cô, sau đó hai người sẽ có một tình yêu đẹp.

"Thật đúng lúc, tổng giám đốc vừa đi họp về xong, em đưa đến thật đúng lúc". Thư kí hướng về cửa phòng ông chủ chép miệng

"Vậy sao?"

Bởi vì công việc bận rộn, anh thường làm đến 8,9 giờ tối mới về, thường cô đọc sách trong phòng làm việc của anh, chờ sau khi anh làm xong sẽ cùng nhau trở về. Giờ nghe thư kí nói vậy, chắc là tối nay cô không phải khổ sở đợi anh trở về rồi, lập tức có thể cùng anh trai trở về.

Cùng thư kí phát tay, cô đẩy cửa tiến vào, quả nhiên cô liền thấy anh đang ngồi trên bàn làm việc

"Anh, em đến rồi". Lấy tay đóng cửa lại, Đinh Vũ Du bước đến chỗ anh

Nghe giọng nói của cô, Đinh Tử Hạo lập tức ngẩng đầu lên, nhìn thấy nụ cười rực rỡ của cô, đang lúc anh đang suy nghĩ nghiêm túc thì lập tức nở nụ cười rực rỡ với cô.

"Tiểu Du, em đến rồi". Thả tài liệu trong tay xuống, anh cười nói:" Tôi hôm nay em cho anh ăn món gì?".

Đinh Vũ Du trước giờ nhiều tài nghệ, ngay cả nấu ăn cô cũng biết, cô luôn luôn chuẩn bị bữa tối cho anh. Trước khi cô đến anh luôn phải ăn thức ăn nhanh như pizza, cùng sandwich, không thì mua ở ngoài. Bữa ăn không thay đổi nhiều lắm. Thành thật mà nói anh cũng có chút mong đợi cô đến.

"Hôm nay ăn sushi". Cô đem mở hộp đồ ăn ra,:" em còn mang theo chút lá trà, hai món này ăn chung vô cùng ngon nha".

"em đi đâu mà mua được những món này". Nhìn thấy hộp đồ ăn đầu sắc màu rực rỡ , Đình Từ Hạo không nhịn được nuốt nước miếng một cái, anh tham lam bốc một miếng thả vào miệng:" haha, đừng nói cho anh biết là em tự làm món này nha?"

" Dĩ nhiên là không phải em làm". Đình Vũ Du cầm lá trà lên đi pha nước:" Em không phải là mẹ nên không được lợi hại như vậy á".

Cô mang 2 ly trà bốc khói trở về bàn làm việc :." Là em nhờ bạn học đi mua giùm".

" Bạn học". Anh trừng mắt:" Anh nghĩ là bạn trai chứ? Làm gì có bạn học nào như vậy?"

" Bạn trai gì chứ?" cô lên tiếng phủ nhận, vội vàng nói:" Anh nhìn bộ dạng em giống có bạn trai lắm sao? Nếu em có bạn trai, làm gì còn thời gian đến đây ăn tối với anh ?"

" Vậy cũng đúng". Anh thừa nhận:" Thật ra thì em không cần mỗi ngày mang bữa tối cho anh, em nên cùng bạn học ra ngoài, để mở rộng cuộc sống mới đúng".

" Trời ơi....." Cô lắc đầu, " ban ngày em cùng một đám bạn học đi chơi, buổi tối mọi người đều ở nhà học bài, người nào đi cùng em? Em cũng chỉ là mang bữa tối đến đây, có gì mà không được?"

" Vâng... Vâng...em có lí do chính đáng ". Đình Từ Hạo cầm lên một miếng sushi nhét vào miệng, " Anh chỉ muốn nói với em, nếu có cơ hội hãy tìm một bạn trai nào mình thích thử kết giao. Anh nghe mẹ nói đến bây giờ em vẫn chưa có bạn trai, dù mẹ không muốn em vì chuyện tình cảm mà ảnh hưởng đến việc học, nhưng cũng lo lắng cho tương lai của em nha, nếu em gặp người nào mình thích, hãy nắm bắt cơ hội , trời anh ta, để tránh sau này hối hận".

" Em không cần bạn trai". Cô tức giận nhét một miếng sushi vào trong miệng :." Em bây giờ thì có gì không tốt?"

Dĩ nhiên cô không cần bạn trai rồi, chờ lúc thích hợp cô sẽ nói với anh, cô thích anh , muốn sống với anh.

" Không có gì không tốt cả, anh sợ sau này em sẽ hối hận thôi".

" Em sẽ không" Đình Vũ Du thề son sắt.

Anh nhún nhún vai, :." dù sao thì anh cũng chuyển lời mẹ nói rồi, về quyết định như thế nào, tùy thuộc vào em".

" Đừng nói chuyện này nữa'. Cô nói sang chuyện khác:" Anh có nhớ có 1 chuyện quan trọng khác không?"

" Có chuyện gì quan trọng?" Anh giả ngu

" Anh nghĩ đi, nghĩ đi". Cô muốn anh tự nói.

" Cái này ?" Anh nhíu mày:" Anh thật sự không nhớ".

" Anh....." Cô có chút tức giận:" Anh thật sự không nhớ sao?"

Anh vẫn như cũ lắc đầu một cái

"hừ". Thấy anh không nhớ, cô tức giận quay mặt đi, lấy một miếng sushi cắn một cái thật to

Thấy thế Đình Từ Hạo nhịn không được cười to lên

" Sao vậy, tức giận sao?" nhịn cười, anh duỗi tay ra vỗ đầu cô:" Đồ ngốc, làm sao anh quên được? Tuần sau là sinh nhật của em đúng không?"

" Rõ ràng anh nhớ mà....." Đình Vũ Du bỗng chốc quay đầu lại, thái độ đổi từ giận thành vui:" Anh đáng ghét, lại giả bộ quên, rõ ràng là đang trêu chọc em".

Lòng cô vô cùng ngọt ngào, cô chu miệng làm nũng nói:" Anh chọc em, có tin em méc ba, để ba đáng vào lòng anh không?"

" Nếu như anh mà bị ba đánh, anh sẽ không tổ chức sinh nhật cho em". Anh cười hi hi uy hiếp.

" a, anh uy hiếp em.....". Nói đến ba cô nhớ ra một chuyện:" Đúng rồi, anh...."

Cô dừng lại một chút:"anh có nghĩ đến việc về nhà giúp ba quản lí công ty không? Ba lớn tuổi rồi, chuyện công ty cần có người giúp ."

" Có Vũ Thiên mà!" anh cười nhạt:" em ấy vẫn đang làm rất tốt".

" Nhưng mà....." Đình Vũ Du gãi đầu:" Chị đã kết hôn 3 năm, do công việc quá bận rộn nên bây giờ vẫn chưa sinh em bé, anh rể rất lo lắng, hi vọng chị không phải đi làm, có thể ở nhà chăm nom gia đình. Chị lại sợ công ty không có ai gánh vác nên giờ vẫn chưa chịu đáp ứng".

" Vậy sao?" anh uống một ngụm trà cũng không có bất kì bày tỏ gì

"Như thế nào?" cô lại hỏi: "Anh nghĩ sao?"

"Anh....." anh do dự một lát, từ từ nói: "Anh rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, bây giờ không muốn thay đổi".

Anh nói những lời này, chính là cự tuyệt không muốn về nhà.

"Như vậy sao?" cô gật đầu

"Sao? Em muốn anh trở về giúp ba sao?" anh liếc cô một cái

"cũng không phải". Đinh Vũ Du lắc đầu một cái. Anh có trở về hay không cô cũng không quan tâm, dù anh đi đâu, cô cũng sẽ ở bên anh.

Anh nhìn quanh phòng làm việc: "Nơi đây chính là tâm huyết của anh, mấy năm nay nó cũng có chút tiếng, anh không muốn buông tay, em hiểu không?"

"em hiểu" cô làm không mà không hiểu chứ.

Một mình anh ở Silicon Valley đã 6,7 năm, khi anh gặp một khó khăn nào cũng không gọi gia đình trợ giúp, nhiều năm tích lũy, công ty cuối cùng cũng ổn định, cho dù là ai cũng không thể buông tha tâm huyết của mình được".

Chỉ là.....

"Tất nhiên là em hiểu suy nghĩ của anh". Cô đưa mắt nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh: "Chỉ là ba mẹ luôn hi vọng anh luôn ở gần mọi người, nhất là mẹ, ba mẹ rất thương yêu anh đó, có một số việc anh đừng suy nghĩ quá nhiều".

"Nghĩ quá nhiều?" anh cười toét miệng: "Anh không có thời gian để suy nghĩ nhiều đâu."

"Thiệt không?" cô xem thường anh: "nếu như anh không suy nghĩ nhiều, sẽ không rời gia đình mà đi, cũng sẽ không không muốn tiếp nhận công ty của ba, lại càng không khi gặp khó khăn phải tự giải quyết".

"Trời, không ngờ em hiểu rõ anh vậy". Anh cười ranh ma, anh không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, nhưng trong lòng anh biết rõ cô nói những gì cô nói hoàn toàn là sự thật.

Với thân phận là con nuôi anh vô cùng buồn, cho dù ba mẹ coi anh như con, các em coi anh như anh trai nhưng mà , con nuôi thì vẫn là con nuôi, đó hoàn toàn là sự thật, Đình gia cho anh tình cảm ấm áp của gia đình, cho anh một cuộc sống vô tư vô lo, anh không xứng đáng để có được nhiều ân huệ đó, lại càng không nên mơ tưởng những thứ khác. (khúc này tớ chém a)

"tất nhiên là em hiểu anh rồi". Cô dè dặt nói: "còn ai hiểu anh rõ hơn em sao?"

"Vậy sao?" liếc qua phía cô, tầm mắt anh chạm phải trông mắt như nước của cô, trong lòng anh bỗng dưng ảm áp lạ thường , còn có một chút rung động.

"Đó là đương nhiên". Cô đưa tay mình chạm vào bàn tay đang đặt trên bàn làm việc của anh: "Anh là người em quan tâm nhất, hiểu rõ anh là điều đương nhiên".

Người quan tâm nhất? Anh hơi sững sờ , ánh mắt không tự chủ mà nhìn về phía bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy bàn tay anh

Hai màu sắc hoàn toàn trái ngược nhau, tay cô trắng trẻo, thon dài nhỏ bé, giống như.....

Đột nhiên ý thức ra điều gì, anh vội vã rút tay về.

"Em nói gì vậy? " anh có ra vẻ thoải mái mà chế nhạo cô: "chờ em có bạn trai, sẽ không nói như vậy nữa a".

"Em nói rồi, em không cần bạn trai". Cấn cấn môi, cô có chút tức giận vì anh không hiểu chuyện.

"haha, em đừng nói quá sớm". Anh vẫn cười mỉa mai như trước.

"Một ngày nào đó anh sẽ....."

Í, không được. Cô lập tức im lặng, bây giờ thời cơ chưa đến, bây giờ nói ra thì quá nhanh, cô chỉ có thể đem "Hiểu tâm ý em" nuốt vào trong bụng.

"cái gì?" thấy cô muốn nói lại thôi, khiến anh vừa tức giận vừa buồn cười, nhưng trong lòng cũng có một chút bất an.

"Không có gì." cô đem miếng sushi nhét vào miệng.

Đình Từ Hạo uống một hớp trà xanh, cặp mắt lại nhìn về phía cô, giống như muốn nhìn thấu tâm tư của cô bé này.

Sẽ không phải anh lo lắng quá chứ?

Vào lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, cắt đứt suy nghĩ của anh.

"Mời vào". Anh nói

Trời. Là ai không biết điều như vậy? Lại đúng lúc hai người dùng cơm đến quấy rầy? Cô không nhận được nhủ mày, xoay người xem ai đến.

Cánh cửa từ từ đẩy ra, một dáng người thon dài, phong cách một cô gái chuyên nghiệp bước vào phòng làm việc.

Cô gái này khuôn mặt tinh tế, mặc dù thiếu đi sự mềm mại của phụ nữ, nhưng cả người cô phát ra nị lực, giống như mình tinh vậy, Đinh Vũ Du nhìn không chớp mắt.

"Anna, có chuyện gì không?" không đợi cô ta lên tiếng, Đinh Từ Hạo nhanh chóng hỏi

"Đừng lo lắng, không có chuyện quan trọng gì đâu"

Lê Anna là quản lý tài chính trong công ty, là một người khôn khéo lão luyện, là cánh tay trái của Đinh Từ Hạo, nhìn khuôn mặt cô nở nụ cười nhẹ nhàng, chắc không phải vì công việc mà tới.

"Đây là em gái anh thường nhắc đến sao?" Đi đến bàn làm việc, ánh mắt Lê Anna nhìn Đinh Vũ Du, cánh tay đưa về phía cô:" Xin chào, tôi là Lê Anna, là quản lý tài chính trong công ty, rất vui được gặp mặt em".

" Xin chào cô Lê". Thấy cô ta hướng mình chào hỏi, cô đành lễ phép bắt tay với cô ta.

" Không cần khách khí như vậy, gọi chị là Anna là được rồi". Cô ta cười rồi hướng mắt về phía Đinh Từ Hạo." Anh không nói cho em gái anh biết em là ai sao?"

" Anna, đây là công ty". Nhếch mày lên, anh cất giọng cảnh cáo.

" Bây giờ đã tan ca, hướng chỉ ở đây không có người ngoài, anh sợ gì chứ?"

"Này, chúng ta đã nói....."

" Chúng ta chỉ nói chuyện công và tư rõ ràng, cũng không nói không cho phép người nhà của anh biết chứ?"

" Em...."

Nghe đoạn đối thoại của 2 người, Đinh Vũ Du càng thêm kinh hãi, là người thông minh, cô đã sớm hiểu ra mọi chuyện, chỉ là trong lòng không tin chuyện này là thật.

Sẽ không.....

Cô ta sẽ không phải là.....

Trùng mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp và cá tính của Lê Anna, cô nhìn không chớp mắt.

" Nếu anh ngưng ngưng như vậy, thì em đành tự giới thiệu vậy". Giọng nói của Lê Anna cất lên : " Em gái, chị là bạn gái của anh em, có chuyện gì cần chị giúp đỡ, em có thể tới tìm chị, đừng khách khí nhá."

Giọng nói của cô ta không lớn nhưng lại giống như sét đánh ngang tai, đánh trúng Đinh Vũ Du, khiến cô không cách nào trốn tránh, không cách nào lừa gạt mình, bắt buộc mình phải đối mặt với sự thật tàn khốc ngay trước mắt.

Anh cô.....thật sự có bạn gái! Không nghĩ tới ác mộng của cô thành sự thật

Mặt cô trắng bệch không còn chút máu, cô quay đầu nhìn Đinh Từ Hạo

" Tại sao anh không nói anh có bạn gái?" dùng hết hơi sức cô cố gắng phát ra âm thanh.

Không giống như sự vui mừng em gái dành cho anh trai, phản ứng hoàn toàn trái ngược, cùng khuôn mặt hoảng sợ làm suy đoán của anh càng khẳng định là chính xác.

Em yêu thương em gái anh, nhưng em gái anh lại.....thích anh!

Đây là sự thật sao?

Anh không thể tin được, không muốn tin, nhưng rồi lại không thể không tin.

"chuyện này....." anh làm như không có chuyện gì xảy ra cười lớn." Bởi vì Anna là đồng nghiệp trong công ty, vì để tránh phiền phức, cho nên chúng

ta giữ bí mật, không muốn công khai cho mọi người biết".

" Bao gồm cả em cũng không thể biết?" Cô cười lạnh

Vẫn luôn nghĩ rằng cô và anh sẽ luôn thẳng thắn với nhau, có chuyện gì đều nói, không ngờ rằng chuyện quan trọng như vậy mà anh cũng giấu cô, xem ra trong lòng anh có không chiếm bao nhiêu kí lô cả, chỉ do cô tự tưởng tượng mà thôi.

Đình Từ Hạo buông tay ra:" anh không cố ý lừa gạt em, chỉ là muốn chờ thời cơ chín mùi sẽ nói cho em biết. Em cũng không phải không biết thái độ của ba mẹ, nếu ba mẹ biết chuyện này, anh không bị bọn họ làm phiền mới lạ".

Lời giải thích này cũng không phải là nói dối, anh và Lê Anna mới quen nhau mấy tháng, trước mắt còn chưa có tiền triển gì, anh không muốn tiết lộ chuyện tình yêu này, một khi ba mẹ biết được, nhất định bắt anh kết hôn, anh không ngu đến mức gây ông đập lưng ông.

Đình Vũ Du muốn cười mà cười không nổi, trong lòng giống như trống rỗng, chỉ có thể ngây ngốc nhìn đôi nam nữ trước mặt, trong đầu cô là một khoảng không, không thể suy nghĩ bất kì chuyện gì.

Lê Anna lại không nhận điều này, tự mình bùng lên ly trà trước mặt Đình Từ Hạo mà uống:" Trà này thật ngon, ăn với sushi rất tuyệt". Cô cười cười thờ dãi nói:" Lâu rồi không đi ăn cá".

Cô ta oán hận nhìn người đàn ông bên cạnh:" Hạo, anh gần đây thật vội! Lâu rồi chúng ta không cùng nhau ăn tối. Mấy ngày nay anh có rảnh không? Tìm một ngày chúng ta cùng ăn Zehder đi, em rất nhớ mùi vị của nó".

Zehder: thức ăn cuộn.

" Mấy ngày nữa rồi hãy nói". Giọng điệu anh lạnh nhạt đáp lại sự nhiệt tình của cô ta, trong ánh mắt không giấu được lo lắng

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô anh không thể không lo lắng, từ nhỏ đến lớn , anh chưa bao giờ thấy qua bộ dạng cô lúc này. Anh biết, nếu suy đoán của mình là chính xác, những lời nói của Lê Anna thật sự là họa vô đơn chí, anh không muốn tiếp tục đề tài này, anh không muốn em gái từ nhỏ đến lớn mình cưng chiều lại bị tổn thương.

" Vậy cũng được". Lê Anna nhún vai, dù sao hôm nay cô tới đây là để công khai chủ quyền, mục đích đã đạt được, đối với phản ứng lạnh nhạt của anh cũng không quan tâm

Trước khi Đình Vũ Du tới, anh sẽ hẹn cô cùng nhau đi ăn tối, sau đó sẽ cùng nhau về nhà anh qua ddeeem. Nhưng ngay sau khi em gái anh tới, mọi thứ đều thay đổi, anh luôn ở trong phòng làm việc cùng em gái mình dùng cơm, cho đến khi tan việc lại cùng em gái anh trở về, có thể nói Đình Vũ Du hoàn toàn chiếm đoạt thời gian của cô.

Cô ta cho rằng nguyên nhân chủ yếu là do em gái thích bám lấy anh trai của mình, vì vậy cô không muốn so đo, không ngờ hơn một tháng qua, Đình Vũ Du vẫn bám lấy anh trai như cũ, mà Đình Từ Hạo lại luôn luôn cùng em gái của mình, đối với người bạn gái là cô thì vô cùng lạnh nhạt, hơn nữa anh em họ lại không có quan hệ máu mủ, khiến cô vô cùng lo lắng. Suy đi nghĩ lại, cô quyết định không thể ngồi yên , cô phải chủ động xuất kích, để dạy cho Đình Vũ Du biết cô ta chỉ là em gái của anh, cũng nhắc nhở Đình Từ Hạo, cô mới là bạn gái anh.

Với cá tính mạnh mẽ của cô, trong chuyện tình cảm cô tuyệt đối không muons cưỡng cầu, nhưng không thể để người đàn ông của mình cứ như vậy biến mất không có lý do.

" Tiểu Du, em sao em lại ngăn người?" Đình Từ Hạo hua hua tay trước mặt cô:" Em không phải đói bụng chứ? Sao lại không ăn?"

" Em.....". Cho đến lúc này, cô mới giật mình vì sự thất thố của mình:" Em chỉ là..... Quá kinh ngạc, cho nên.....". Vì che dấu sự thất thố của mình, cô vội vàng cầm một miếng sushi đặt lên miệng cắn, trong lòng cô vô cùng đau xót cùng đau đớn

" Hạo, anh ăn nhiều một chút." Lê Anna đem hộp đồ ăn đầy tới trước mặt anh

" Anh đang ăn, em ăn đi". Xảy ra chuyện như vậy , anh chẳng còn cảm giác muốn ăn nữa.

Anh cũng hiểu Lê Anna là muốn báo cho cô biết chuyện tình yêu của 2 người, anh cũng hiểu vì sao cô phải làm vậy, vì thời gian này anh khá lạnh nhạt với cô.

Tất nhiên, anh không phải cố ý như vậy, anh chỉ là thích ở cùng một chỗ với Đình Vũ Du, ở chung chỗ với cô anh cảm thấy bình yên, nói chuyện không cần đề ý, nói chung là thoải mái. Mặc dù anh thường thức vẻ đẹp cùng sự lão luyện của Lê Anna, cùng với tác phong mạnh mẽ của cô ta, nhưng anh vẫn có nhiều điều cất giấu trong lòng, nhưng ở bên Đình Vũ Du khiến anh có thể thả lỏng, như vậy vô tình lạnh nhạt với Anna.

Nhưng hôm nay , động cơ của Đình Vũ Du không còn đơn thuần, anh cũng không thể ở bên cô được, có lẽ phải giữ khoảng cách với cô.

Cũng có thể anh không phải làm gì, vì Lê Anna đã nói vậy, có thể khiến cô thay đổi.

Vô số ý niệm hiện lên trong đầu anh, anh chỉ muốn em gái anh không chịu bất cứ thương tổn gì. Vậy mà tâm tình bất an lại không thể bỏ qua cho anh, vẫn hiện lên trong lòng, không thể nào không lo lắng

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Anh Trai Thân Yêu* ! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chương 3

Đứng ở trước gương, Đinh Vũ Du cẩn thận đánh giá mình trong gương

Một mái tóc đen nhánh xõa đằng sau lưng, gương mặt trang điểm tỉ mỉ cùng váy màu xanh nhạt ôm lấy vóc dáng lung linh của cô , không có quá nhiều trang sức, chỉ có một chiếc dây chuyền bạc đeo ngay trước cổ

Trong gương phản chiếu một mỹ nhân vô cùng xinh đẹp

Đinh Vũ Du nhìn mình trong gương gật đầu hài lòng, các cô gái trong Đình gia đều có một đôi mắt rất đẹp , trong đôi mắt lấp lánh ý cười, chỉ cần cô cười, không biết bao nhiêu chàng trai quý gồi dưới váy của cô, hơn nữa trên má cô còn xuất hiện má lúm đồng tiền xinh xắn, đáng yêu, sẽ không có nhiều đàn ông chồng cự được về ngọt ngào của cô.

Cô luôn tự tin với vẻ ngoài xinh đẹp của mình, nhưng đối với tình yêu thì ngược lại, từ sau khi biết anh trai đã có bạn gái cô càng lo lắng bất an.

Kể từ khi Lê Anna xuất hiện , cô không hề đến phòng làm việc của anh nữa, trải qua nhiều ngày suy nghĩ, cô quyết định thay đổi chiến lược, bởi vì cô không thể chờ đợi thêm được.

Cô đã tính toán hôm nay là một cơ hội quan trọng, cô sẽ hướng anh thổ lộ.

Hôm nay là sinh nhật cô, anh đã nói hôm nay sẽ tổ chức sinh nhật cho cô, hôm nay là một cơ hội vô cùng quan trọng, là thời điểm vô cùng thuận lợi.

Vì cuộc hẹn tối nay, cô đã nghỉ học một buổi , cô muốn có thời gian để chuẩn bị, cô muốn mình thật xinh đẹp trước mặt anh.

Lúc này chuông cửa vang lên , cô cảm thấy nghi ngờ

Bây giờ đã là ban đêm . Lúc này còn ai đến? Chẳng lẽ anh quên mang chìa khóa.

Nghĩ vậy, cô chạy thật nhanh xuống lầu mở cửa, lại nhìn thấy là bạn học của cô Trình Sùng Ngan.

" A, sao cậu lại đến đây?" Đinh Vũ Du vô cùng ngạc nhiên

Hai tuần trước Trình Sùng Ngan từng hẹn cô, hi vọng cùng cô đi ăn sinh nhật, nhưng cô đã nhã nhặn từ chối, sao giờ cậu ta lại chạy tới tìm cô.

Chẳng lẽ anh ta vẫn chưa từ bỏ? Nghĩ đến đó, cô cảm thấy vô cùng nhức đầu.

" Hôm nay là sinh nhật cậu, tớ đặc biệt mua quà tặng cậu, nhưng chiều nay cậu không đi học, cho nên tớ tới đây để tặng quà cho cậu. Trình Sùng Ngan cười híp mắt giờ tay đưa cho cô một chiếc hộp xinh xắn: " Chúc cậu sinh nhật vui vẻ, tiểu Du"

" Cảm ơn cậu" đối với sự chăm sóc của cậu ta, cô không thể không cảm kích : " Thật ngại quá, để cho cậu mua quà tặng lại còn phải đi đến tặng."

Trình Sùng Ngan lắc đầu một cái : " Nói gì vậy, chỉ cần cậu thích là được rồi".

Từ lúc gặp mặt ở đại học, Trình Sùng Ngan liền thích Đinh Vũ Du chỉ tiếc rằng cô không đón nhận tình cảm của cậu, hai người chỉ có thể duy trì mối quan hệ là bạn tốt. Nhưng không vì vậy mà cậu từ bỏ, biết được chuyện cô là du học sinh, cậu liền chọn học cùng trường với cô, hi vọng có thể có nhiều cơ hội, thật không ngờ cô lại có một người anh trai Đinh Tử Hạo ở Mỹ, để giấc mộng được ở gần một chỗ chăm sóc cô tan tành.

" Chung quanh đây, phong cảnh thật là đẹp". Cậu nhìn vòng quanh sân nhà cùng phòng ốc không nhìn được than thở:" khi tớ lái xe đến đây, liền phát hiện vùng này giống như một vùng hoa, cậu nhất định rất thích ở đây đi".

" Đó là đương nhiên." Đinh Vũ Du gật gù đầu

Tất nhiên là cô thích nơi này, cũng không phải do phong cảnh đẹp, nguyên nhân chính là có thể cùng anh ở chung một chỗ, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với anh, nơi đâu cũng chính là thiên đường.

" Vùng Silicon Valley là khu vực tốt nhất". Nghe thấy đối phương khen ngợi cô không khỏi đắc ý: "trước đây anh trai của tớ ở chỗ của kí túc xá , mãi cho

đến nay công ty anh ấy mới phát triển nên anh ấy chuyển ra ngoài, đây chính là thành quả anh ấy cực khổ nhiều năm mới có được".

"Nói như vậy, cậu quả thật may mắn nha". Trình Sùng Ngạn trêu ghẹo nói: "vừa đến Mỹ mà đã có một chỗ tốt như vậy ở".

"Đúng vậy!". Cô nghịch ngợm nháy mắt, "đúng rồi cậu có muốn vào thăm quan không?" người ta ngần ngại xa xôi đến tìm cô tặng quà, cô không thể để cậu ta đứng ngoài cửa được.

"Ách, không cần". Cậu ta khoát tay: "tớ có chuyện không thể ở lâu được, huống chi cậu còn phải cùng anh trai ra ngoài ăn cơm....?"

Cậu cũng không quên lí do Đinh Vũ Du cự tuyệt cậu lúc này.

"Cậu nên vô chuẩn bị đi, tớ không muốn làm phiền cậu". Cậu tỉ mỉ quan sát trang phục của cô, trên mặt tràn đầy ái mộ cùng than thở(hehe tội nghiệp a a)

"Không đâu, "Đinh Vũ Du cười nói:"tớ đợi anh trai về đón tớ."

"Vậy sao?" nhìn thấy nụ cười của cô cậu thật không muốn rời đi, một cảm giác khác thường xẹt qua trong cậu: "Xem ra tình cảm của anh em cậu thật tốt, anh trai cậu bận rộn như vậy, lại đặc biệt cùng cậu đi ăn sinh nhật."

"Đó là đương nhiên, Đinh Vũ Du cười một tiếng: "Từ nhỏ tình cảm của anh em của mình vô cùng tốt".

"Vũ Du, tớ....." đột nhiên Trình Sùng Ngạn muốn nói lại thôi.

"cái gì?"

"tớ....." cậu hít một hơi thật sâu, giống như đang quyết định nói: "tớ sẽ chờ cậu".

"Sùng Ngạn.....". Cô ngây ngẩn cả người

"Tớ nói thật". Trình Sùng Ngạn yên lặng nhìn cô

"Đừng chờ tớ....." một lúc sau, cô nói thật nhỏ: "cậu sẽ phải hối hận".

"Tại sao?" cậu vẫn chưa từ bỏ: "cậu đã có người trong lòng?"

"Tớ.....". Đinh Vũ Du khẽ thờ dài: "Cứ cho là vậy đi, vì vậy....."

Cô nghiêng mặt, không muốn đối mặt với cậu ta: "Xin cậu đừng gây áp lực với tớ có được không?"

"Anh ta là ai?" trình Sùng Ngạn bắt đầu kích động: "Xin cậu, nói cho tớ biết".

"Cậu không cần biết", cô cười khổ.

"Tớ muốn biết để xem mình thua kém anh ta ở điểm nào?" cậu được xem là thiên tài máy tính, thành tích trước giờ luôn đứng đầu, ngoài việc đi học, anh còn tham gia các hội nhóm, nếu tìm trên trường chẳng có mấy người ưu tú được như cậu, cậu có điều kiện tốt như vậy, nhưng lại không thể theo đuổi được cô, nếu không phải tình địch tốt hơn cậu, cậu không nghĩ ra nguyên nhân khác.

'Đừng như vậy, chuyện tình cảm làm sao so sánh được?" thích chính là thích, yêu chính là yêu làm sao có thể nói được, cô rất ngưỡng mộ sự thông minh của cậu, nhưng lòng cô lại bị Đinh Tử Hạo hấp dẫn, cô đã nhiều lần đưa tay lên ngực tự hỏi mình, nhưng không lần nào có câu trả lời.

"như vậy anh ta cũng thích cậu sao?" Trình Sùng Ngạn không thể không hoài nghi điểm này, hai người là bạn học nhiều năm, trước khi qua đây cậu cũng chưa từng thấy ai xuất hiện bên cạnh cô, nên cậu mới theo cô qua đây.

Nghe vậy, Đinh Vũ Du trầm mặc, đối với Đinh Tử Hạo một chút lòng tin cũng không có.

"Mình hiểu rồi". Cậu gật đầu một cái:"Một ngày nào đó nếu cậu thấy mệt mỏi, hãy nhớ có người vẫn luôn chờ cậu".

Đinh Vũ Du không khỏi thoáng sợ: "cậu đừng như vậy, cậu làm như vậy tớ sẽ cảm thấy khó xử".

"Cậu đừng nói như vậy". Trình Sùng Ngạn cười khổ: "Không phải cậu cũng như vậy sao?"

"Tớ....." Đinh Vũ Du không thể nói được gì.

Đúng vậy! Làm sao cô không từ bỏ, nhiều năm qua thầm mến một người đàn ông, tưởng như gần ngay trước mắt nhưng lại quá xa xăm, vì thế cô cự tuyệt sự theo đuổi của các bạn học, tất nhiên bao gồm Trình Sùng Ngạn

Trình Sùng Ngạn nhàn nhạt nói: "Tiểu Du chúng ta cùng một loại người, đừng hi vọng tớ từ bỏ, trừ khi....."

Cô cũng sờ nhìn anh

"Trừ khi chính miệng cậu nói cho tớ biết, cậu đã tìm được hạnh phúc". Ngắm nhìn hình ảnh của cô cậu quyết định mình sẽ không từ bỏ

Thoáng chốc, trong không khí tràn ngập sự im lặng

Một chiếc Porsche màu xám bạc gài rú lao đến, phá tan sự im lặng của 2 người.

" Là anh tớ về". Đình Vũ Du vô cùng hưng phấn, lập tức bỏ qua Trình Sùng Ngan, chạy tới ôm chầm lấy anh.

Trình Sùng Ngan đứng một bên, đem tất cả mọi chuyện nhìn rõ, cũng nhìn thấy trên mặt cô tỏa ra một thần thái khác thường.

Chẳng lẽ.....trái tim cậu không khỏi chấn động, giống như bị một tảng đá đè trúng.

" Anh, em giới thiệu với anh". Cô thân thiết quàng lấy tay anh." đây là bạn học em Trình Sùng Ngan , hôm nay sinh nhật em nên cậu ấy đến đây tặng quà".

Cô cười híp mắt quơ quơ cái hộp trong tay

" a, trời nóng quá, xin chào e". Anh thuận tiện đem tay mình rút ra từ tay của cô, rồi giơ tay về phía Trình Sùng Ngan: "Xin chào, anh là anh của tiểu Du, em gọi anh là Tù Hạo là được"

" Chào anh ". Trình Sùng Ngan nhìn không chớp mắt nhìn khuôn mặt anh tuấn , thành thực, tràn đầy mị lực, trong lòng hỗn loạn, nhưng không quên cùng anh bắt tay:" rất hân hạnh được biết anh".

" Cảm ơn em đã quan tâm đến Vũ Du". Anh liếc Đình Vũ Du bên cạnh một cái," Đúng rồi, anh cùng tiểu Du đang chuẩn bị đi ăn cơm, em có muốn đi cùng không? Nhiều người càng vui càng náo nhiệt".

Ngoài dự đoán của Đình Vũ Du, anh lại mời cậu ấy, nhưng tối nay cô chỉ muốn ở cùng với anh, cô không hi vọng có người thứ 3 làm kỉ hà cản mũi.

" Anh, Sùng Ngan có chuyện rồi, không thể nào cùng đi được". Không đợi phản ứng của Trình Sùng Ngan, cô lập tức thay cậu từ chối nhã nhặn, cô không muốn thời gian tốt đẹp tối nay lại có người phá hư.

" Như vậy à.....?" Đình Từ Hạo nhìn Trình Sùng Ngan một cái, rất mong sẽ có một đáp án khác.

Thấy đứa bé này đẹp trai, vẻ ngoài lại tuấn tú, trong mắt lại tràn ngập thông minh, anh vừa nhìn thấy đối phương thì vô cùng hài lòng, đối phương đích thân mang quà đến, cho thấy cậu ta tương đối có lòng với cô, như vậy là một chuyện vô cùng tốt, khi cô có tình cảm với người khác sẽ không còn đối với anh mơ mộng cùng ảo tưởng nữa.

" Đúng vậy". Nhìn đồng hồ đeo tay, cậu không chút do dự mà cự tuyệt:" Em chỉ tới đây đưa quà sinh nhật, bây giờ em có chuyện phải đi".

Cậu nhìn cô một cái rồi đi, Đình Vũ Du cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

" Anh, anh có chuẩn bị quà sinh nhật cho em không?" Cô thị uy quơ quơ cái hộp trong tay:" Anh xem, người ta đều có quà,....."

" Tất nhiên là có!" Anh cố làm thần bí với cô:" Đó là một phần quà rất đặc biệt, em chờ đi".

" Thật sao?" cô cười vui vẻ.

Nhìn cô nở nụ cười sáng lạn, anh vừa vui buồn lẫn lộn, anh nhìn xuống đánh giá cô, lập tức cảm thấy kinh ngạc nhưng áp lực trong tim lại càng thêm nặng nề.

Anh đương nhiên biết mọi chuyện sẽ không như vậy, nhưng mà anh bình tĩnh cười cười nhìn cô:" Xem ra em đã chuẩn bị xong, anh vào thay đồ, em chờ anh xuống".

Cô nghịch ngợm trừng mắt nhìn anh:" Yên tâm đi, em nhất định sẽ chờ anh".

Cái gì? Cô sẽ.....chờ anh ? Đây là câu nói đùa, hay là một câu ám hiệu? Đình Từ Hạo càng thêm sợ hãi.

Xem ra chuyện này không thể kéo dài được nữa, phải nhanh chóng chốt dứt họa mới được, nếu xảy ra chuyện gì không may, anh làm sao hướng ba mẹ giải thích đây?

Ba mẹ Đình đối với anh ân trọng như núi, không có bọn họ sẽ không có Đình Từ Hạo , nếu vì anh mà tổn thương đến con gái yêu quý của họ, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân mình.

" Mời hai người dùng".

Sau khi Đình Vũ Du và Đình Từ Hạo dùng xong món chính, phục vụ lập tức đem cho 2 người 2 ly cafe .

Đình Vũ Du thuận tay cầm đường lên, thay Đình Từ Hạo bỏ thêm mấy muỗng đường vào ly cafe.

"thêm một muỗng đường, không thêm sữa tươi, có đúng không?" cô cười híp mắt nhìn anh.

"Loại chuyện nhỏ nhặt như vậy mà em cũng nhớ rõ sao....." anh lầu bầu nói.

"Em thích chứ sao?" Chỉ cần có liên quan đến anh, cô đều khắc cốt ghi tâm.

"Em.....". Anh trừ cười khổ cũng không biết phải làm sao?

"Quà sinh nhật của em đâu?" cô ngoắc ngoắc ngón tay:" Mau mau lấy ra, em chờ không nổi".

"Đừng nóng lòng như vậy, của em sẽ là của em, nếu không phải của em thì không nên cưỡng cầu". Anh nói có ngụ ý.

"Hello!"

Đang lúc anh chuẩn bị lấy quà thì đột nhiên có một người vỗ bả vai anh.

"Người bạn rợn, sao hôm nay lại có thời gian đi ra ngoài ăn cơm?"

Anh vừa quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Dục Trung cười hi hi đứng ở sau lưng anh, anh lập tức đứng dậy bắt tay đối phương chào hỏi

"Thật trùng hợp, cậu cũng tới nơi này ăn cơm à?" Anh cười nói:" hôm nay cậu tới đây bàn công việc hay tới đây với bạn gái?"

Lâm Trung Dục là bạn học thời đại học, cũng là khách hàng quan trọng của công ty anh, quan hệ của 2 người không hề tầm thường, nếu gặp nhau không quên tôn trọng đối phương 2, 3 câu.

"Vậy cậu thì sao?" Lâm Trung Dục ánh mắt nhìn về phía Đinh Vũ Du, cặp mắt ánh lên sự tán thưởng.

" Là công việc hay bạn gái?"

"Này, đừng nói vậy". Anh nghiêm mặt nói:" Cậu không nhận ra sao, đây là em gái tớ Đinh vũ Du"

"Em là tiểu Du?". Lâm Trung Dục tròn mắt sợ hãi:" Đúng là tuổi 18 thì có thay đổi lớn, không ngờ em lại trở nên xinh đẹp như vậy rồi".

Hồi anh đang đi học cũng gặp mặt Đinh vũ Du mấy lần, nhưng khi đó cô bé vẫn chỉ là một đứa nhóc, hôm nay lại lột xác thành một con bướm vô cùng xinh đẹp, khó trách trong thời gian ngắn mà anh không nhận ra.

"Anh là.....?" người đàn ông trước mặt bộ dạng vô cùng đẹp trai, nhưng cô lại không hề có ấn tượng gì với anh.

"Cậu ta là....."/ đang lúc Đinh Tử Hạo chuẩn bị mở miệng giới thiệu thì Lâm Trung Dục cắt đứt lời anh

"Anh là Lâm Trung Dục, là bạn tốt của Đinh Tử Hạo, hỏi em còn bé chúng ta đã từng gặp nhau". Lâm Trung Dục đột nhiên kéo bàn tay nhỏ bé của cô, ở mu bàn tay cô khê hôn:" Anh thật vui mừng có thể gặp lại cô gái xinh đẹp là em".

"Anh, anh....." Anh ta đột nhiên làm động tác như vậy, khiến cô vô cùng hoảng hốt, cuống quýt rút tay về, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng như trái cà chua.

Trong mắt Đinh Tử hạo tràn đầy cảnh giác, lập tức đem Lâm Dục Trung kéo sang một bên, đề thấp giọng nói:"tôi cảnh cáo cậu, không được động thủ với em gái tôi".

Lâm Dục Trung cười nói:" Tớ chưa có vợ, tại sao lại không thể theo đuổi em gái cậu? Yếu Diệu Thực Nữ, Quân Tử Hào Cầu, cậu đã nghe qua chưa?"

"Nói gì đưa nữa tôi sẽ không giao em gái cho một tên thay bồ như thay áo nư cậu". Anh ta từ trước đến giờ vô cùng phong lưu, anh không thể nào để anh ta có cơ hội tổn thương đến cô

"Oh. Bảo bối như vậy?" Lâm Dục Trung trêu ghẹo nói:" em gái cậu đã trưởng thành, có tư tưởng của mình, cậu làm anh thì làm sao có thể quyết định chuyện của em gái được chứ?"

Ha ha ha:" Cậu sẽ không giữ cô gái xinh đẹp này để dùng chứ?"

Là bạn thân của Đinh Tử Hạo chuyện gia đình nhà cậu ta anh nắm rõ như bàn tay.

"Cậu đừng nói vậy". Lời nói đùa của Lâm Dục lại vô tình chạm vào nỗi đau của Đinh Tử Hạo, mặt anh đột nhiên biến sắc:" Nói tóm lại, cậu cách xa em ấy, nếu làm tổn thương em ấy, đừng trách tớ không nể tình bạn bè".

"Tớ từ trước đến giờ luôn luôn nâng niu phụ nữ làm sao có thể tổn thương cô ấy?"

Đối mặt với sự uy hiếp của anh, Lâm Dục Trung không thay đổi sắc mặt.

" Cô ấy là em gái của cậu, không phải bạn gái của cậu, làm sao cậu có thể quyết định đối tượng của cô ấy được."

Anh ta giống như muốn đối đầu cùng Đinh Từ Hạo, cất bước đến chỗ Đinh Vũ Du, nở một nụ cười chết người:" Tiểu Du hiếm khi em đến Mĩ, có thời gian cùng anh ăn cơm có được không?"

" Tất nhiên là được ạ". Mặc dù mới bị anh ta dọa giết mình, nhưng mà đối với sự khôi hài của anh ta, Đinh Vũ Du liền gật đầu, nhìn qua thấy khuôn mặt Đinh Từ Hạo tối sầm, đành vội nói lại:" Nếu như.....anh em đồng ý" =.!! (hết nói chị lun)

Cô không muốn anh giận, lại càng không muốn anh hiểu lầm mình có hứng thú với người đàn ông khác.

" Lúc nào thì em trở nên ngoan ngoãn rồi? Không hề giống tiểu Du mà anh quen biết." Lâm Dục Trung đánh giá cô một hồi, cười vô cùng gian tà:" Được rồi, không nói với 2 người nữa, bạn tôi còn đang chờ".

" Chúc hai người dùng cơm vui vẻ". Lâm Dục Trung hướng bọn họ phát phát tay, xoay người rồi đi

" Tên này....." Đinh Từ Hạo trợn mắt nhìn bóng lưng Lâm Dục Trung, mới ngồi xuống.

" Anh ấy khá thú vị". Đinh Vũ Du cười nói.

" Đừng đến gần cậu ta". Đinh Từ Hạo không quên cảnh cáo:" cậu ta là một người vô cùng phong lưu, bên cạnh có một đồng bạn gái, tuyệt đối không phải là người em cần".

" Anh không cần lo lắng". Cô khẽ mỉm cười:" em không thể nào thích anh ấy".

Nghe cô nói vậy, sắc mặt anh liền đen vài phần, anh đương nhiên hiểu ý cô nói

" Đúng rồi, quà của em đâu?" cô nhắc nhở

" Đúng vậy, thiếu chút nữa quên mất". Trong lòng anh không ngừng mắng Lâm Dục Trung , người quá nhiều khiến anh quên mất chuyện này.

Anh lập tức lấy từ trong túi xách ra một hộp quà đưa cho cô:" Mở ra đi, anh chắc chắn em sẽ thích".

" là gì vậy?" cô cầm hộp quà lên , quan sát một lúc, rồi lắc lắc.

" Mở ra là biết "

" haha, dù sao không phải áo ngủ quyến rũ ". Cô giả làm mặt quỷ

" này, em nghiêm chỉnh chút đi". Trước kia cô thường đùa như vậy, lúc đó anh cảm thấy thú vị, nhưng bây giờ thì thấy không được tự nhiên cho lắm.

Cô cười mở hộp quà ra, bên trong là một khung hình, là ảnh gia đình cô.

" Anh biết em ở xa nhà nhất định sẽ nhớ mọi người, vì vậy anh đem tấm hình này tặng em, cho dù em ở đâu, cả nhà đều luôn ở bên em". Anh đặc biệt nói mấy chữ cả nhà, anh đang nhắc nhở cô, anh là người nhà của cô, là anh trai của cô, sẽ không có thêm bất kì thân phận khác.

" như thế nào? Có thích không?" anh vừa hỏi vừa quan sát nét mặt của cô.

" Thích , rất thích, nhưng mà....." Đinh Vũ Du quan sát hình thật lâu, đột nhiên nói một câu:" Tại sao anh lại chọn tấm hình này? Tấm hình này em béo, xấu hổ quá đi". Cô chỉ tấm ảnh khi cô được gần 10 tuổi

" Có sao?" Đinh Từ Hạo nhìn tấm hình:" Không biết à! Anh cảm thấy em thật đáng yêu làm sao mà xấu xí?"

" Đừng có dùng từ đáng yêu để nói em". Cô kháng nghị

" Em đáng yêu! Đến bây giờ cũng đáng yêu". Đinh Từ Hạo vỗ vỗ đầu cô.

Đáng yêu! Ở trong mắt anh , cô chỉ là đứa em gái chưa trưởng thành thôi sao?

" Anh, em có chuyện muốn nói". Cô quyết định muốn thay đổi tình hình, không cần làm em gái đáng yêu của anh.

" Em muốn nói.....cái gì?" thấy vẻ mặt kiên định của cô, trong lòng Đinh Từ Hạo lo sợ cùng bất an.

Con bé này chẳng lẽ.....

Vô cùng khẩn trương, anh theo thói quen cầm cốc cà phê uống 1 ngụm

" Em....." .cô nhìn anh:" Em thích anh".

Cái gì? Không ngờ cô sẽ nói rõ ràng với anh, Đinh Từ Hạo suýt đem cà phê trong miệng phun ra.

"Anh cũng thích em, chúng ta là người một nhà mà". Anh cười lớn giả bộ ngốc nghếch.

"Em không phải yêu thích anh lạ đó". Đinh Vũ Du phủ nhận sau đó cúi đầu: "Emyêu anh, hơn nữa đã yêu lâu, thật lâu rồi".

Nghe cô thẳng thắn thổ lộ, vào lúc này Đinh Từ Hạo ngây người.

"Anh biết tại sao khi đó em tức giận không?" ngón tay cô nhẹ nhàng vuốt ve khung hình, Đinh Vũ DU nhẹ giọng nói: "bởi vì thợ chụp ảnh nói em quá nhỏ, nhất định ba phải ôm em, vì em chỉ cần đứng bên cạnh anh".

Cô ngẩng đầu, cười nhạt: "Anh hiểu chưa? Lúc đó em đã thích anh, đến nay tình cảm của em chưa bao giờ thay đổi".

Sững sốt một lúc, Đinh Từ Hạo mới phục hồi tinh thần.

"Tiểu Du, em hãy nghe anh nói". Hai hàng lông mày anh chau lại, khuôn mặt vô cùng nghiêm túc: "Anh là anh trai em, không nên là đối tượng em yêu thích, loại chuyện không có đạo đức như vậy, về sau em không được suy nghĩ lung tung".

"Không có đạo đức?" Đinh Vũ Du lắc đầu phủ nhận: "Em không cho là vậy, chúng ta không có quan hệ máu mủ, chuyện này không phải là loạn luân".

"Vậy thì sao?" anh lắc lắc đầu: "anh vẫn coi em như một đứa em gái, đối với em cũng chỉ có tình anh em, em....."

Cô cắt đứt lời nói của anh: "Vậy tại sao anh không cho em một cơ hội thử? Biết đâu đến một lúc nào đó anh lại yêu em?"

"Không thể nào ". Đinh Từ Hạo nói vô cùng dứt khoát, chỉ mong sao cô ấy có thể bỏ chuyện yêu này đi.

"Tại sao?" Đinh Vũ Du dịu dàng nói: "em cảm thấy lúc chúng ta ở bên nhau luôn luôn vui vẻ, chẳng lẽ những vui vẻ ấy của anh là giả dối?"

"Cùng người một nhà ở chung một chỗ tất nhiên là vui vẻ, em suy nghĩ quá nhiều rồi".

Mặc dù lúc anh ở chung một chỗ với cô luôn luôn vui vẻ, nhưng vào lúc này anh không thể nhận, cô bé thông minh này nhất định tìm ra chỗ hở, khiến mọi chuyện trở nên phức tạp hơn.

"Không phải em nghĩ quá nhiều, là do anh chưa từng nghĩ đến".

Anh đương nhiên không muốn, cũng không muốn nghĩ: "Chỉ có bé con như em mới suy nghĩ lung tung, suy nghĩ những chuyện không có thật".

"Em đã không còn nhỏ nữa đừng coi em là bé con". Đinh Vũ Du kháng nghị nói: "Em đã lớn, biết được chuyện tình cảm của mình, xin anh đừng gán cho em những tội danh lung tung."

"Tiểu Du, em....." huyết thái dương của anh bắt đầu co rút: "Chúng ta là anh em, anh phải nói sao thì em mới hiểu đây?"

"Nguyên nhân là do anh thích cô ấy nên mới không chấp nhận tình cảm của em?" Đối mặt với thái độ dứt khoát của anh, cô đột ngột nghĩ đến một khả năng khác

"Cô ấy?" trong thời gian ngắn Đinh Từ Hạo chưa thể theo kịp lời nói của cô.

"Lê Anna"

"Cái này.....". Anh không muốn cùng cô thảo luận về chuyện của mình và Lê Anna: "đây là 2 chuyện hoàn toàn khác nhau, em đừng có gộp lại"

"Đối với em mà nói, đây cũng là một vấn đề". Đinh Vũ Du kích động nói: "nếu anh yêu cô ấy, em không còn gì để nói, nhưng nếu anh không yêu cô ấy, thì hãy cho em một cơ hội".

"Trọng tâm không phải". Anh trầm giọng nói: "Anh không muốn thay đổi mối quan hệ này, anh chỉ muốn làm anh trai em, em có hiểu không?"

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Anh Trai Thân Yêu* ! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 4

Editor: vydo

Sự im lặng dần dần lan tỏa ra không gian giữa hai người.....

Một lúc sau, Đình Vũ Du lên tiếng phá tan bầu không khí ngột ngạt này. "Em thật không hiểu rõ." Trong mắt cô chứa đầy nước mắt, "Em thật sự không hiểu rốt cuộc cuối cùng là anh đang sợ cái gì? Tình cảm đối với anh khó nói như vậy sao? Chẳng lẽ bởi vì căn bản anh không yêu thích em, chẳng qua là do cha mẹ yêu cầu nên mới miễn cưỡng quan tâm, lo lắng, đối xử tốt với em?"

Nói đi nói lại, cô nhìn nhận bấy lâu nước mắt cũng không kim được nữa, thay nhau lăn dài xuống đôi gò má lúm đồng tiền xinh đẹp của mình.

"Tiểu Du....." Thấy khuôn mặt Đình Vũ Du đầy nước mắt, Đình Từ Hạo cũng không thoát khỏi luồng cuồng tay chân

. "Em đừng khóc, có chuyện gì hãy từ từ bàn bạc, em....." Anh hốt hoảng vội vàng chụp lấy khăn giấy giúp cô lau nước mắt, "Cầu xin em mà, đừng khóc nữa được không? Bộ dạng em như vậy, anh thật sự không biết nên làm như nào mới phải."

Cô giữ chặt đôi bàn tay anh đang lau nước mắt của cô, "Nói cho em biết, anh có phải hay không là do ba mẹ yêu cầu, từ chối không được nên mới đối xử tốt với em? Nhưng thật ra không tận sâu trong lòng, anh căn bản cũng không yêu thích em, có phải hay không?"

Nếu như đây là sự thật, cô thật không thể nghĩ ngờ rằng anh chính là một diễn viên rất xuất sắc, khuôn mặt vui vẻ tươi cười của anh khi cùng cô trò chuyện rất tự nhiên, ngay cả giác quan thứ sáu nhạy bén của con gái như cô cũng không thể nào phát hiện được sự dối trá lẫn ở trong đó.

"Haizz....." Đình Từ Hạo Bất đắc dĩ thở dài kiềm chế tức giận, "Em rốt cuộc là đang đi đến đâu? Người con gái đáng yêu, thông minh như em ai lại không thích? Anh dĩ nhiên cũng thích em, nhưng là thích cũng có nhiều loại, anh đối với em chỉ là tình cảm anh em, tình cảm nam nữ cũng không hề dính vào trong này.

"Anh kiên nhẫn mà giải thích nhẹ nhàng, cố gắng hết sức đem sự tổn thương của cô giảm xuống mức thấp nhất, cũng hy vọng khiến cô có thể hiểu nội tâm anh, cố gắng ngăn chặn cô không nên có bất kỳ ý nghĩ sâu xa nào với mình.

"Chỉ cần anh yêu thích em, giữa chúng ta liền có cơ hội." Đối với anh, cô tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha

"Tiểu Du, chuyện tình cảm không phải chỉ do sự tình nguyện từ một phía." anh cố gắng dùng lời nói nhẹ nhàng để khai thông suy nghĩ của cô, "Em hiện tại chỉ là chưa gặp được đối tượng mình yêu thích, nên mới có thể đem tình cảm nam nữ này đặt lên người anh, dù sao chúng ta cũng là người thân gần gũi nhau nhất, nên sẽ làm em có cảm giác như vậy." Thông thường em gái sẽ sùng bái anh trai của mình, hơn nữa hai người bọn họ lại càng không có quan hệ máu mủ nào, như vậy càng dễ dàng hướng cô tới những ý nghĩ sai lầm, Đình Từ Hạo tin tưởng đây chính là vấn đề mà cô em gái mình đang vướng phải. "Anh nghĩ rằng em muốn anh nói những điều này sao?" Đình Từ Du buồn bã lắc đầu một cái, "Em cũng đã từng cho là như thế, cho rằng mình quá ảo tưởng, không thiết thực, em cũng từng cố gắng thử tiếp nhận những tình cảm của nam nhân khác dành cho mình, nhưng sự thật là em làm không được, từ anh ra, trong lòng em căn bản là không thể chấp nhận người thứ hai."

Nhìn thấy cô em gái mình đang thương tâm ở trước mặt, ngực của Đình Từ Hạo cũng không khỏi dâng lên một hồi đau nhói. Anh vẫn cho rằng cô vẫn còn là cô gái nhỏ như những con cá nhỏ lặn sâu dưới đáy biển, không buồn phiền, không ưu sầu, nào biết được cô em gái này lại lặn sâu vào loại tình cảm dành cho anh trai mình như vậy. Những tâm sự này thật chất có liên quan đến anh, thế mà anh nửa điểm cũng không làm được gì. Đình Từ Hạo hoàn toàn không có biện pháp nào tưởng tượng được nếu mình nhúng chàm cô em gái này, thì cha mẹ người đã nuôi dưỡng anh bấy lâu nay sẽ có phản ứng gì? Bọn họ đại khái sẽ cực kỳ tức giận đi mà nằng nặc anh vong ân bội nghĩa, sau đó lại xách theo dao vọt tới trước mặt anh, đánh cùng đâm anh tới khi anh không còn một hơi thở mới thôi! Nói gì đi chẳng nữa anh cũng không thể làm những việc vong ân bội nghĩa, hấn làm sao có thể dùng phương thức này để báo đáp ân nghĩa của hai bậc tiền bối của Đình gia, người đã có công ơn nuôi dưỡng hấn đây? Cô cũng sợ ngược nhìn anh, "Nếu em không phải là em gái của anh, anh sẽ thật sự yêu thương và coi trọng em sao?" "Anh không chấp nhận những loại phỏng đoán như thế này." Anh lắc đầu một cái, "Em là em gái của anh, đây là sự thật mà bất cứ ai cũng không thay đổi được." "Đó không phải là sự thật." Cô cắn nhẹ môi dưới, "Chỉ cần anh nguyện ý thay đổi lời nói....." "Anh không thể nào thay được ý nghĩ ấy trong anh." Đình Từ Hạo rút cánh tay đang bị cô nắm chặt, "Anh chỉ có thể nói như vậy, nếu như em không thể thay đổi được những lời đó, như vậy anh cũng không thể giúp gì được." "Anh....." Nhìn vẻ mặt anh không chút luyện tiếu, trái tim cô nhất thời vỡ tan thành từng mảnh. Tại sao? Tại sao lại vậy? Tại sao anh trai cô có thể đối xử tàn nhẫn với cô như thế, không cho cô đến một cơ hội nào để bày tỏ tâm tình của mình? Trong lòng cô giờ đây toàn sự tuyệt vọng, Đình Vũ Du cũng không nhìn được mà gục xuống bàn khóc thành tiếng. Tiếng khóc cô bi thương, Đình Từ Hạo anh đây cực kỳ đau lòng, bản năng anh như muốn nhanh chóng ôm cô vào lòng mà an ủi một phen; nhưng vừa nghĩ tới hành động cùng thái độ mà Đình Vũ Du đối với anh lúc này, lại khiến anh dừng bước, không dám đối với cô có bất kỳ đụng chạm nào. Anh mặc dù không nhìn thấy cô thương tâm, nhưng lại càng không để lời cô đi nói rõ ràng; nhưng nếu càng để lâu như thế, chỉ sợ Đình Vũ Du đưa em gái này của anh sẽ càng lún càng sâu vào bể tình này, ngày sau sẽ càng bị tổn thương hơn, Mà hành động khóc của cô lúc ban này nhất thời khuấy lên sự tò mò của những người khách xung quanh bọn họ, Đình Từ Hạo liếc mắt nhìn xung quanh, hết sức khinh thường những ánh mắt đang hướng về bọn họ, hoàn toàn không có ý can ngăn tiếng khóc của cô em gái nhỏ này. Anh sẽ để cho cô khóc hết những buồn phiền thương tâm trong lòng cô! Phát tiết đi qua, có lẽ suy nghĩ trong cô sẽ thay đổi không chừng. Tuy rằng suy nghĩ theo hướng đó, anh vẫn như cũ lo lắng trùng trùng, chỉ sợ ý tưởng này chỉ là hấn một bên tình nguyện, nếu như Đình Vũ Du vẫn không chịu buông tha anh thì sao?.....

Xoa lấy huyết Thái Dương đang co rút đau đớn, anh bây giờ thật sự không còn dũng khí nào để tiếp tục suy nghĩ tiếp nữa.

Chính anh đã quen thấy những cảnh bi thương ngoài xã hội cũng như trong thương trường máu lạnh này, nhưng đây là vấn đề đầu tiên trong đời anh cảm thấy khó giải quyết như vậy.

Ngồi trước bàn ăn vô cùng to lớn, Đình Vũ Du nhìn chằm chằm quyển sách, cường bức đầu óc mình nhồi nhét kiến thức bên trong quyển sách, nhưng bất đắc dĩ hình bóng Đình Từ Hạo vẫn luôn luôn hiện lên, thỉnh thoảng cắt ngang dòng suy nghĩ của cô

Đình Vũ Du mày chuyên tâm một chút!

Cô đã âm thầm nhắc nhở mình, đáng tiếc, sự nhắc nhở của cô nửa đêm không có tác dụng

Phiền phức vậy vậy đầu, cô đứng dậy rót cho mình chén nước , chậm rãi đi tới cửa sổ ngắm bóng đêm bên ngoài

Bây giờ đã là nửa đêm, bên ngoài tối đen như mực ,chỉ xa xa ngọn đèn đường mang ánh sáng mờ mờ.

" Haizzz" Đình Vũ Du không nhịn được khẽ thở dài một cái

Kể từ ngày sinh nhật cô nói rõ lòng mình với anh, anh cố tình lảng tránh cô, mỗi ngày đi sớm về trễ, dường như hai người không hề có cơ hội chạm mặt , cho dù gặp mặt, anh cũng không giống như xưa không còn thân thiện như trước, luôn chào hỏi lạnh nhạt sau đó trở về phòng, hai người giống như người xa lạ đang ở chung một mái nhà.

Giống như tối nay, bây giờ đã gần nửa đêm, vẫn như cũ không thấy bóng dáng của anh, trong phòng trống rỗng, chỉ có một mình cô, làm bạn là quyển sách dày cộm cùng với một căn phòng trống không

Còn cólòng cô vô cùng đau

Chẳng những anh cự tuyệt cô, lại còn cự tuyệt một cách triệt để, rõ ràng là muốn cô hết hi vọng . Thái độ kiên quyết khiến cô không ngờ tới, làm cho cô hoàn toàn không biết được sẽ phải làm gì để anh thay đổi.

Chẳng lẽ cô và anh vô duyên? Cô phải mất anh?

Nghĩ đến đây, Đình Vũ Du không nhịn được thở dài một cái.

Khi cô đang than thở đồng thời cửa phòng khách truyền đến tiếng vang mở cửa, trong đêm tối nghe thật rõ ràng.

Trái tim cô giật mình, anh đã về.

Để ly xuống, cô theo thói quen muốn đi gặp anh một chút, nhưng nghĩ đến thái độ lạnh nhạt, cô không khỏi chần chừ dừng bước.

Cô đi qua thì thế nào? Anh cũng chỉ lạnh nhạt hỏi thăm cô, sau đó nhanh chóng trở về phòng mình nghỉ ngơi, căn bản là chẳng muốn nói chuyện cùng cô, cô sẽ tự tìm đến mất mặt mà thôi.

Dựa vào cửa sổ, cô cảm thấy lòng mình chua xót cùng mờ mịt.

Thấy trong phòng còn sáng đèn, Đình Từ Hạo khẽ nhăn mày, anh biết Đình Vũ Du vẫn còn chưa đi ngủ trong lòng có chút chần chừ.

Anh nên như xưa đến chào hỏi cô? Hay là nhanh chóng trở về phòng mình?

Do dự một hồi lâu, cuối cùng anh cất bước về phía phòng ăn

Vì để cô từ bỏ, mấy này nay anh giảm bớt cơ hội hai người gặp mặt, mặc dù anh vô cùng nhớ những ngày 2 người sống chung vui vẻ, mặc dù anh rất muốn cùng cô vui đùa như lúc trước, nhưng anh lo lắng nếu có quá nhiều sự tiếp xúc sẽ khiến cô có cơ hội, cho nên đành phải quyết tâm giữ khoảng cách với cô.

Chỉ là, khoảng cách không phải là anh không còn quan tâm cô, anh vẫn duy trì hỏi thăm và quan tâm đến cô, dù sao cô cũng là người nhà của anh, em gái anh. Nhưng anh lại tạo cho mình sự lạnh lùng, khiến cho anh nhiều khi đối mặt với cô cảm thấy vô cùng lúng túng, không khỏi có chút mong muốn nhìn thấy cô.

Dựa vào cửa sổ, Đình Vũ Du thấy anh đi vào phòng ăn, lại đứng yên một chỗ, không hề nói chuyện

Cô cứ im lặng đứng như vậy , trên khuôn mặt tái nhợt không biểu hiện nét mặt

Đối với sự im lặng của cô, trái tim Đình Từ Hạo không khỏi xẹt qua một chút phiền muộn cùng mất mát.

Nếu là lúc trước, cô đã vui vẻ chạy tới, kéo lấy anh hỏi đủ thứ, vậy mà bây giờ.....

" Em.....". Anh miễn cưỡng cười một tiếng:" Còn chưa ngủ sao?"

" Ừ"

" Đang chuẩn bị bài tập sao?" Đình Từ Hạo nhìn thấy 1 quyển sách dày trên bàn ăn.

" Ừ". Cô vẫn như cũ không nói câu thứ 2

" Đừng học trễ quá, nghỉ sớm một chút, ngày mai mới đỡ mệt". Anh dặn dò

"Ừ". Đối với đoạn đối thoại có lẽ này, Đình Vũ Du lười đáp lại.

"Như vậy anh về phòng trước, ngủ ngon". Đình Vũ Du lãnh đạm làm anh không được tự nhiên, anh chỉ muốn cái không khí xa lạ này nhanh chóng biến mất, anh xoay người chuẩn bị đi.

"chờ một chút". Đình Vũ Du đột nhiên gọi anh lại.

"Chuyện gì?" Đình Tử Hạo giật mình, không thể coi như không nghe thấy, đành phải xoay người đối mặt với cô.

"Anh.....". Cô cắn môi:" Anh đang tránh em sao?"

"Anh nào có tránh em, em đừng suy nghĩ lung tung ". Anh đương nhiên phủ nhận.

"Nếu như anh không tránh em, tại sao trước khi em dậy anh đã đi mất, buổi tối đêm khuya mới về nhà?" Đình Vũ Du nói toạc ra.

"Gần đây công ty có khá nhiều việc, có lúc anh phải đi hẹn hò với Anna, cho nên thời gian ở nhà tương đối ít".

"Vậy sao?" Đình Vũ Du lạnh lùng nhìn anh:" Nếu như anh không muốn nhìn thấy em, thì nói với em một tiếng, em sẽ dọn đi, đây là nhà anh, anh không cần làm chuyện uất ức bản thân mình mỗi ngày đi sớm về trễ."

"Em nói bấy bọ gì vậy?" Đình Tử Hạo không khỏi nhú mồm." Anh làm sao không muốn nhìn thấy em? Chỉ là anh rất bận , không thể lúc nào cũng ở bên cạnh em chăm sóc em. Em là em gái anh, nhà của anh chính là của em, từ nay đừng nói những lời xa lạ như vậy?"

"Xa lạ". Trong lòng cô vô cùng buồn bã,:" Quan hệ bây giờ của chúng ta không phải là xa lạ sao?"

Trông mặt cô dần dần hiện lên một tầng hơi nước:" Anh sợ em bám lấy anh, cho nên nói cũng không muốn nói với em, có phải không?"

" Anh làm sao không muốn nói với em?". Thấy cô thẳng thắn nói ra, anh cũng nói hết tâm sự của mình:" Anh không hi vọng lời nói của anh sẽ khiến em hiểu lầm, khiến em có những mong đợi không nên có, tất cả những gì anh làm đều muốn tốt cho em".

"Tốt cho em?" cô nắm chặt tay, nước mắt như muốn rơi xuống:" Nếu như anh thật muốn tốt cho em, nên cho em một cơ hội, mà không phải là cự tuyệt em?"

"Em đừng nói như vậy nữa". Đình Tử Hạo nghiêm giọng trách mắng:" Đây không phải là lời em gái nên nói , từ nay về sau anh không muốn nghe thấy lời này ".

Vừa nói xong, anh nhanh chóng xoay người rời đi, không muốn tiếp tục nói cùng cô nữa.

Cô đứng sờ nhìn bóng lưng của anh, nước mắt cô nhanh chóng tuôn rơi.

Trong lòng cô vô cùng đau đớn.

"Tiểu Du, cậu gần đây khỏe chứ?" Trình Sùng Ngạn một bên lái xe, một bên quan tâm hỏi.

"Tớ.....rất khỏe". Đình Vũ Du cười lớn:" tại sao cậu lại hỏi như vậy?"

"Gần đây tớ thấy cậu không bình thường, hơn nữa thường hay ngơ ngẩn, có phải có tâm sự gì không?"

Kể từ sau hôm sinh nhật, dường như cô đã thay đổi, trở nên im lặng ít nói hơn, thậm chí khi giáo sư điểm danh, cô cũng ngây ngô không có trả lời.

"Tớ làm gì có tâm sự? Cậu đừng suy nghĩ lung tung". Cô phủ nhận

"Vậy sao?" Đối với cách nói chuyện của cô, Trình Sùng Ngạn không tin. Nếu không phải do cô có tâm sự nên ảnh hưởng đến việc học, với sự thông minh của cô, căn bản không cần đến sự giúp đỡ của cậu, mấy buổi tối hôm nay cậu đã giúp cô lấy lại khiến thức, để vượt qua kì thi sắp tới.

"Tớ chỉ là..... Có chút không thích ứng với cuộc sống ở đây, dù sao thì tớ mới đến Mĩ không lâu". Cô tìm một cái cớ, cô không thể để cho cậu ta biết được chuyện mình thất tình.

"Như vậy à.....". Thật ra thì cậu cũng đoán được phần nào tâm sự của cô, chỉ là cô không chịu tiết lộ, cậu cũng không muốn nói:" Không sao, từ từ cậu sẽ thích ứng".

Dừng lại 1 chút, cậu an ủi:" Cậu tinh thần không tốt, không nên lái xe, như vậy rất nguy hiểm, tạm thời trong thời gian này tớ sẽ đưa đón cậu đi học".

Nhìn thấy cô như vậy, cậu không thể nào để cô tự lái xe, kiên trì muốn đưa cô về nhà.

"Tớ thật không biết làm sao, làm phiền cậu quá". Vì đưa đón cô, cậu ấy mỗi ngày phải đi xe 2 tiếng để tới đón cô, kiến trong lòng cô vô cùng khó xử.

" Không phiền gì hết". Cậu cười nhạt, " Tớ rất vui vì được làm 1 việc gì đó cho cậu".

" Sùng ngạn, cậu.....". Cảm kích cùng áy náy trong lòng cô đan xen, đối mặt tình cảm mà cậu bỏ ra, cô không thể nào hoàn trả.

" Đến nhà rồi". Không cho cô bất kì cơ hội nói chuyện , Trình Sùng Ngạn dừng xe ở trước cửa nhà:" Tám giờ sáng mai tớ đến đón cậu, nhớ đi ngủ sớm, đừng thức quá khuya".

Đội Đinh Vũ Du xuống xe, anh cười cười vẫy tay cô, ngay sau đó đóng cửa xe đi.

Sùng sờ nhìn theo chiếc xe, cho đến khi chiếc xe biến mất ở cuối đường, cô mới mở cửa vào nhà.

Khi cô thấy trong phòng còn sáng đèn, trong lòng lòng không khỏi giật mình.

Chẳng lẽ..... Anh đã về?

Cô nhìn đồng hồ, bây giờ mới 10:30 sao hôm nay anh lại về nhà sớm như vậy?

Liếc nhìn nhà để xe, thấy cánh cửa đã đóng chặt, khiến cô không thể phán đoán được xe anh có trong đó không.

Thôi! Nếu anh ở nhà thì sao?

Anh nhất định là ở trong phòng xử lí công việc, căn bản sẽ không để ý đến cô.

Kể từ ngày nói chuyện trong phòng ăn, thái độ của anh càng trở nên lạnh lùng, trước đây anh còn chào hỏi qua loa, nhưng bây giờ dù biết cô có mặt ở nhà, cũng không để ý đến cô, coi cô là không khí.

Nghĩ đến đó lòng cô vô cùng chua xót, cô không nhịn được thở dài, lấy chìa khóa mở cửa.

Như cô dự đoán, Đinh Từ Hạo không có trong phòng khách, chỉ là.....

Cô phát hiện trên bàn trà có 2 ly rượu, trong đó 1 cái ly uống rượu còn dư 1 phần 3 rượu đỏ.

Dường như ý thức được chuyện gì, cả người cô chấn động

Chẳng lẽ, chẳng lẽ.....

Giấc mơ trên mây bay, nỗi sợ hãi bao trùm tòng tâm trí cô, nhịp tim cô tăng mạnh, cô run rẩy bước từng bước về phía phòng trên lầu 2.

Theo bản năng, đến cửa phòng anh, cắt mắt cô nhìn chằm chằm vào cánh cửa khép chặt, giống như muốn nhìn tất cả.

Là mơ sao? Cô loáng thoáng nghe được âm thanh giao hoan của nam nữ.

Máu nhất thời lên đến đỉnh đầu, cô hoảng hốt thoát khỏi hiện trường, lao đảo trở lại phòng của mình, đem cửa khóa chặt lại.

Anh không hề quan tâm đến cảm nghĩ của cô, anh mang bạn gái về nhà qua đêm.

Anh làm như vậy là muốn cô thay đổi ư?

Cô ro ở góc tường, thân thể cô không ngừng run lẩy bẩy, trong lòng cô như có một mũi dao nhọn khoét sâu , làm cô đau không cách nào hít thở được.

Tại sao anh nhẫn tâm đối xử với cô như vậy?

Cô chỉ là yêu một người, tại sao lại chịu nhiều đau khổ như vậy?

Úp mặt vào đùi, cô im lặng rơi lệ, chỉ hi vọng mình không đến nơi này, cũng không cần phải chịu đựng đau đớn như vậy.

Sáng hôm sau Đinh Vũ Du lặng lẽ ra khỏi cửa, một mình lẳng lặng ngồi ở cầu thang trước nhà, chờ Trình Sùng Ngạn tới đón cô.

Tối hôm qua, cô vô cùng đau khổ cả 1 đêm không hề chợp mắt, để tránh đụng phải anh cùng Lê anna, cô dứt khoát đi ra cửa trước, để tránh gặp mặt nhau càng thêm lúng túng và bất an.

Vốn tính toán khi nào trong phòng có tiếng động cô sẽ đi đến đường cái ngồi chờ, có lẽ là do quá mệt mỏi, cô lại ngồi trên cầu thang ngủ. Không biết ngủ đã bao lâu, khi cửa ở phía sau kéo ra đã thức tỉnh cô.

A ! Cô ngủ quên

Tự than thở sau đó nhìn về phía sau, cô thấy Lê Anna ôm lấy tay anh từ cánh cửa đi ra, xem ra bọn họ cùng nhau chuẩn bị đi làm

Liếc thấy cô còn ngồi trên bậc thang, Đình Từ hạo không khỏi ngạc nhiên." Làm sao em,....."

Không đợi anh nói dứt lời, Đình Vũ Du nhanh chóng đứng dậy, vội vàng rời đi, cô không muốn nhìn thấy hai người anh em trước mặt cô.

Không biết rằng mình ngồi quá lâu, đầu óc còn chưa tỉnh ngủ, cô đột nhiên đứng dậy khiến đầu óc choáng váng, làm cô suýt nữa té xuống bậc thang.

"Cẩn thận". Anh nhanh tay bắt được cánh tay của cô, đỡ cô:"Sao rồi, em có bị thương không?" anh lo lắng nhìn xem cô.

"Không cần anh quan tâm". Cô hất tay của anh ra, nhanh chóng hướng bên ngoài đi

Nhìn bóng lưng cô rời đi, anh âm thầm cười khổ, đương nhiên anh biết nguyên nhân cô tức giận

"Sao vậy? Anh em anh cãi nhau sao?" Thấy Đình Vũ Du hờ hững ngay cả chào hỏi cũng không nói, Lê Anna không nhận được hỏi.

"Ai biết? Anh làm sao biết được em ấy làm sao?" anh không muốn tiết lộ chuyện gì với Lê Anna, tránh cho cô hiểu lầm, đem chuyện này càng trở nên phức tạp đến lúc đó càng khó giải quyết hơn.

"Vậy sao?" Lê Anna buồn bực, tất cả các phản ứng của Đình Vũ Du cô đều nhìn rõ, đều là phụ nữ, làm sao cô không nhìn ra tâm sự của cô bé? Cô cau mày hỏi:"Chẳng lẽ em ấy thích anh, cho nên không vừa ý nhìn anh và em hẹn hò?"

Cá tính cô từ trước giờ thẳng thắn, chỉ là có gì nói lấy khiến trong phút chốc anh không biết trả lời sao.

"Em đừng suy nghĩ nhiều quá". Do dự 1 lát anh vẫn không thừa nhận sự thật này:"Cô bé cáu gắt vậy thôi, mấy ngày là hết".

"Tốt nhất là như vậy". Lê Anna khẽ nói:"Em thấy anh rất thích ở chung 1 chỗ với cô bé, hi vọng quan hệ 2 người chỉ là anh em".

Cô không thể nào quên được khi Đình Vũ Du mới đến, thời gian của Đình Từ Hạo dường như chỉ dành cho cô bé, quên luôn sự tồn tại của người bạn gái là cô

"Làm ơn, đừng nghĩ lung tung, cô bé là em anh". Đình Từ Hạo nói

"Cũng không phải em gái ruột thịt". Lê Anna cười lạnh 1 tiếng.

"Em đang ghen tuông cái gì vậy? " Đình Từ Hạo có chút nổi giận." Hôm qua chúng ta cùng nhau lên giường không đủ thỏa mãn cho em? Nếu như anh và cô ấy có chuyện gì, còn có thể dẫn em về nhà hẹn hò sao?"

"Em chỉ muốn anh hiểu rõ". Cô nói vô cùng kiên định:"Mặc dù em rất thích anh, nhưng mà em không muốn cùng một người đàn ông tình cảm không rõ ràng ở cùng với nhau, với điều kiện của em, đàn ông muốn theo đuổi em vô cùng nhiều".

"Em đang cảnh cáo tôi?" có đôi lúc anh không thể nào chịu nổi người phụ nữ mạnh mẽ này.

"Em chỉ là muốn nói sự thật". Cô không muốn thảo luận vấn đề này nữa, vẫy tay chào tạm biệt:"Được rồi, em lái xe đi, có cuộc họp quan trọng".

Vì để che mắt mọi người, bọn họ từ trước đến giờ tự mình lái xe, người trước kẻ sau đến công ty đi làm, không bao giờ cùng nhau xuất hiện.

Thấy Lê Anna lái xe oto rời đi, anh không nhận được thờ phào nhẹ nhõm

Mặc dù người phụ nữ này thành thực, lại xinh đẹp nhưng mà tính tình mạnh mẽ có lúc làm cho người ta không chịu nổi.

Chính là được cái này mất cái kia! Ở đời không có gì là hoàn hảo.

Anh tự cười một tiếng, đang chuẩn bị lái xe đi, nhưng không nhận được liếc về phía Đình Vũ Du 1 cái.

Chỉ thấy cô đang đứng bên lề đường nói chuyện cùn với một bạn nam

Người đó là.....

Anh nhanh chóng nhận ra đối phương, bạn nam kia chính là người đến tặng quà sinh nhật cô Trình Sùng Ngạn

Mới sáng sớm mà cậu ta đã đến đây làm gì?

Vốn đã chuẩn bị lái xe đi làm, anh không nhận được dừng lại quan sát.

"Này, cậu sao vậy? Tối qua ngủ không ngon à?" theo như lời hứa tối hôm qua, Trình Sùng Ngạn tới đón cô đi học, nhìn thấy cặp mắt thâm quầng của cô, nhìn i như con gấu trúc.

"Không có gì, tớ chỉ sợ mình không theo kịp, nên thức khuya đọc sách". Đình Vũ Du bịa lí do.

"Vậy sao?" cậu vừa nhìn thấy 1 cô gái xa lạ lái xe từ nhà cô rời đi, nhưng mà cậu không muốn hỏi nhiều." Cậu cần gì phải cực khổ như vậy? Tớ sẽ giúp cậu học mà. Cậu cứ như vậy thì ban ngày làm gì có tinh thần nghe giảng, như thế này thì đi học lại ngủ gật cho coi"

"Không sao, dù sao cũng có cậu bao che". Đinh Vũ Du cười nghịch ngợm với cậu

"Cậu đó". Thấy cô hoàn toàn dựa dẫm vào mình, Trình Sùng Ngạn cười cười xoa đầu cô, sau đó nhận lấy túi xách trong tay cô." Tớ giúp cậu cầm, cậu lên xe đi".

.....

Từ xa nhìn thấy Trình Sùng Ngạn và Đinh Vũ Du cùng nói cùng cười, anh không khỏi thở dài.

Trước kia cô và anh cũng vui vẻ như vậy, nhưng bây giờ thì không còn nữa rồi.

Trong lòng anh có chút.....

Bất chợt, anh nhớ lại lời nói của Lê Anna....

Em thấy anh rất thích cùng em ấy ở chung một chỗ.

Đúng vậy, anh thích ở cùng cô, ở bên cô có một loại cảm giác thoải mái, thậm chí ả còn tin tưởng và phụ thuộc vào cô.

Đó là cảm giác mà không người nào có thể khiến anh có được trừ cô.

Này! Mình đang nghĩ gì vậy?

Đột nhiên anh giật mình vì cảm xúc của chính mình, Đinh Từ Hạo nhanh chóng thoát khỏi suy nghĩ đó, trở về với thực tại.

Gặp ma rồi sao? Cô ấy là em gái của anh, chỉ có thể là em gái của anh.

Đinh Từ hạo vội vã xoay người bước vào xe, nhanh chóng hất bay những suy nghĩ không nên có.

Mặt khác, Trình Sùng Ngạn thay Đinh Vũ Du bỏ túi ở phía sau, ngay sau đó liền lái xe đến trường.

"Vừa rồi cô gái đi cùng anh trai cậu là bạn gái của anh ấy sao?" một lúc lâu sau đó, cậu vô tình hay cố ý hỏi.

"Ừ". Nghe cậu nhắc đến Lê Anna, cô tràn đầy khó chịu, hừ lạnh một tiếng.

'Này..... Là một người thành thực lại quyến rũ, thảo nào anh cậu lại thích cô ấy". Cậu khen ngợi

"Sao vậy, cậu cũng thích loại phụ nữ như vậy?" Ngay cả Trình Sùng Ngạn cũng khen ngợi cô ta, làm cô không khỏi buồn bã.

"Phụ nữ như vậy có thể thỏa mãn được dục vọng của đàn ông". Trình Sùng Ngạn cười nói.

Nghe vậy, cô không khỏi sùng sờ:" Cậu nói.....là ở trên giường?"

"Đúng vậy". Cậu gật đầu

"Như tớ thì sao?" Cô không nhịn được muốn hỏi:" người như tớ, có thể thỏa mãn đàn ông ở trên giường được không?"

"Cậu....." cậu ta liếc nhìn về phía cô:" sao lại hỏi cái này?"

"Tớ chỉ muốn biết một chút suy nghĩ của đàn ông thôi". Cô thúc giục:" Sao sao, cậu nói đi".

"Cái này....." Cậu cười ha ha:" Cậu là cô bé thanh thuần, đáng yêu, đàn ông chỉ muốn yêu thương cậu, bảo vệ cậu, nhưng không dễ dàng khiến đàn ông..... Ừ..... Cảm thấy căng thẳng".

Cảm thấy căng thẳng? Khuôn mặt của cô trong phút chốc đỏ lên.

Chẳng lẽ anh trai không chấp nhận cô, là do nghĩ cô quá trẻ con, không thể thỏa mãn anh hay sao?

"Vậy tại sao cậu không tìm một cô gái để cho cậu thỏa mãn?" cô tiếp tục truy vấn." Theo cách nói của cậu, tớ là cô gái không thể thỏa mãn cậu phải không?"

"Cái này....." Trình Sùng Ngạn cười giải thích:" tuổi của tớ bây giờ không cần loại con gái đó, giống như cậu thì rất thích hợp với tớ".

"Nhưng một ngày nào đó cậu lớn, cũng sẽ tìm loại con gái kia?" Đinh Vũ Du nghi ngờ hỏi:" Cho đến lúc đó, chẳng phải cậu sẽ yêu trẻ con là tớ sao?"

"Đưa ngực, chẳng lẽ cậu vĩnh viễn ở tuổi 20 sao?" Trình Sùng Ngạn vỗ vỗ đầu cô."Đến lúc đó cậu cũng sẽ trở thành cô gái quyến rũ, khiến đàn ông phải căng thẳng rồi".

Nói cũng đúng, Đinh Vũ Du không thể nào không đồng ý cách nói của cậu, đợi đến tuổi nhất định, cô cũng sẽ trở thành cô gái quyến rũ, chỉ là.....

Cô không có thời gian để chờ đợi thêm nữa

Đợi đến lúc đó, anh sớm đã thuộc về người con gái khác, vĩnh viễn không thuộc về cô

Xem ra , cô phải nghĩ biện pháp để mình trở nên thành thực quyến rũ trước tuổi, để anh biết được sức hút của cô,.....

"Này, cậu đang nghĩ gì vậy?" nhìn cặp mắt cô đắm đắm nhìn về phía trước, cậu không nhận được hỏi

"Không có gì, không có gì". Cô cẩn thận che giấu ý đồ đen tối của mình." Tối hôm qua tớ ngủ không ngon, cậu chờ tớ đi mua cafe được không? Tớ sợ sẽ ngủ gật trong lớp .

"Không thành vấn đề, cậu muốn mua cafe ở đâu?". Cậu dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt yêu cầu của cô, đừng nói là 1 ly cafe nhỏ bé, muốn cậu đốt nhà cậu cũng không từ chối

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Anh Trai Thân Yêu* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chương 5

Giống như trước kia, đêm khuya Đinh Tử Hạo mới trở về nhà.

Nhìn thấy trong nhà tối đen như mực, anh không khỏi thờ phào nhẹ nhõm, xem ra cô đã đi ngủ, như vậy thì đỡ được việc gặp nhau càng thêm lúng túng.

Nghĩ đến chuyện từ tình cảm từ trước đến giờ của anh em đều vô cùng tốt, nhưng lại rơi vào 1 tình huống như vậy, anh lại trầm thờ dài.

Buồn bã trở về phòng tắm rửa, ngay lúc anh chuẩn bị lên giường đi ngủ thì, cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

Ai?

Đinh Tử Hạo không nghĩ ngờ gì , trong nhà này ngoại trừ anh, chỉ còn Đinh Vũ Du, ngoài cô ra, không còn ai có thể gõ cửa lúc này.

Anh tin tưởng anh trộm sẽ không lịch sự mà gõ cửa trước khi ăn trộm, hỏi xem trong nhà có người không?

Lạ, sao nhóc con này từ sáng hôm qua không quan tâm đến anh, sao bây giờ lại chủ động tới tìm anh đây?

Mặc dù trong lòng tràn đầy nghi ngờ, nhưng anh vẫn ra mở cửa, quả nhiên thấy Đinh Vũ Du đang đứng ở ngoài.

" Có.....chuyện gì sao?"

Thái độ của anh bình thản nhưng lại khách khí, trong đó có xen lẫn với tia đề phòng.

" Em có lời muốn nói với anh". Cúi đầu, giọng nói Đinh Vũ Du nhỏ nhẹ:" Em.....có thể vào không?"

Nghe vậy , anh không khỏi sửng sốt.

Em gái nghịch ngợm lại muốn làm gì đây?

Anh nghĩ ngợi

Chẳng lẽ là do hôm qua cô thấy anh mang Lê Anna về nhà, cho nên đã nghĩ thông suốt, tới đây cùng anh làm hòa?

Nếu là như vậy.....

" Em vào đi". Anh đem cửa kép ra, cho cô vào phòng.

Đinh Vũ Du gật đầu, chậm rãi đi vào phòng của anh.

"Em muốn nói gì". Anh không muốn đóng cửa lại, cũng không quên phải giữ 1 khoảng cách với cô.

Sắc mặt Đinh Vũ Vu có vẻ hơi tái nhợt, nhưng cô chỉ im lặng nhìn anh, không nói gì

"Tại sao vào mà không nói gì?" ánh mắt cô khiến anh bất an, khiến anh nhanh chóng thúc giục cô : "Em muốn nói gì thì nói đi".

"Em....." giống như đang có 1 quyết định trọng đại, đột nhiên cô cởi áo khoác ra, lộ ra 1 thân hình mỏng manh, áo ngủ hấp dẫn bao chặt lấy thân thể hấp dẫn.

Chỉ thấy chiếc cổ trắng như tuyết cùng hai cặp anh đào phơi bày 1 nửa ra bên ngoài. Nụ hoa như ẩn như hiện, dấu bên trong lớp sa mỏng manh kia như đang mời gọi, eo nhỏ xinh, cùng đôi chân trắng mịn thẳng tắp lộ ra ngoài, tràn đầy quyến rũ.

Trước mặt anh cô bộc lộ hết sự nữ lệ cùng quyến rũ của mình với anh.

"Em....." không ngờ cô làm như vậy, khiến anh nghe hòng, không thể nói gì, cả người ngây ngốc, cũng không còn cảm thấy xấu hổ, cô làm như vậy chỉ để chứng minh cho anh biết một chuyện

Cô chứng minh cô đã lớn, không còn là cô em gái bé nhỏ của anh nữa.

"Đừng coi em như con nít được không?" giọng nói buồn bã của cô vang lên trong không gian yên tĩnh. "những cô gái khác có thể cho anh, em cũng có thể....."

Trong mắt cô mang theo sự đau khổ khẩn cầu và đáng thương: "Đừng từ chối em nữa được không, anh cần gì em cũng có thể cho anh" (lily: chị iu mà quá quá roài)

Tuy lúc này đang là mùa đông, nhưng trán anh vẫn nhỏ vài giọt mồ hôi

Cô khiến anh đau lòng, một cô gái xinh đẹp lại đa tình bất chấp mọi thứ để có được tình cảm của anh, làm sao anh không động lòng?

Nhưng mà..... Cô là em gái anh.

Là một người cảm kích anh không thể đứng vào.

Cả đời này anh chỉ có thể phụ cô, tổn thương tình cảm của cô.

"Nếu như không muốn nghe lời nói phản cảm, thì ngay lập tức mặc áo vào". Anh nghe thấy giọng nói mình lạnh lùng, vô tình." Mặc quần áo, trở về phòng ngay".

Cô không một chút động đậy, chỉ là sững sờ nhìn anh, một giọt nước mắt rơi xuống.

"Anh..... Cứ độc ác như vậy sao?" giọng nói cô ghen ngào:" ngay cả 1 cơ hội cũng không cho em sao?"

Nghe cô nói vậy lòng anh đau quặn, chỉ có thể hung dữ cắn răng nói:" trở về phòng của em ngay, khuya rồi, anh muốn nghỉ ngơi".

Cặp mắt linh động đã trở nên trống rỗng, đôi môi run rẩy không thể nói bất cứ điều gì, thậm chí không lấy áo khoác, cô chỉ là cúi đầu, lẳng lặng đi ra ngoài.

Khi cô vừa đi khỏi, anh lập tức đóng cửa lại, rồi nhanh chóng khóa lại, làm như vậy như muốn đem cô, cùng tình cảm của cô để ra ngoài.

Vậy mà tiếng khóc nhỏ của cô, lại xuyên vào cánh cửa, chui vào trong tai anh, khiến anh đau lòng, không biết phải làm sao.

Anh phải làm sao đây, vò vò mái tóc, anh ngã xuống giường.

Anh hận không thể đánh mình bất tỉnh, để không còn nghe được tiếng khóc kia, lại càng không phải tiếp nhận những éo le, cùng trắc trở.

Giáng sinh sắp đến, khắp nơi trên đường phố đều trang trí đủ màu sắc rực rỡ, cả thành phố tràn ngập trong không khí náo nhiệt

Ngày hôm qua mới kết thúc cuộc thi trắc nghiệm cuối kì, đồng nghĩa với việc kì nghỉ lễ bắt đầu, Đinh Vũ Du quyết định ra cửa giải sầu, thuận tiện đi đến cửa hàng chọn một số món quà Giáng sinh cho mấy người bạn.

Đứng ở trong cửa hàng lưu niệm, cô cẩn thận chọn lựa khăn quàng cổ, bao tay cho các bạn nữ, đồng thời chọn lựa đồ dùng học tập cho các bạn nam, khi cô vô tình nhìn thấy một lọ thủy tinh xinh đẹp trong đầu cô không kim lòng được mà nhớ về anh.

Bất kể lễ Giáng sinh hay sinh nhật anh, hàng năm cô đều tỉ mỉ thay anh chọn một món quà.

Nhưng bây giờ thì sao? Cô còn có thể chuẩn bị quà Giáng sinh cho anh sao?

Nhớ tới đêm anh cự tuyệt cô 1 cách vô tình, trái tim cô càng thêm lạnh lùng.

A! Quan hệ của 2 người bây giờ đã đóng băng, chắc chắn anh sẽ không muốn quà cô tặng đâu.

nhìn miếng thủy tinh lần cuối, cô quay đầu đến quầy tính tiền.

Chờ khi bao quà xong, cô mờ mịt ngó ra ngoài cửa sổ.

Chẳng lẽ tất cả đã kết thúc rồi sao?

Chẳng lẽ tình yêu nhiều năm qua của cô cứ như vậy mà bay mất sao?

Chẳng lẽ cô không còn bất kì cơ hội nào sao?

Nghĩ đến đây, cô không khỏi buồn bã.

"Này, cô bé xinh đẹp"

Bỗng dưng, có 1 người vỗ vai cô.

"Ai vậy" Cô giật mình quay đầu lại

"Ồ, nhanh như vậy mà đã quên à?" gương mặt tuấn tú đối diện với cô, cười hi hi, anh ta là bằng hữu của Đinh Từ Hạo _ Lâm Dục Trung

"Là anh sao?" Vừa nhìn thấy người quen, cô liền yên tâm.

"Anh còn tưởng rằng em không nhớ anh". Lâm Dục Trung cười nói.

"Người đẹp trai như anh, muốn quên cũng không được nha". Đinh Vũ Du trêu ghẹo nói.

"Này, miệng ngọt ha". Anh mượn dịp mời cô "Nếu đã vậy, nhất định anh phải mời em ăn cơm".

"Không vấn đề, cùng một người đẹp trai như anh mời ăn cơm, là vinh hạnh của em nha". Mặc dù cô không quên Đinh Từ Hạo muốn mình cách xa người đàn ông trước mắt này, nhưng nghĩ tới sự vô tình của anh, một cảm xúc đối nghịch bùng lên trong lòng cô.

Đinh Từ Hạo không muốn cô đến gần Lâm Dục Trung thì cô cứ đến, cô muốn làm trái lại đó.

"Đừng rồi, sao anh lại ở đây?" Cô không nhận được hỏi

"Anh đang đi trên đường, nhìn thấy em ngỡ ngác đứng bên cửa sổ, anh vung tay cả ngày mà em một chút phản ứng cũng không có, vì thế anh liền trực tiếp đi vào tìm em".

"Thật xin lỗi, em không thấy anh". Cô có chút ngượng ngùng.

"Sao vậy, có tâm sự sao?" Anh một bên cười cười, vừa dùng ánh mắt nghiên cứu nhìn cô.

"Đâu....đâu có". Tất nhiên cô sẽ không ở trước mặt người lạ tiết lộ ý nghĩa của mình.

"Sao cũng được". Anh mở miệng mời cô." Thứ 6 tuần này có tiệc lễ Nô en, đúng lúc anh đang thiếu một bạn nhảy, em có muốn cùng anh tham gia".

"Cái này....." Đinh Vũ Du không khỏi do dự

Gần đây tâm tình cô không tốt, ngay cả trường có các hoạt động lễ hội cô cũng lười tham gia, đối với sự náo nhiệt cô đều tránh xa, một mình trốn trong bóng tối gặm nhấm vết thương.

Nhìn ra do dự của cô, Lâm Dục Trung bắt đầu lên tiếng thuyết phục:" trong người đang có chuyện tốt thì nên tham gia, đang có chuyện buồn thì càng nên tham gia, một mình em trốn tránh cũng đâu giải quyết được vấn đề gì? Ra ngoài vui chơi, đảm bảo tâm tình sẽ tốt hơn đó, huống hồ". Anh cười sâu xa nhìn cô:" Đây là tiệc do công ty anh em cử hành, chẳng lẽ em không muốn tham gia?"

Nghe vậy, mặt cô chợt tối sầm." Anh nói là tiệc của công ty anh em?"

"Đừng vậy! Bởi vì anh là khách hàng lớn của công ty, cho nên anh cũng được mời a". Anh nói:" Chẳng lẽ cậu ấy không nói em đi cùng?"

"Á.....có.....có a....." cô có chút chột dạ." Chỉ là.....em không thích náo nhiệt, cho nên không muốn tham gia".

Vừa nghe anh nói vậy, lúc này cô không muốn đáp ứng lời mời của Lâm Dục Trung, cô không muốn thấy gương mặt lạnh lùng của Đinh Từ Hạo

"Em nghĩ, em không....."

" Chẳng lẽ em không muốn cho cậu ta 1 bất ngờ?" ngay khi cô chuẩn bị cự tuyệt, Lâm Dục Trung lập tức cắt ngang lời cô.

" Anh trai em từ trước đến giờ rất thương em, nếu biết em không tham gia chắc chắn sẽ thất vọng , nếu em đột ngột xuất hiện ở buổi tiệc đó, cậu ta sẽ vui mừng như thế nào....."

Nghe anh phác họa buổi tối hôm ấy, trong lòng cô đột nhiên có 1 ý niệm

Đúng vậy! Nếu cô cùng Lâm Dục Trung ở cùng nhau, Đinh Từ Hạo sẽ không nghĩ cô ở cùng 1 người đàn ông khác, anh sẽ kinh ngạc đến cỡ nào nha.

Thậm chí tức giận.

Nghĩ đến việc có thể đối nghịch lại anh, chọc anh giận, trong lòng cô ngay lập tức có quyết định

" Vậy cũng được!" cô gật đầu đáp ứng lời mời của Lâm Dục Trung." Ngày hôm ấy em sẽ làm bạn nhảy của anh, cùng anh tham gia buổi party"

Cô quyết định cho Đinh Từ Hạo một sự " vui mừng" lớn

" Thật tốt quá" lộ ra 1 nụ cười quý quý, Lâm Dục Trung cầm lấy túi xách và giỏ quà của cô:" Vì để cảm ơn em, bây giờ anh đã có lí do để mời em ăn cơm, phải không?"

Anh ta đưa cánh tay của mình ra:" Đi thôi , cùng ăn cơm nào"

Trùng mắt nhìn cánh tay của anh ta 1 lúc, cô giống như đang có 1 quyết định khoác tay của anh ta." Ừ, đi thôi"

Trừ Đinh Từ Hạo, từ lúc sinh ra đến nay đây là lần đầu tiên cô khoác tay thân mật 1 người đàn ông khác.

Cười nhìn phản ứng của cô, Lâm Dục Trung không nói gì hơn.

Mơ hồ cảm thấy bất an, nhưng trong lòng cô tràn đầy cảm giác được trả thù.

Nhìn đi ! Cô muốn Đinh Từ Hạo phải hối hận.

Cho dù tâm tình của mình nặng nề, nhưng Đinh Từ Hạo vẫn không muốn làm ảnh hưởng đến chuyện công ty, vũ hội hàng năm của công ty anh vẫn phân phó nhân viên chuẩn bị tất cả.

Bởi vì năm ngoái công ty mới đưa ra trên thị trường, cho nên vũ hội năm nay hoành tráng hơn, ngoại trừ nhân viên trong công ty còn có thêm 1 số đối tác làm ăn, đây cũng coi là phần thưởng cho nhân viên.

Tất cả như sắp xếp của anh, bữa tiệc tối nay tiến hành thuận lợi.

Anh không khỏi thở phào nhẹ nhõm, thuận tay cầm lên 1 ly sâm banh từ người phục vụ, ly vừa đưa lên miệng, lại thấy Lâm Dục Trung đang ở cổng chính, quần tây 1 cô gái vô cùng xinh đẹp cùng đi vào trong.

Một cảm giác quen thuộc khiến anh không nhận được mà nhìn cô gái kia mấy lần.

Đó không phải.....

Bàn tay anh run lên, suýt nữa đem ly rượu rơi xuống đất.

Cô gái khuôn mặt nhìn quen mắt, nhưng cách ăn mặc thì vô cùng xa lạ, làm anh thiếu chút nữa không nhận ra đó chính là em gái anh.

Chỉ thấy mái tóc cô búi cao, phơi bày 2 vai, thấp ngực, sau lưng không có bất kì sự che đậy nào, váy siêu ngắn , lễ phục hấp dẫn không che được hết toàn bộ đường cong cơ thể cứ thế lộ ra trước bao người.

Lại trò gì đây?

Trong cơn giận giữ , anh chưa kịp chạy đến tính sổ với Lâm Dục Trung thì anh ta đã tự động tới trước mặt anh.

" Cảm ơn lời mời của cậu, nhờ cậu mà tôi mới được tham gia buổi party náo nhiệt như vậy". Nhìn thấy khuôn mặt như muốn thối của Đinh Từ Hạo, Lâm Dục Trung không quên mượn gió đốt lửa, dường như sợ anh chưa đủ giận, ." Cậu nhìn coi, tư chọn trang phục cho em cậu có phải là rất đẹp không? Có phải là tôn lên những gì đẹp nhất của em ấy không?"

Anh ta còn không quên thể hiện mình tỉ mỉ và chăm sóc chu đáo:" đừng lo, tớ đã chuẩn bị cho em ấy 1 chiếc áo khoác , dù bên ngoài trời lạnh em ấy cũng sẽ không bị lạnh".

" Cậu.....đây là có í gì?" Đinh Từ Hạo không nhận được nữa cúi đầu xuống gần lỗ tai anh gầm nhẹ

Nếu không phải xung quanh tràn ngập nhân viên cùng quan khách, anh nhất định một quyền đánh đập mũi tên này.

"Nào có í gì?" Lâm Dục Trung nói về mặt vô tội," tớ chỉ muốn mời em gái cậu làm bạn nhảy, nhưng cô bé nói không có trang phục, tớ bèn thay em ấy chọn lựa trang phục mà thôi".

"Tớ không phải bảo cậu không được đến gần em ấy sao?" Đinh Từ Hạo nín lấy cavat của anh ta, kéo anh ta về phía mình:" nếu cậu dám tổn thương em ấy,....."

"Chỉ có người em ấy yêu mới tổn thương em ấy". Thừa dịp bên tai anh nói nhỏ, Lâm Dục Trung cười như không cười cầm tay anh:" được rồi, cậu còn phải tiếp nhiều khách, tớ cùng Tiểu Du đi trước".

Nói xong anh ta ôm Đinh Vũ Du rồi đi

Không nhìn ra sự tức giận của Đinh Từ Hạo, cô chăm chú nhìn mọi thứ trước mắt, còn rất vui vẻ rúc vào lòng Lâm Dục Trung

Tức giận nhìn bóng lưng 2 người rời đi, Đinh Từ Hạo đem ly sâm banh trong tay uống sạch

Đáng giận

Tên đáng chết Lâm Dục Trung này lại không coi lời nói của anh ra gì, lại dám xuống tay với em gái anh, đáng giận hơn là, dường như Đinh Vũ Du rất thích anh ta.

.....

Cả buổi tối chỉ thấy 2 người thì thầm to nhỏ, nếu không chính là cùng nhau uống rượu cùng múa, cùng nhau anh anh em em, thân thể 2 người dường như không lúc nào tách rời nhau.

Đôi mắt Đinh Từ Hạo thỉnh thoảng liếc về phía 2 người, tức giận trong lòng theo đó mà lên cao, sâm banh chính là đối tượng để anh trút giận, chỉ thấy anh uống không ngừng 1 ly rồi lại 1 ly.

"Em gái anh lúc nào thì có quan hệ với Lâm Dục Trung?"

Vì để tránh cho tình yêu của mình bị phát hiện, Lê Anna đang cùng đồng nghiệp đón khách ở ngoài cửa sau đó mới đi đến bên cạnh Đinh Từ Hạo.

"Ai biết". Anh phì cười trả lời, sau đó lại uống thêm 1 ly.

"Xem ra cô bé đáng yêu, thanh thuần sắp bị nhúng chìm". Giọng Lê Anna dường như đồng tình lại dường như trêu chọc:" Anh không phải đang muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sao, nhưng cô bé là em gái anh đó"

Cô ta lạnh lùng cười 1 tiếng:" Chỉ đứng 1 chỗ uống rượu thì không làm gì được rồi"

"Em....." anh hùng cứu mỹ nữ? Cô ta có ý gì?

Không cho anh có bất kì phản ứng nào, Lê Anna xoay người rời đi.

Tối nay anh không có thời gian để bận tâm Lê Anna, ánh mắt anh nhìn chăm chăm Lâm Dục Trung cùng Đinh Vũ Du, một lúc sau thấy Lâm Dục Trung bước xa cô, anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội này

Anh nhanh chóng bước lại

"Em, qua đây với anh". Bất chấp tất cả, anh cầm chặt cánh tay của cô, kéo cô về phía góc tối không người.

"Anh làm gì vậy?" Đinh Vũ Du không sợ hãi trừng mắt nhìn anh

"Anh đã nói qua với em, Lâm Dục Trung không phải là người tốt, tại sao em lại ở chung 1 chỗ với anh ta?" anh cúi kinh trách mắng.

"Đó chỉ là cái nhìn của anh". Cô lạnh lùng thốt lên:" Em cảm thấy anh ấy vừa hài hước, ở chung 1 chỗ với anh ấy em cảm thấy rất vui".

"Đó chỉ là trò lừa gạt mấy cô bé, em đừng bị mấy lời ngon tiếng ngọt của cậu ta lừa".

"Coi như bị lừa em cũng tình nguyện". Cô cười lạnh:" ít nhất anh ấy cho em hạnh phúc, ít nhất anh ấy cho em cảm giác mình được cưng chiều, ít nhất cho em cảm thấy em được yêu".

Cô dùng sức hất tay của anh ra:" Anh có chuyện gì muốn nói? Nếu không còn gì thì em trở lại chơi đây".

"Em." Đinh Từ Hạo giận không kiềm chế được quát lên:" không cho em về đây nữa, hiện tại theo anh về nhà đi."

"Anh tại sao lại muốn quản em". Cô trừng mắt nhìn anh

" Anh là anh trai em, đương nhiên là có trách nhiệm trông nom em".

" Đừng dùng thái độ này nói chuyện với em". Nghe vậy Đinh Vũ Du không khỏi xì mũi coi thường : " Em đã là người lớn, em có hành động tự do của mình, trừ khi em phạm pháp, nếu không chẳng ai quản được em, em yêu ai, ở chung 1 chỗ với ai"

" Anh....." cô lấy ngón tay chỉ mũi anh, từng chữ từng chữ nói " không cần anh quản".

Nói xong cô hung hăng trừng mắt nhìn anh, sau đó xoay người rời đi.

Trừng mắt nhìn cô rời đi, anh tức giận đến phát run trong cơn giận dữ, nhưng một chút biện pháp cũng không có, bởi vì những lời cô nói đều là sự thật.

Cô đã trưởng thành rồi, nếu như cô không hiểu chuyện thì anh cũng bất lực.

Chẳng lẽ anh dùng xích sắt khóa cô ở nhà sao?

Trở lại hội trường , Đinh Vũ Du liền rót hai ly sâm banh, mặc dù cô đã đạt được mục đích là chọc giận Đinh Tử Hạo, nhưng trong lòng lại có một nỗi buồn không nói thành lời.

" Đừng uống nhiều rượu". Lâm Dục Trung trở lại bên cạnh cô, lấy tay đoạt lấy ly rượu của cô. : " Dù chi là sâm banh, nhưng lại có thể say".

Anh ta mỉm cười mời cô:" bây giờ là một bài hát chậm, em có muốn nhảy không?"

" Vậy a". Cô biết Đinh Tử Hạo đang nhìn mình, vì vậy càng dính sát vào người Lâm Dục Trung

Ôm lấy thân hình xinh đẹp của cô, Lâm Dục Trung thuần thục đu cô xoay vòng tròn trong sàn nhảy, nhưng không quên quét ánh mắt về phía Đinh Tử Hạo chào hỏi.

Một bản nhạc sắp kết thúc, vừa rồi Đinh Vũ Du đã uống khá nhiều sâm banh nên chẳng còn sức mà ngã bịch vào người Lâm Dục Trung.

" Có muốn ra ngoài hít gió một lát không?" anh ta cúi người thổi hơi vào tai của cô.

" Lúc này đi sao?" Đinh Vũ Du hơi sững sờ.

" Đúng vậy". Lâm Dục Trung dừng bước, ánh mắt dịu dàng nhìn cô:" Chẳng lẽ em không muốn ở chung một chỗ với anh sao?"

" Em....." cô do dự

Cô hiểu ý nghĩa của ở chung, nó có ý nghĩa bất kì nam nữ cũng có thể xảy ra tình hình, mặc dù cô chỉ muốn chọc giận Đinh Tử Hạo, nhưng.....

" Anh sẽ không ép buộc em, trừ phi em tự nguyện". Lâm Dục Trung nhỏ giọng nói:" như thế nào?"

Đinh Vũ Du quay đầu nhìn Đinh Tử Hạo 1 cái, nhưng lại nhìn thấy anh tức giận trừng mắt nhìn mình, vì vậy cắn răng hạ quyết tâm:" được, chúng ta đi thôi".

Lâm Dục Trung cười híp mắt ôm lấy bả vai của cô, tỉ mỉ thay cô khoác thêm áo khoác, dẫn cô ra khỏi hội trường.

Mất nhìn thấy bóng dáng 2 người rời đi, anh vừa tức giận vừa lo lắng , là một người đàn ông thành thực, anh biết chắc điều gì sẽ xảy ra, anh hận không thể chạy ra ngoài mang Đinh Vũ Du quay trở lại, nhưng anh cái gì cũng không thể làm.

Chẳng lẽ anh chỉ có thể trở mặt nhìn mọi chuyện diễn ra?

Chẳng lẽ không có biện pháp ngăn cản Đinh Vũ Du bị tổn thương?

Đúng vậy anh chỉ là người anh trai không có lập trường, cũng không phải là chồng hay tình nhân của cô.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Anh Trai Thân Yêu !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 6

Rời khỏi buổi tiệc, Lâm Dục Trung lấy xe của anh ta mang cô đến bãi biển vắng vẻ.

Bên ngoài trời thì tối đen, nhưng cũng thấy được ánh đèn trong thành phố chiếu lên những ngọn sóng lăn tăn, không khí có vẻ hiền hòa và lãng mạn

"Tại sao lại đưa em đến đây?" nhìn bốn phía không người trong lòng cô hơi sợ.

"Em không thấy không khí ở đây rất tốt sao?" Lâm Dục Trung mỉm cười nói: "rất thích hợp cho đôi tình nhân hẹn hò"

"Chỗ , này....." anh ta nói làm cô có chút khần trương

"Cho nên...." thân thể anh bỗng quay ngang hướng về phía cô: "chẳng lẽ em không mong đợi quan hệ của chúng ta có chút phát triển sao?"

"Phát triển....." từng mắt nhìn khuôn mặt anh cách mình không quá 5 centimet. Đinh Vũ Du không nhịn được mà nuốt nước miếng một cái.

"Anh, anh muốn phát triển như thế nào?"

Nghe vậy, anh không khỏi cười lớn

"Anh muốnhôn em". Anh nhẹ nhàng nâng cằm nhỏ của cô lên: "Sau đóLàm em trở thành bạn gái chân chính của anh....."

Cái gì? Đinh Vũ Du ngẩn người

Bạn gái chân chính?

Đó không phải là, cô trở thành..... Ách..... Phụ nữ!

Nhưng mà, nhưng mà.....

Bất luận là nộ hôn đầu, hay lần đầu tiên của người con gái cô chỉ muốn dành cho anh Đinh Tử Hạo , chưa bao giờ cô nghĩ đến người khác, cho dù lúc này khi cô cùng Lâm Dục Trung rời khỏi buổi tiệc cô có nghĩ đến, nhưng bây giờ cô lại vô cùng do dự

Chẳng lẽ cô thật sự muốn giao bản thân cho người đàn ông trước mắt này sao?

Vô cùng chán chường, trong đầu cô lại hiện lên bóng dáng của anh, đó là người đàn ông cô đã yêu thật lâu, thật lâu.

Ai, thôi! Dù sao thì anh chẳng cần cô, như vậy giao bản thân cho người khác, thì có khác biệt gì đâu?

Người đàn ông trước mắt này ít nhất cũng đẹp trai lại còn khôi hài, cũng không khiến người ta chán ghét.

Nghĩ đến đây Đinh Vũ Du chấp nhận nhắm mắt lại, chờ đợi đối phương tiến thêm 1 bước.

Này? Có chuyện gì vậy?

Qua một lúc, vẫn không thấy đối phương không có động tĩnh gì, lại không có ôm cô, cũng không hôn cô.

Cô nhìn không được mở mắt ra, lại phát hiện Lâm Dục Trung cười híp mắt nhìn cô.

Nét mặt cô tràn đầy nghi ngờ nhìn anh.

"Em thật hi vọng anh hôn em sao?" Lâm Dục Trung cười đáng sợ nói.

"Em....." Đinh Vũ Du cắn môi im lặng.

"Anh nhìn ra Đinh Tử Hạo đã bị em chọc cho tức muốn điên lên rồi".

Buông cảm cô ra, anh ngồi trở lại vị trí của mình: "nhờ tài biểu diễn xuất sắc của em, em nhất định có thể đoạt giải Oscar nữ diễn viên chính xuất sắc".

"Anh, anh biết....." không nghĩ tới Lâm Dục Trung đã nhìn ra mục đích cô cùng anh tham dự , không khỏi trừng mắt nhìn anh.

Lâm Dục Trung trừng mắt nhìn: "Nếu như anh mà là loại người có thể để cô gái nhỏ đùa giỡn, thật không xứng với lâu nay anh lăn lộn trên tình trường".

"Đúng, đúng, đúng, em không phải cô ý....." nghĩ đến mình lợi dụng người ta, trong lòng cô không khỏi bồn chồn.

"Không sao, anh rất vui lòng cùng một mỹ nữ như em diễn kịch". Lâm Dục Trung không bận tâm chút nào.

"Anh biết rõ, tại sao vẫn....."

"Cùng em diễn kịch vui này?" anh thay lời cô nói

Đúng vậy, cô không hiểu.

Đối với người đàn ông này mà nói, diễn kịch cùng cô thì vô cùng phí sức lại chẳng có kết quả gì, anh lại còn tốn đồng tiền để mua quần áo cho cô, lại chọc giận bạn tốt của mình, cuối cùng lại không ăn được gì.

Nếu như lúc đầu đã biết mục đích của cô, anh căn bản không cần làm như vậy

Đinh Vũ Du sững sờ nhìn anh, chờ đợi đáp án của anh.

" Khi thời điểm Đinh Từ Hạo khó khăn nhất, ủng hộ của em khích lệ cậu ấy rất nhiều ". Lâm Dục Trung nhìn cô cười một cái , đột nhiên nói sang chuyện khác.

Nghe vậy, trong lòng cô giật mình." Làm sao anh biết? Là anh ấy nói cho anh biết sao?"

" Cậu ta sẽ không nói với anh những chuyện như vậy". Anh bĩu môi:" Khi đó cậu ta ngẫu nhiên đi công tác, sẽ gọi anh xử lý một chút email....."

" Cho nên anh nhìn lên email của em viết cho anh ấy". Đinh Vũ Du không nhịn được hét ầm lên.

" Cái gì mà nhìn lên?" anh cười hi hi một tiếng:" anh quang minh chính đại giúp cậu ta xem thư, phân loại thư , anh đương nhiên cũng phải xem qua xem thư nào quan trọng chứ".

" Làm sao anh có thể.....". Không nghĩ tới việc mình viết cho Đinh Từ Hạo thư tình cư nhiên lại bị người khác nhìn lên, khuôn mặt nhò nhắn của cô ửng hồng lên.

" Ôi trời, em viết vừa khó vừa dài, cũng chẳng có kịch tính, cũng chẳng có lãng mạn, thế nên anh chỉ lướt qua thôi". Anh cười nói:" Chie là, theo như anh biết cậu ấy luôn giữ lại những thư em gửi, 1 bức cũng không xóa đi, đối với cậu ấy mà nói, những thứ đó chắc là rất quan trọng trong lòng cậu ấy đi".

" Đó cũng không có nghĩa gì....." Cô thở dài

" Cô lẽ.....". Lâm Dục Trung nhún nhún vai:" Chẳng qua anh hi vọng cậu ấy có thể thấy rõ tình cảm của chính mình". Ngừng một lúc, anh lại nói:" Cậu ấy giống như anh em của anh, anh hy vọng cậu ấy có thể tìm được hạnh phúc của chính mình".

Trái tim cô chảy ra 1 dòng nước ấm, cho tới giờ này Đinh Vũ Du mới biết rõ hơn về Lâm Dục Trung

" Khuya lắm rồi, anh phải nhanh chóng đưa em trở về mới được". Lâm Dục Trung nhìn đồng hồ:" nếu về trễ chút nữa, ta sợ có người nghĩ an làm gì với em, đến lúc đó cầm dao chém anh, coi như xong".

" Người ta nói chết dưới hoa mẫu đơn cũng thành quý phong lưu". Anh le lưỡi 1 cái:" Dù anh phong lưu cũng biết chỗ nào không nên dính vào, nếu không lại biết thành oan hồn thì xong".

Nói đến đó, anh nhanh chóng khởi động xe

Nhìn thấy vẻ mặt thú vị của anh, Đinh Vũ Du nhanh chóng mỉm cười.

Buổi tiệc kết thúc, Đinh Từ Hạo đưa tất cả các khách quan trọng, sau đó lập tức lái xe về nhà

Dọc đường đi, hình ảnh cô cùng Lâm Dục Trung rời đi không ngừng hiện lên trong đầu anh, mặc cho anh làm mọi cách cũng không thể nào xua đi được

Cô..... Bây giờ đang làm gì?

Có hay không bị người đàn ông xâm phạm?

Vừa nghĩ đến hình ảnh bạn tốt đề cô ở phía dưới muốn làm gì thì làm, ngực anh không khỏi một trận co rút, và thống khổ, anh kim lòng không được đập chân ga, xe bất chợt tăng tốc, suýt chút nữa thì đụng trúng một chiếc xe đang đi.

Chợt lấy lại tinh thần, anh vội vàng thu xếp tinh huống trước mắt, nhưng cả người cũng toát ra mồ hôi lạnh

Anh đang làm gì đây? Đinh Từ Hạo không khỏi tức giận nghĩ

Giống như lời cô nói, cô là người đã trưởng thành rồi, là người có chủ kiến riêng, anh không cần phải lo lắng cho cô nhiều như vậy? Nếu như cô thích ở cùng Lâm Dục Trung, đó là sự lựa chọn của cô, dù sao đi 1 ngày học 1 sàng khôn, với lại có người nào trên con đường tình cảm chưa từng chịu những tổn thương và biến cố.

Vậy thì tại sao anh lại phải lo lắng cho cô?

Huống chi khi cô thích đối tượng khác, liền có thể quên đi đoạn tình cảm không nên có với anh, đó không phải là chuyện tốt sao? Vì vậy anh không cần phải suy nghĩ nữa.

Nghĩ đến đây, anh thả lỏng tâm tình, nhưng lại có một cảm giác buồn bực đang đè nén ở trong lòng.

Tại sao anh lại như vậy?

Là do anh yêu mến cô quá mức, cho nên mới như vậy sao?

Dù sao từ lúc anh bắt đầu hiểu chuyện, đã yêu thương cô gần 20 năm.....

Mang theo một bụng nghi ngờ, anh rút cuộc trở về nhà, bước đi nặng nề trở về phòng nghỉ ngơi.

Khi anh đi đến cửa phòng của cô thì thấy có ánh đèn hắt ra.

Này? Cô đã trở về?

Anh vội vàng nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ mới là 11 h đúng

Ừ, như vậy không coi là trễ, như vậy Lâm Dục Trung chưa ra tay với cô.

Nghĩ đến đây anh không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng tức giận kìm nén bây giờ lại bùng lên

Cốc ! Cốc ! Cốc

Anh dùng lực gõ mạnh vào cửa phòng cô, cánh cửa nhanh chóng phát ra tiếng vang kinh người

" Vào đi"

Anh không nói hai lời lập tức đẩy cửa bước vào, chỉ thấy cô đang đứng trước bàn trang điểm chải lại tóc, cô đã thay bộ lễ phục chương mắt kia thay vào đó là áo ngủ trắng như tuyết.

Nhìn thấy con giận của anh, cô không cảm thấy sợ hãi, cô hiểu tất cả đều là kiệt tác tối nay của cô, vì vậy trên tay cô không có gì ảnh hưởng mà tiếp tục chải tóc.

" Em.....còn biết đường trở về?". Anh cười lạnh

Biết rõ là cô đã về đến nhà, nhưng anh không thể không chế được con giận của mình.

" Chẳng lẽ anh không muốn em trở lại, tiếp tục bên ngoài cùng người đàn ông khác chơi bời?" nghe thấy anh tức giận lên án, cô không khách khí đáp trả.

" Nếu như em muốn như vậy, thì anh cũng không có cách nào". Có lẽ là do đã uống nhiều rượu, mặc dù chưa đạt đến trình độ say rượu nhưng anh bắt đầu không lựa lời mà nói.

" Em làm sao không biết?" cô ngừng chải đầu, kích động phản bác:" Chẳng lẽ anh có thể mang phụ nữ về nhà, còn em không thể lên giường với đàn ông khác".

" Đó là hai việc khác nhau". Anh quát." Em cũng không nhìn lại mình đi, cùng loại đàn ông như thế nào qua lại? Nếu lần sau em tùy tiện cùng người đàn ông khác ra ngoài chơi bời, em có tin sẽ giám sát em 24h?"

Anh hoàn toàn quên mất mới vừa rồi mình ở trên xe đã quyết định không quan tâm đến cô

" Anh....." cô tức giận." Tại sao anh lại đối xử với em như vậy? Đừng nói với em là anh đang ghen?"

Ghen? Trong lòng anh giật mình

Trời, làm sao có thể? Anh nhanh chóng gạt bay cái ý nghĩ này.

" Đừng ở đây nói bậy." anh tức giận cảnh cáo cô :." Bất kể có chuyện gì, em cũng vẫn là em gái anh, anh phải có trách nhiệm chăm lo cho em, chỉ cần em còn ở Mĩ một ngày, anh không thể bỏ mặc em muốn làm gì thì làm. Về sau không cho em cùng Lâm Dục Trung gặp nhau, càng không cho phép cùng cậu ta ra ngoài, có nghe rõ không?"

Giờ phút này, anh đã quên mất quyết định sẽ không can thiệp vào chuyện của cô, cũng không can thiệp vào hành động của cô.

" Anh, anh thật quá đáng....."

Đinh Vũ Du giận đến phát khóc lên:" anh không muốn quan tâm đến em thì thôi, tại sao lại không cho phép em cùng người khác, làm sao anh có thể bá đạo như vậy? Anh coi em là cái gì.....?"

Vào lúc này anh giật mình vì lời nói của mình, vội vàng lắc lắc một đồng hồ loạn trong đầu, vì hành động của mình mà giải thích." Anh không phải là như

vậy, anh chỉ không muốn em ở chung một chỗ với Lâm Dục Trung mà thôi".

Vậy sao? Thật sự là như vậy sao?

Cô chỉ mong rằng những suy nghĩ của mình chính là sự thật.

"Anh....." Đinh Tử Hạo ngây ngẩn cả người.

Có khả năng sao?

Là nguyên nhân đó nên anh mới không dứt bỏ cô sao?

"Trong lòng anh chẳng lẽ không yêu em một chút nào sao?" Cô chậm rãi đi tới trước mặt anh, đôi mắt đắm lệ nhìn anh." Đem em cho người đàn ông khác, anh.....chẳng lẽ không có một chút đau lòng sao?"

Tim anh đập mạnh, loạn nhịp không nói thành lời.

Trong đầu anh là một mảnh hỗn loạn, cái gì cũng không rõ, cũng chẳng nói thành lời.

"Nói cho em biết, anh đối với em không phải là không có cảm giác....." cô lại gần áp hai bàn tay anh lên má mình. "trong lòng anh có hình bóng của em không?"

"Anh....." có lẽ là do uống nhiều rượu, anh dần dần thổ lộ tâm sự:" Bất kể như thế nào cũng không thể.....ba mẹ , hai người sẽ không chấp nhận".

Rất nhiều chuyện lúc này anh không thể nghĩ ra , nhưng ngay lúc này mọi thứ lại trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết:" Nếu họ biết anh tổn thương em, họ sẽ đau lòng như thế nào? Anh không thể nào làm tổn thương hai người ấy được".

"Đó không phải là tổn thương". Cô lắc đầu phủ nhận:" Em thích anh, đó không phải là anh cưỡng bức em".

"Không được.....phải nghĩ đến cảm nhận của bọn họ được không? " Anh tàn nhẫn rút tay mình về.

"Em hiểu rõ, trong lòng anh chỉ muốn làm một đứa con trai ngoan của ba mẹ". Cô hận trừng mắt nhìn anh:" Anh sợ tổn thương họ, phụ sự kì vọng của bọn họ , nhưng anh có nghĩ cho em không?"

Nước mắt cô tràn ra:" Em yêu anh lâu như vậy, yêu đến mức trái tim vì anh mà tan nát mất rồi, anh sợ bọn họ đau lòng tại sao lại không sợ em đau? Anh nhẫn tâm nhìn em thống khổ, vì anh mà rơi lệ, vì anh mà đau đớn cả đời sao? Sau đó anh vẫn giữ hình tượng người con trai ngoan trong lòng ba mẹ."

"Tiểu Du, anh....."

Nhìn thân thể mảnh khảnh, mềm mại của cô không ngừng run rẩy, một cảm giác xúc động khiến anh không kiềm nén không nổi những yêu thương trong lòng, tất cả cứ thể tuôn ra, anh ôm cô vào lòng.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi....." Anh thống khổ nói:" Tha thứ cho anh cái gì cũng không thể vì em, tha thứ cho anh, xin hãy tha thứ cho anh....."

"Đừng nói lời xin lỗi, em không cần lời xin lỗi của anh.....". Hai mắt cô đắm lệ, vuốt ve khuôn mặt anh:" Đừng coi em là em gái, chỉ cần em coi em là một người phụ nữ anh yêu....."

Đôi môi cô từ từ hướng về phía anh." Anh đừng lấy người khác, chúng ta yêu nhau âm thầm được không anh? Cũng chỉ có em và anh....."

"Tiểu Du....."

Hơi nóng cùng hương thơm mê người của cô không ngừng thôi thúc Đinh Tử Hạo, tình cảm cùng đau đớn hòa quyện nhau, trong tâm trí anh tràn ngập áy náy cùng sự lý trí vững vàng trước đây của mình.

Anh run rẩy hôn lên đôi môi của cô.

Đinh Vũ Du không nói gì đáp lại anh.

Lửa nóng vây quanh hai người cộng men rượu làm chất xúc tác , môi hai người nhanh chóng liền kề nhau, kích tình cùng dây dưa , lửa nóng nhanh chóng lan tràn khắp nơi, thiêu đốt lý trí của hai người, không còn bất kì sự chần chừ, hai người cùng nhau cuốn vào vòng lốc xoáy.

Đinh Tử Hạo thuần thục cỡi bỏ tất cả ràng buộc của hai người, say rượu khiến anh không trở nên dịu dàng, tất cả như bản năng nguyên thủy, anh mãnh liệt yêu cầu và đòi hỏi người con gái ở phía dưới.

Là người chưa bao giờ trải qua đây là lần đầu tiên của cô , Đinh Vũ Du vô lực cho anh tất cả, cho đến khi anh không hề báo động trước mà chen vào động hoa, cô mới đau khẽ kêu ra tiếng.

"Đau không?" Cô khẽ kêu, làm anh dừng lại động tác.

" Không....." Cô cắn môi, khẽ nhích lác đầu." Em rất vui, có thể giao bản thân..... Cho anh"

" Tiểu Du.....". Lời nói của cô càng khiến anh cuồng nhiệt hơn, đó cũng chính là liều thuốc trợ tình cao nhất.

Không hề nhăn nẻi,cả người anh như phát điên, Đinh Từ Hạo điên cuồng hôn cô, hưng phấn trong cơ thể cô rút ra đâm vào

" A....."

Đinh Vũ Du đau đến rơi nước mắt, tất cả những lời nói muốn thốt ra đều bị nụ hôn của anh nhanh chóng chặn lại, mà anh vẫn như cũ chìm trong bể tình, không phát hiện ra sự khó chịu của cô.

Không có kháng cự, không có ngăn cản, đau đớn vì bị xé rách kịch liệt hành hạ cô, nhưng cô vẫn để cho anh tiếp tục

Cô cầu xin anh yêu cô, muốn cô, dùng cự tuyệt cô, cho dù đau đớn có nhiều hơn nữa, cô cũng có thể nhận

Đã chờ đợi nhiều năm, tình yêu cay đắng nhiều năm, hôm nay nguyện vọng của cô đã được đền bù, trở thành người phụ nữ của anh.

Nhắm mắt, hòa cùng với luật động của người đàn ông phía trên, cô cố gắng cảm nhận lúc này đây anh đang ở trong cô_ cô là người phụ nữ của anh.

p/s: ôi trời ta phải nói là ngược , ngược và ngược thôi. Tội chị nữ chính của ta * chấm chấm nước mắt* tội chị quá a~.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Anh Trai Thân Yêu* ! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 7

Ánh mặt trời chiếu rọi vào cửa sổ, trong phòng một mảnh trong suốt

Một đôi mắt đẹp nhấp nháy , Đinh Vũ Du có chút mờ mắt không ra

Bây giờ là,.....

Trời ạ, đã trễ thế này.....

Khi cô miễn cưỡng liếc nhìn về phía đồng hồ mới biết bây giờ đã là 9h 30, không khỏi ngay lập tức ngồi thẳng dậy

A

Giật mình vì trên người cô không có quần áo, cùng với thân thể đau nhức khiến cô lao đảo ngồi lại về phía giường, trí nhớ về tối hôm qua nhất thời ùa về trong tâm trí cô.

Chẳng lẽ là thật..... Cô cùng anh lên giường.

Cho tới giờ phút này cô vẫn còn hoàn nghi mình đang ảo tưởng , nhưng nhìn vết máu trên giường cùng vết máu giữa chân , cùng với đau nhức trên thân thể khiến cô rõ ràng tất cả.

Khuôn mặt nhỏ nhắn không che dấu được niềm vui mừng, nét mặt cô ửng hồng. Nhưng niềm vui sướng của cô không kéo dài được bao lâu

Anh trai đâu? Anh ấy đi đâu rồi?

Tối hôm qua mệt mỏi kiệt sức, khi cô ngủ mê man cô có cảm giác thân thể ấm áp của anh, lúc nửa đêm cô còn cảm nhận anh đang ôm cô vào lòng.

Nhưng bây giờ thì sao?

Anh bây giờ ở đâu?

Hôm nay là chủ nhật, chẳng lẽ anh còn đến công ty làm thêm giờ?

Thấy hỗn độn cùng trống không ở trên giường , trong lòng cô mơ hồ cảm thấy bất an.

Tại sao anh không chờ cô tỉnh lại?

Tại sao anh lại để cô một mình trên giường?

Chỉ vì không muốn quấy rầy giấc ngủ của cô sao?

Trong lòng cô tràn đầy nghi ngờ , cô nhanh chóng mặc quần áo , thật nhanh đi xuống phòng.

Khi cô phát hiện anh cũng không có trong phòng mình, cô nhanh chóng đi xuống lầu, sau đó nhìn thấy anh mặc quần áo chỉnh tề, đang cúi đầu ngồi trước ghế sofa.

Ừm, không tồi.

Ít nhất anh còn đang ở trong nhà , không trốn cô, cũng không để cô tìm không thấy người.

Nghe thấy tiếng bước chân của cô , Đinh Từ Hạo ngẩng đầu lên , khi ánh mắt hai người giao nhau, anh hơi sững sờ.

" Em.....đã dậy....." mấy giây sau, anh mới thốt ra mấy tiếng hỏi thăm bình thản.

Trên mặt anh viết lên sự lúng túng cùng nghiêm túc, không có sự vui mừng, trong khoảng khắc đó, trong lòng cô lập tức nguội lạnh

Cô hiểu người đàn ông này, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra hiện tại trong lòng anh tràn đầy hối hận.

" Tiểu Du, anh....." Đinh Từ Hạo muốn nói lại thôi

" Anh..... Muốn nói cái gì?" cô đi tới trước sofa.

" Thật xin lỗi".

" Em nói rồi, em không cần anh xin lỗi". Cô lạnh lùng nói

" Nhưng mà, anh có lỗi nên phải nhận lỗi với em". Anh đau khổ nói: " tất cả đều là lỗi của anh, tối hôm qua là do anh mất khống chế".

" Mất khống chế?"

" Đúng vậy, mất khống chế". Anh thừa nhận gật đầu.

Sáng hôm nay, khi đầu anh đau muốn nổ tung, anh giật mình tỉnh giấc, lại nhìn thấy cơ thể trắng nõn mềm mại của cô rúc trong ngực mình thì anh hoảng sợ cùng kinh ngạc, không thể hình dung cảm xúc lúc đó của anh là gì, chân tay luống cuống suốt chút nữa là anh ngã xuống giường.

Trời ạ! Anh điên rồi sao? Làm sao lại gay ra chuyện này?

Anh thật sự đã nhúng chàm em gái của mình , đồng thời lấy đi lần đầu tiên quý giá của em gái.

Đây là chuyện một người anh trai nên làm sao?

Một cảm giác tội ác mãnh liệt trào dâng trong lòng anh.

Nhất định là do tối qua anh uống quá nhiều rượu, nên mới có thể dao động khi thấy tiếng khóc của cô, nhất thời ý loạn tình mê , rốt cuộc cũng xảy ra một sai lầm không thể cứu vãn.

Sai lầm đã tạo ra,, bây giờ anh phải làm sao?

Một tội ác vô cùng nghiêm trọng, Đinh Từ Hạo ngồi trầm tư trên ghế sofa, trong lòng rốt cuộc đã có quyết định.

" Chúng ta không thể tiếp tục như vậy" . Anh chậm rãi nói ra quyết định của bản thân : " Anh sẽ thay em tìm phòng ở gần trường học, sau đó em đọc qua đó ở đi.

Anh không thể ở gần cô được nữa, với tâm trạng không ổn định như hiện nay anh sợ mình mất đi khống chế, anh sợ hai người sẽ tiếp tục cướp cò , anh nghĩ 2 người nên giữ một khoảng cách nhất định.

" Anh tính đuổi em đi?" Đinh Vũ Du ngược cặp mắt trống rỗng nhìn anh.

" Anh không phải đuổi em đi". Anh vội vàng giải thích:" anh chỉ là muốn mình tránh khỏi không phạm sai lầm ần nữa".

" Sai lầm?" cô dường như sắp khóc:" Đối với anh mà nói, tối qua chỉ là sai lầm thôi sao?"

Cô không nhịn được ghen ngào nói:" Chẳng lẽ trong lòng anh không yêu em chút nào sao? Nếu như vậy thì tại sao lại làm chuyện như vậy với em?"

Anh thừa nhận tối hôm qua mình bá đạo yêu cầu cô, muốn cô khắc sâu trải nghiệm tình cảm của anh dành cho cô là mãnh liệt yêu thương. Nhưng chẳng qua là do cô tình nguyện, chứ không phải điều anh muốn.

"Tối hôm qua anh uống nhiều rượu quá". Cho đến bây giờ anh vẫn không thể tin được, lại càng không muốn thừa nhận sẽ có thể yêu em gái của mình". Anh là người đàn ông đã trưởng thành, em là cô gái xinh đẹp, anh hi vọng em hiểu rõ rằng chẳng qua là do nhất thời xúc động mới nảy ra phản ứng sinh lý".

Nhất thời xúc động xảy ra phản ứng sinh lý.....

Đây chính là lời giải thích cho những hành động tối qua mà anh đã làm.

"Là do anh lo lắng cho ba mẹ nên anh mới nói như vậy phải không?". Cô nắm lấy cây bệ gỗ cuối cùng hi vọng anh có thể thay đổi." Nếu như vậy, em sẽ giải thích với họ....."

Anh ôm đầu nhìn về phía sàn nhà:" chúng ta chỉ có thể là anh em, anh không muốn điều gì khác".

Anh em, anh em, anh em.....

Khi anh hôn cô, chiếm đoạt cô, vẫn khẳng khái nói quan hệ của 2 người trước sau như một, không muốn cùng cô nói chuyện tình cảm, thậm chí còn nhanh chóng muốn đuổi cô ra khỏi nhà.....

Anh đáng giận! Người đàn ông đáng giận!

"Vậy anh coi em là cái gì?" Đinh Vũ Du tức giận kêu gào." Chỉ là công cụ thỏa mãn tình dục? Anh dùng xong thì vứt qua một bên, sau đó mặc kệ?"

"Không phải như em nghĩ.....". Anh sẽ không bỏ cô lại một mình, anh vẫn yêu thương cô, chăm sóc cô, nhưng trên danh nghĩa là em gái, không có bất kì gì khác.

Cô tiện tay nắm lấy cái gối ôm, hướng về anh mà đập:" Anh là tên xấu xa! Hèn nhát không dám chịu trách nhiệm! Không dám đối mặt với thực tế! Anh là đồ nhát gan!"

"Coi như là vậy đi!" Đinh Tử Hạo ngồi ngơ ngác, không phản kháng chút nào, ngồi im cho cô đánh." Em nói đúng, anh thực sự xin lỗi em....."

"Em hận anh, em ghét anh". Cô vừa khóc vừa lấy gối ôm hung hăng ném về phía anh." Từ giờ trở đi, anh không phải là anh trai của em nữa, em không có một người anh trai như vậy"

Cô khóc rất lâu, nhốt mình và phòng, để lại Đinh Tử Hạo trong phòng khách, gặm nhấm nỗi đau khổ.

Tiếng nước sôi vang vọng trong phòng bếp, đánh thức cô khỏi sự trầm tư.

Cô kéo ngăn tủ ra lấy 1 ít trà pha vào đó, sau đó lại trở về bàn ăn đọc sách, bắt đầu đọc những quyển tạp chí mà ngày hôm qua mới mua.

Đây là nhà trọ bốn tầng và cô đang ở tầng cao nhất, nơi này mặc dù không lớn, bên trong chỉ có một phòng và một nhà vệ sinh, tuy nhiên quang cảnh xung quanh khá đẹp, trọ ở đây thì tương đối thoải mái.

Một tháng trước cô cùng Đinh Tử Hạo cãi nhau, ngay sau đó cô về phòng thu dọn hành lý, nhân lúc Đinh Tử Hạo lái xe ra ngoài ngay lập tức cô đi khỏi, cô không chờ đến khi anh tìm nhà cho mình nữa.

Cả đời này cô không muốn dựa vào anh nữa, không bao giờ muốn gặp lại anh nữa.

Lúc đầu cô tìm được một nhà trọ ở gần trường sau đó nhờ Trình Sùng Ngạn giúp đỡ cô mới tìm được chỗ ở này.

Đối với việc cô dọn ra ngoài, Trình Sùng Ngạn không có hỏi mà cô cũng không muốn nói.

Cái gì cô cũng không muốn nói ra, vì đó là vết thương là nỗi đau trong lòng cô, nhắc đến nó cô lại cảm thấy ngực đau đớn.

Mà Trình Sùng Ngạn đúng là một người bạn tốt, cậu ta vô cùng tốt với cô, không có việc gì sẽ đến nhà cô cùng nhau đọc sách không thì nói chuyện, thỉnh thoảng hai người cùng nhau đi siêu thị mua đồ ăn, cùng cô nấu ăn.

Quan trọng là cậu ấy không bao giờ giận giữ, không vì suốt ngày cô bám lấy àm giận dỗi, cậu ấy lúc nào cũng xuất hiện đúng lúc, khi nào cô cần sự giúp đỡ cậu sẵn sàng chia tay giúp đỡ.

Đối với tình bạn này, cô vô cùng cảm kích nhưng nhiều khi cô cũng cảm thấy vô cùng áy náy.

"Sùng Ngạn, tớ....."

Hôm nay Trình Sùng Ngạn lại cùng cô đi siêu thị mua thức ăn, nhìn cậu ta hứng thú dúi dúi đẩy xe shopping, trong lòng cô không tránh khỏi cảm động.

"Sao vậy?" thấy cô muốn nói lại thôi, Trình Sùng Ngạn hỏi

"Tớ đang suy nghĩ.....". Cô nhất thời dừng lại, : "Trong lòng cậu có chút nào oán giận tớ không?"

"Oán cậu? " Cậu không hiểu nhìn cô, : " tại sao nói như vậy?"

"Tớ.....giống như đang làm phiền cậu". Đinh Vũ Du ngưng ngừng nói: " Có chuyện gì cậu là người cuối cùng tớ nghĩ đến, mà cậu thì luôn luôn giúp tớ,..."

Cô ngưng ngừng cúi đầu : " Nhưng tớ lại không thể tiếp nhận tình cảm của cậu".

" Cho nên?" Trình Sùng Ngạn bình tĩnh nhìn cô

Cô thở dài nhẹ nhẹ: " Cậu có bao giờ cảm thấy....giống như tớ đang lợi dụng cậu".

" Tại sao cậu lại nghĩ như vậy?" Cậu lạnh nhạt nói: " Cho dù không phải người yêu, cũng còn có thể làm bạn bè mà, giữa bạn bè thì nên giúp đỡ lẫn nhau không phải sao?"

" Cậu thật sự không trách tớ?" cô có chút không dám tin.

" Cậu xem bộ dạng tớ là đang trách móc cậu sao?" cậu ta chỉ chỉ vào lỗ mũi mình, cùng với đó là nhún mày.

Nhìn bộ dạng kì lạ của cậu, Đinh Vũ Du không nhịn được mà cười lên." cậu luôn luôn hiểu và an ủi tớ"

" Tôi hôm nay muốn ăn món gì?" thấy trên mặt cô xuất hiện nụ cười, cậu nhanh chóng nói sang chuyện khác.

" Chúng ta nấu cháo gà có được không?" cô tiện aty cầm lên bịch gà đã được làm sạch.

" Ừ, thuận tiện chúng ta mua thêm ít cà rốt cho vào, sẽ tương đối ngọt".

" Ừm....." vừa đem thịt gà bỏ vào giỏ mua sắm, Đinh Vũ Du sau khi ngửi được mùi thịt gà tanh, không nhịn được buồn nôn.

" Tiểu Du, cậu làm sao vậy?" nhìn thấy dáng vẻ cô không thoải mái, Trình Sùng Ngạn quan tâm hỏi

" Không sao, không sao". Bịt lấy miệng thở dốc một lúc, cô miễn cưỡng cười cười." Có thể là do bị cảm nhẹ, nên dạ dày có chút không thoải mái".

" Vậy sao?" cậu đề nghị : " cậu có muốn tớ chở cậu đi khám bác sĩ không?"

" Không cần chi là bệnh nhẹ, xúi tớ mua thuốc là hết thôi". Cô lắc đầu

" Cũng sắp vào năm học mới, cậu phải chăm lo bản thân tốt đó". Cậu không yên tâm dặn dò cô.

" Ừ, tớ hiểu rồi". Đinh Vũ Du gật đầu một cái, trong bụng không khỏi bất an.

Gần đây mỗi khi cô tỉnh giấc đều luôn cảm thấy buồn nôn, bình thường chỉ cần ngửi thấy mùi tanh là muốn ói, kính nguyệt của cô đã qua nhiều ngày nhưng vẫn chưa thấy đến, đủ mọi dấu hiệu khiến cô kính sợ (kính ngạc và sợ hãi)

Chẳng lẽ, chẳng lẽ.....ông trời nhần tâm với cô vậy sao?

Nội tâm cô không ngừng cầu nguyện, chỉ mong sao là do gần đây tâm trạng cô không tốt nên mới như vậy.

Dĩ nhiên Đinh Vũ Du không phải là đa điều là con người không dám đối mặt với thực tại, sau khi đi siêu thị xong, cô nói Trình Sùng Ngạn lái xe đến hiệu thuốc .

" Tự tớ đi mua là được rồi". Khi Trình Sùng Ngạn định gửi xe theo cô xuống mua, cô lại cự tuyệt cậu

" Không sao, tớ đi cùng cậu".

" Thật không cần đâu". Cô vội vàng lấy cớ: "Ngoại trừ mua thuốc cảm, tớ còn mua một ít vật dụng hàng ngày, nếu cậu đi cùng tớ, tớ sẽ nói không dễ dàng nha".

" Như vậy sao?" Trình Sùng Ngạn có chút ngạc nhiên nhưng cũng không đi cùng nữa.

Sau khi thuyết phục cậu ở lại, cô thở phào nhẹ nhõm, một mình đi vào tiệm thuốc, để tránh kết quả không chính xác, cô mua một lúc 3 que thử thai.

Cô nhanh chóng tính tiền, đang chuẩn bị đem đồ nhét vào balo của mình thì bất thành lỉnh từ sau lưng nghe thấy tiếng gọi

" Tiểu Du là em sao?"

Nghe giọng nói quen thuộc, máu trong thân thể cô như muốn ngừng chảy.

Đúng, đúng là anh? Không thể nào?

Làm sao có chuyện trùng hợp như vậy?

Nhưng đúng là giọng nói của anh, giọng nói mà cả đời này cô không thể nào quên.

Nhưng vấn đề là, cô một chút cũng không muốn thấy anh.

Không chần chờ nữa, cô thật nhanh đem đồ nhét vào balo sau lưng, giả vờ như chưa từng nghe thấy giọng nói ở phía sau, nhanh chóng ra khỏi tiệm thuốc.

" Tiểu Du! Đợi một chút". Thấy cô không để ý đến mình, Đinh Tử Hạo nhanh chóng đuổi theo.

Kể từ ngày cô lặng lẽ rời nhà, suốt một tháng anh không thấy cô, thậm chí anh không biết cô đang ở đâu, nếu không phải hôm nay anh tới đây mua thuốc nhức đầu, không biết đến bao giờ mới có thể gặp được cô

Đinh Vũ Du cắn răng tăng nhanh bước chân của mình , muốn thoát khỏi anh, nhưng thân hình cao lớn của anh đuổi theo rất nhanh, thậm chí kéo được cánh tay của cô.

Bất đắc dĩ, cô phải dừng bước chân, cũng không quay đầu lại liếc anh một cái.

Đinh Tử Hạo không thể làm gì khác là chủ động đi vòng qua lên phía trước

" Tiểu Du, em gần đây thế nào?" nhìn thấy sắc mặt cô tái nhợt, anh không nhịn được lo lắng hỏi,

" Anh à, anh nhận nhầm người". Đinh Vũ Du lạnh lùng quay mặt đi.

" Tiểu Du, em đừng như vậy.....". Nhìn cô nói được làm được, một lòng không muốn nhận người anh trai này, Đinh Tử Hạo đau lòng cực kì.

" Tôi thế nào hả?" cô cười lạnh:" hung hăng đẩy tôi ra xa, không bao giờ muốn gặp lại tôi, đó không phải đều là ý muốn của anh hay sao? Hiện tại tôi đã chủ động cách xa anh, anh nên hài lòng, cần gì phải giả vờ, làm như anh quan tâm tôi lắm?"

" Dường như em đã hiểu lầm ý của anh"

" Tùy anh nói gì, tất cả đều không còn là quan trọng". Cô đi qua anh, trực tiếp đi ra ngoài.

" Tiểu Du, em hãy nghe anh nói được không?". Anh nắm lấy tay cô, ngăn cản cô rời đi, cố gắng đem mọi chuyện giải thích rõ ràng.

" Anh à, mời anh buông tay". Đinh Vũ Du lạnh lùng trừng mắt nhìn anh

" ít nhất thì em cũng nói cho anh biết bây giờ em đang ở đâu?" dĩ nhiên Đinh Tử Hạo không dễ dàng buông cô ra.

Cô cau kinh cảnh cáo:" Buông tay, nếu không tôi gọi cảnh sát!"

" Em...." anh không bao giờ ngờ tới cô sẽ quyết liệt như vậy.

Thừa dịp Đinh Tử Hạo đang phân tâm, Đinh Vũ Du dùng sức rút tay về , nhanh chóng chạy lại chỗ để xe trên đường

" Sùng Ngan, mau lái xe". Đóng lại cửa xe, cô vội vàng yêu cầu, đồng thời quay đầu nhìn về phía sau.

" Đã xảy ra chuyện gì?" nhìn thấy Đinh Vũ Du thở hổn hển, giống như bị người nào đuổi theo, Trình Sùng Ngan nhìn theo ánh mắt của cô nhìn về phía sau.

Ngoại trừ thấy người qua lại trên đường, cậu cái gì cũng không nhìn thấy

" Cậu có thể nhanh chóng lái xe được không?" cô gầm nhẹ, lần đầu đối với Trình Sùng Ngan phát hỏa

Cậu hơi sững sờ, nhưng cũng không cùng cô nói thêm gì, nhanh chóng lái xe rời đi.

Cô vẫn như cũ nhìn chăm chăm ngoài cửa xe, cho đến khi xe đi xa khỏi tiệm thuốc, cũng không nhìn thấy bóng dáng của Đinh Tử Hạo nữa cô mới thở dài .

Cô không muốn thấy anh, cả đời này cô cũng không muốn gặp lại anh.

"Tiểu Du.....". Một lúc sau, Trình Sùng Ngạn, thấy hơi thở của cô dần ổn định mới mở miệng hỏi:" Lúc này có chuyện gì vậy? Tớ thấy cậu rất khẩn trương".

" Không có, không có chuyện gì". Cô vẫn không muốn tiết lộ chuyện mình gặp Đinh Từ Hạo:" Mới vừa rồi tớ gặp một người quái dị ở trên đường, anh ta vẫn luôn đi theo tớ, tớ cảm thấy sợ nên mới nói cậu lái xe nhanh lên".

Nhớ lại thái độ mình hung hãn, cô thấy cực kì có lỗi:" thật xin lỗi cậu, tớ vừa rồi quá sợ, cho nên giọng điệu không được tốt lắm, cậu đừng để bụng".

" Đồ ngốc, đây chỉ là chuyện nhỏ". Cậu tất nhiên sẽ không để trong lòng.

Chỉ là cô nói thật sao? Có thật là có người quái dị theo cô?

Trình Sùng Ngạn nghi ngờ cũng không hỏi thêm gì nữa.

Chuyện cô không muốn nói, cậu tuyệt đối sẽ không ép cô.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Anh Trai Thân Yêu* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 8

Trùng mắt nhìn hai vạch trên que thử thai, Đinh Vũ Du chán nản ngồi trước bàn ăn, trong lòng lo lắng cùng hốt hoảng.

Hai vạch xem ra cô thật sự mang thai

Tại sao lại như vậy?

Có người thử nhiều lần mong có được con cũng không được, cô chỉ là trải qua một buổi tối điên cuồng, như vậy mà trong bụng đã có một sinh mệnh.

Đây rốt cuộc là ân huệ của trời cao hay là sự trừng phạt?

Cô khóc không ra nước mắt.

Giờ phải làm sao? Cô nên làm gì bây giờ?

Theo tình huống trước mắt của cô, căn bản là không thích hợp có con, để tránh được sự ngạc nhiên của ba mẹ, cô nên lén phá đó là biện pháp thích hợp nhất. Mặc dù ở Mi chỉ phí giải phẫu cực cao, nhưng tiền đổi với cô mà nói không thành vấn đề, chỉ cần cô tùy tiện nói vài lí do, cha mẹ sẵn sàng gửi tiền cho cô, huống chi cô còn có 3 tỷ phú vô cùng ham kiếm tiền, chỉ cần cô nói muốn ít tiền, chắc chắn ba vị chị gái của cô sẽ cho.

Chỉ là.....

Cô thật muốn bỏ đứa bé này sao?

Đây là con của cô và Đinh Từ Hạo, là kết tinh của hai người, trong tương lai hai người không còn liên lạc gì, nhưng đứa bé này chính là cầu nối liên lạc giữa cô và anh.

Cho dù cả đời này cô không muốn gặp anh, nhưng nếu cuộc đời này không cách nào khiến anh yêu cô, cô hy vọng mình có được một đứa con của anh.....

Nhưng , bằng điều kiện hiện tại của cô lúc này làm sao có thể sinh hạ đứa bé đây?

Cô vẫn còn đang đi học, không có năng lực kiếm sống, người nhà chắc chắn không ủng hộ cô sinh đứa bé, về phần Đinh Từ Hạo,.....

Haizz, cô ở trong mắt anh chính là phiền phức, anh sẽ không bao giờ chấp nhận sinh mệnh bé nhỏ này.

Xem ra, dù là anh, hay cha mẹ khẳng định sẽ ép cô bỏ đứa bé

Hay là cứ lừa gạt mọi người rồi sinh đứa bé này ra . Đến lúc đó mọi chuyện đã xong, cha mẹ không muốn tiếp nhận cũng không được. Đinh Vũ Du chợt nghĩ ra ý tưởng này.

Nếu như vậy, cô tạm thời nghỉ nghỉ học, lấy tiền học phí ba mẹ cho cô trở thành tiền nuôi con, chờ sau khi sinh con xong cô sẽ kiếm việc làm, sau đó hai mẹ con sống cùng nhau.

Phương pháp này dường như được, chỉ là.....cái đó.....giống như....

Suy đi nghĩ lại, Đinh Vũ Du có chút bất an, thậm chí cảm thấy không ổn, chuyện lớn như vậy trong nhất thời cô không thể tính kĩ

Lúc này cô lại nhớ đến Trình Sùng Ngạn.

Từ trước đến nay bất kì khó khăn gì cô đều nghĩ đến cậu ấy trước tiên.

Chuyện quan trọng như vậy tốt nhất nên hỏi ý kiến của cậu ấy, có lẽ bạn tốt này có thể cho cô ý kiến tốt cũng không chừng.

Vì vậy cô cầm điện thoại lên, gọi điện cho Trình Sùng Ngạn.

" Cậu nói cái gì? Mang thai?"

Nửa tiếng sau, Trình Sùng Ngạn đã tới nhà Đinh Vũ Du, giờ phút này đang đứng im lặng nhìn cô.

" Ủ". Cô gật đầu một cái.

Trình Sùng Ngạn sững sốt hồi lâu, đột nhiên thở dài:" Là đứa con của anh ta?"

" Anh ta?" căn môi cô không hiểu rõ" Anh ta" là chỉ ai.

" Đúng là.....". Cậu liếc cô một cái:" Trong lòng cậu thích anh ta".

Việc đã đến nước này , cô cũng không giấu diếm nữa, vì vậy gật đầu dứt khoát thừa nhận.

" Cậu..... Nói cho anh ta biết chưa?"

" Không có". Đinh Vũ Du lắc đầu một cái.

" Nếu anh ta là ba của đứa bé, tại sao cậu không nói cho anh ta biết, để anh ta quyết định?" cô lúc này giống như tìm lộn người thương lượng.

" Anh ta.....". Nghĩ đến Đinh Tử Hạo đối với mình gầy vò dứt bỏ, hai vành mắt cô không khỏi hồng lên:" Anh ta không quan tâm tới, làm sao quyết định đứa bé?"

" Anh ta không yêu cậu sao lại.....". Chuyện như vậy anh không biết nói sao.

" Không cần hỏi được không?" cô khổ sở nói:" Mọi chuyện đã qua rồi"

" Anh ta đối với cậu như vậy, cậu còn muốn sinh con cho anh ta?". Cậu không hiểu nhìn cô.

" Tớ.....". Cô thật sự không biết nên nói như thế nào

" Cậu vẫn còn yêu anh ta?. Đột nhiên Trình Sùng Ngạn bắt đầu kích động

" Tớ....tớ.....". Đinh Vũ Du không nhịn được mà khóc:" Tớ cũng không có biện pháp....."

Cô nhịn không được gục xuống bàn khóc:" Tớ cũng không muốn yêu anh ta..... Nhưng tớ không có biện pháp..... Tớ thật sự không có biện pháp.....huhu....."

" Tiểu Du.....". Biết cô nhiều năm như vậy, lần đầu tiên thấy cô khóc thương tâm đến thế, Trình Sùng Ngạn không khỏi ngây ngốc.

Khóc một lúc lâu, cho đến khi tâm tình bớt một chút, cô mới ngừng khóc, cũng không nhức nhích núp ở trên ghế.

" Chúng ta kết hôn đi!" Trình Sùng Ngạn chợt cất giọng nói.

Cái gì? Đinh Vũ Du ngạc nhiên trừng mắt nhìn cậu , cho là mình nghe lầm.

" Chúng ta kết hôn". Cậu bình tĩnh nói lại:" Tớ sẽ coi đứa bé này như con ruột của mình , sẽ chăm sóc bé, cậu không cần phải lo lắng".

" Như vậy đối với cậu không công bằng". Cô làm sao có thể mang con của người khác lấy cậu được:" Với điều kiện của cậu, không cần như vậy"

Trình Sùng Ngạn nhẹ nhàng thở dài:" Tớ cũng không muốn yêu cậu, nhưng mà tớ cũng không có biện pháp".

" Sùng Ngan.....". Đối mặt với sự thâm tình của cậu, Đình Vũ Du không khỏi ghen ngào.

" Nếu cậu đã nghĩ đến việc sinh đứa bé này, chúng ta liền cùng nhau chăm sóc bé". Cậu khẽ mỉm cười:" Nuôi con là chuyện rất vất vả, tớ sẽ không đứng nhìn người mình yêu phải chịu khổ , chịu tội, huống chi đứa bé cần có một người cha, cậu không hi vọng bé biến thành con riêng chứ?

" Nhưng cha mẹ cậu.....". Coi như Trình Sùng Ngan có thể tiếp nhận đứa bé, không có nghĩa là cha mẹ cậu cũng tiếp nhận nha.

" Bọn họ chỉ biết đây là con của chúng ta". Trong lòng cậu đã có tính toán:" Cậu không nói, tớ không nói, không ai có thể biết bí mật này, về phần chuyện tiền bạc cậu cũng không cần lo lắng, nhà tớ cũng không tệ lắm, nể mặt đứa bé, ba mẹ tớ nhất định sẽ cho lấy".

" Nhưng là.....". Trừ Đình Tử Hạo cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện lấy người khác, mặc dù cô luôn cảm kích Trình Sùng Ngan , nhưng nếu lấy cậu ấy, cô vẫn cảm thấy do dự.

" gả cho anh được không?" cậu dịu dàng nói:" tớ sẽ không giống với người kia, tin tưởng tớ".

Nghe như vậy trong lòng cô không khỏi chấn động

Cậu ấy sẽ không tổn thương cô, cậu ấy sẽ không.....

Vì yêu cô nên sẽ không tổn thương cô, sẽ không gây tổn thương cho cô.

Gả cho cậu ấy, ít nhất cả đời này sẽ không phải chịu đau khổ'

Nếu như gả cho cậu,.....

" Ừ". Giống như bị thôi miên, Đình Vũ Du gật đầu chấp nhận

" Thật tốt quá". Thấy cô gật đầu đồng ý, Trình Sùng Ngan vui vẻ nắm chặt tay cô:" Tất cả hãy giao cho anh, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc".

Ngồi trong góc của quán rượu, Đình Tử Hạo uống một ngụm Martini, mặc dù anh đã sớm coi cà vạt, nhưng như cũ anh vẫn cảm thấy khó chịu

Trong lòng phiền loạn, anh lại tiếp tục nâng ly uống rượu

Kể từ sau khi cô rời nhà, tâm tình anh luôn hỗn loạn, trong tâm trí anh đều là hình bóng của cô, dù anh có cố xua đuổi nó vẫn như hình bóng bám lấy anh, làm cho anh một người từ trước đến giờ ít bệnh tật đã nhiều ngày nay phải uống thuốc như chầu.

Vẫn tưởng rằng sau khi cô rời khỏi, cuộc sống của anh có thể khôi phục như trước đây, không nghĩ tới lại không phải như vậy, ngược lại một cảm giác mất mát cùng trống rỗng lại xuất hiện, hơn nữa mấy ngày trước gặp lại cô ở tiệm thuốc, thấy bộ dạng kiên quyết của cô, trong lòng anh giống như có hàng ngàn cây kim đang đâm sâu vào lòng anh, trong lòng đau đớn không thể thở được.

Là do anh làm chuyện có lỗi với cô, nên áy náy khiến anh không thể nào quên được cô

Nếu không thì tại sao hình bóng của cô cứ quanh quẩn trong đầu anh không lúc nào ngừng.

Nghĩ đến đây đầu anh càng đau dữ dội, không nhịn được anh lại lấy thuốc từ trong áo khoác ra uống.

Đang chuẩn bị đem thuốc ném vào miệng, đột nhiên có người đoạt thuốc từ trong tay anh . (eo bội phục cách uống thuốc của anh, mỗi lần em uống thuốc là mỗi lần cực hình =. =!!!)

" Cậu muốn chết hay sao! Lại uống thuốc cùng uống rượu.....". Đặt mông ngồi xuống ghế cạnh anh." Làm sao vậy? Có chuyện gì thì nói ra đi, nói cho thiếu gia nghe xem có giúp gì cho được không?"

" Là cậu!" hừm, còn tưởng rằng ai nhiều chuyện như vậy thì ra là Lâm Dục Trung.

Ngoài công việc hai người thường hay hẹn nhau tới đây uống rượu, gần đây anh đang đứng trong cảnh rối loạn, không có tâm tình hẹn gặp bạn bè bạn bè uống rượu, hôm nay gặp mặt ngoài ý muốn.

" Ngoại trừ tớ thì còn ai quan tâm cậu như vậy?" Lâm Dục Trung cười hi hi một tiếng:" Đúng rồi, em gái xinh đẹp nhà cậu đâu? Lâu rồi ta không thấy em ấy".

" Cậu tránh xa cô ấy ra". Đình Tử Hạo hận trừng mắt nhìn cậu ta:" Đều là tại tên khốn khiếp nhà cậu, nếu không phải tại cậu tớ cũng sẽ không....."

Ngày hôm ấy, nếu không phải Lâm Dục Trung mang theo Đình Vũ Du đi chơi lêu lổng, anh cũng sẽ không mắng cô, cũng sẽ không nhất thời xúc động làm ra những chuyện không nên có, nếu như vậy cô cũng sẽ còn ở nhà, ít nhất vẫn còn gọi anh một tiếng đại ca, như vậy thì bây giờ anh không phải như chầu.

Nếu như anh mà có chết vì uống thuốc, thì tên khốn này nhất định là hung thủ.

"Cậu sẽ không cái gì?". Lâm Dục Trung nhìn chằm chằm khuôn mặt đang hói hận." Chẳng lẽ cậu..... Không phải gây ra chuyện gì chứ?"

Những lời này lại đánh trúng chỗ đau của Đinh Từ Hạo , khiến anh khoogn khỏi nóng nảy quát nhẹ:" Câm miệng, nếu cậu nói thêm một câu nữa, tớ sẽ làm thịt cậu ngay lập tức".

"Lam thì làm đi, làm thịt tớ cũng vô dụng!" Lâm Dục Trung vẫn mang bộ mặt giễu cợt như trước:" Vậy bây giờ cậu có tính toán gì?"

"Tớ có thể tính toán gì ?" Đinh Từ Hạo bóp lấy huyết thái dương đang co rút, vẻ mặt sa sút.

"Ai da, chẳng lẽ cậu tính bội tình bạc nghĩa?" Lâm Dục Trung trợn lông mày, cổ làm tâm trạng kinh hãi.

"Cậu ngứa da phải không?" Đinh Từ Hạo nắm quả đấm đến trước mặt anh." Đừng nói hươu nói vượn, tớ liền đánh nát cái mặt thối của cậu , xem sau này cậu lấy gì đi quyến rũ phụ nữ".

"Tớ nói hươu nói vượn sao?" Đối với quả đấm của anh, Lâm Dục Trung không hề phật lòng, chỉ là cười như không cười nhìn anh.

Nghe vậy Đinh Từ Hạo dần dần buông lỏng tay, giống như mất hết khí lực cả người ngồi phịch xuống.

Cậu ta nói không sai, anh đúng là bội tình bạc nghĩa

"Cậu có cần thiết phải khổ tâm như vậy không?" Lâm Dục Trung thò tay uống ly rượu

"Nếu như vậy, cưới cô ấy đi!"

Anh cười nhạt:" một cô gái xinh đẹp như vậy, đừng lãng phí nhé!"

"Cậu điên rồi!" giọng nói anh ngày càng thâm lương:" Cô ấy là em gái tớ....."

"Đó không phải là trọng điểm". Lâm Dục Trung hỏi:" Chẳng lẽ cậu không thích em ấy?"

"Tớ....." Anh nhắm mắt lại:" tớ vẫn xem em ấy là em gái....."

"Đó là do cậu lầm tưởng". Lâm Dục Trung thấy anh đang lâm vào biến tình' nếu như thật sự cậu chỉ xem em ấy là em gái, cậu sẽ không đau khổ như vậy"

"Cậu chừng nào biến thành thầy thuốc tâm lý". Đinh Từ Hạo không nhận được cười khổ.

"Tớ không phải là thầy thuốc, nhưng tớ là cao thủ trong tình trường". Cậu ta vô cùng kiêu ngạo nói:" Thầy thuốc cần yêu vẫn phải hỏi ý kiến tớ nha".

"Làm ơn, đừng nói đùa nữa....." Đinh Từ Hạo đã phiền chết rồi, không có tâm tình đùa giỡn với cậu ta.

"Sao không tin tớ?" Lâm Dục Trung khoanh tay trước ngực:" Được vậy tớ hỏi cậu, trong đầu cậu thường nghĩ đến ai nhất?"

"Phải.....ai?" Đinh Từ Hạo một chút cũng không muốn cùng cậu ta tiếp tục chơi trò chơi nhảm chán như vậy.

"Là Lê Anna sao?" đối với tình yêu của bạn tốt, anh cũng biết sít nhiều cho nên thuận miệng nói ra LêAnna

Nghe vậy, Đinh Từ Hạo chợt giật mình, hình như lâu rồi anh không nghĩ đến bạn gái của mình rồi.

"Xem ra là em gái xinh đẹp rồi!" Lâm Dục Trung nhìn sắc mặt, thốt lên một câu nói ra tâm sự của anh.

"Không thể nói như vậy". Suy nghĩ một lát, Đinh Từ Hạo lắc đầu nói:" Gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy, tớ dĩ nhiên lo lắng cho em ấy, như vậy thì chẳng thể chứng minh được điều gì".

"Vậy sao?" Lâm Dục Trung rất xem thường, giọng nói mang vẻ giễu cợt:" Tớ không thể tin là anh trai có thể lo lắng cho em gái đến như vậy. Thậm chí lo lắng đến mức cả bạn gái cũng quên".

Nghe thấy giọng nói châm chọc , Đinh Từ Hạo chỉ có thể đau khổ mà không thể chống đỡ.

Đúng là Lê Anna đã từng chiếm hết mọi tâm tư của anh, nhưng mà chẳng bao lâu sau bóng dáng của cô dần dần phai nhạt, hiện tại chiếm giữ hết mọi suy nghĩ chính là em gái anh.

Nhưng tớ không thể nào tưởng tượng mình cùng em gái.....". Anh bưng ly rượu lên một hơi đem ly Martini uống hết.

"cậu đang chống lại sao?" Trong ánh mắt Lâm Dục Trung có một sự đồng tình." Cậu sợ cha mẹ cậu không thể tha thứ cho cậu, sợ bọn họ thất vọng về cậu, sợ bọn họ không thể chấp nhận cậu, cho nên cậu vẫn chống lại cùng em gái xinh đẹp ở cùng với nhau".

"Haizz, tớ sẽ giải thích tâm tình cho cậu, từ hồi đi học cậu cũng mang dáng vẻ này". Lâm Dục Trung thở dài

"Đừng chống cự nữa, nếu như cậu đối với em gái xinh đẹp không có cảm giác gì, chắc sẽ không nghĩ về em ấy như vậy, càng sẽ không vì cô ấy mà đau khổ như bây giờ. Cái gọi là người trong cuộc u mê, ngoài sáng suốt, mọi chuyện đã rõ ràng, cậu đừng dối mình dối người nữa".

Anh đang tự dối gạt mình sao?

Nghe thấy bạn tốt đang phân tích tâm sự của mình, Đinh Từ Hạo không khỏi sùng sốt không nói ra lời.

Nhớ lại nụ cười của cô, nhớ lại thời gian hai người sống chung vui vẻ, khóe miệng anh không khỏi hiện lên nụ cười vui vẻ.

Anh thật sự nhớ cô, muốn cô trở về bên cạnh mình, cùng nhau trải qua những tháng ngày vui vẻ.

Anh nhớ mỗi sáng thức dậy, liền nhìn thấy nụ cười của cô.

"Muốn cô ấy thì hãy mau mau tìm cô ấy đi". Lâm Dục Trung vỗ vai anh." em gái cậu rất xinh đẹp sẽ có rất nhiều người muốn chăm sóc, nếu cậu không nhanh chân lên, đến lúc đó bị người khác đoạt mất, tớ không thể giúp cậu nha".

"Cậu đừng giành lấy là tớ cảm ơn rồi". Hiểu được tâm sự của mình, Đinh Từ Hạo lập tức vui vẻ.

"Ha ha , có trời chứng giám, tớ chưa chạm vào cô ấy nha". Lâm Dục Trung khôi phục vẻ mặt cười cợt:" Cậu cũng đừng qua, biết tớ không nói dối nha".

"Cậu tên khốn này đúng là miệng chó không mọc ngà voi". Đinh Từ Hạo lại cầm tay anh ta." Chỉ là lần này, cảm ơn cậu".

Anh chưa bao giờ cảm kích tên bạn tốt này, dù công ty cậu ta có đặt nhiều đơn đặt hàng đi nữa

"Cảm ơn gì? Tớ không có chạm vào cô ấy?" Lâm Dục Trung cười cầm chặt tay anh." Nhanh tìm em gái xinh đẹp đi, đừng lè mề, tớ không muốn nghe".

"Hôm nay tớ mời". Đinh Từ Hạo cầm hóa đơn ra ngoài.

Lần sau nhức đầu nhớ mua ít thuốc thôi.....". Lâm Dục Trung hướng anh vẫy tay:" Đem tiền ấy tiết kiệm mời tớ uống rượu, biết không?"

Chưa bao giờ cảm thấy tinh thần thoải mái như vậy, nhức đầu dường như không cần thuốc cũng khỏe, Đinh Từ Hạo lái xe, không nhận được mở radio nghe

Sau khi hiểu tâm sự của mình , anh hận không thể chạy ngay tới chỗ cô, nói cho cô biết rằng anh yêu cô, muốn cô biết rằng sau này anh sẽ không phụ cô nữa.

Anh đã tính toán thực tế, sẽ chịu trách nhiệm vượt qua mọi cửa ải khó khăn này.

Anh làm sao nói cho ba mẹ biết chuyện này?

Cha mẹ khi biết chuyện, sẽ phản ứng như thế nào?

Trong tưởng tượng của anh có thể nghe thấy tiếng cha quát giận cùng tiếng khóc của mẹ.

Dù có như vậy , anh cũng không thể dối lòng được nữa.

Anh không thể trơ mắt nhìn cô đau khổ

Anh có trách nhiệm phải làm người mình yêu được hạnh phúc, không phải sao?

Mặc dù anh rất muốn gặp cô nhưng bây giờ là 12h đêm, anh không muốn thấy cô mơ mơ màng màng.

Hướng hồ anh cũng cần sửa soạn một chút

Ít nhất anh nên ngủ một giấc, đem con mắt đen thui của mình phục hồi, để có chút thể diện khi gặp cô

Vì vậy anh cố nén xúc động muốn đi gặp cô, quyết định lái xe về nhà.

Vừa vào cửa anh đã nghe tiếng chuông điện thoại kêu không ngừng.

Đã trễ thế này có thể là ai

"ALO". Không thể suy nghĩ nhiều anh bắt máy

"Từ Hạo, cuối cùng cũng gặp được con rồi". Bên kia tay nghe vang giọng bà Đinh

Để tránh bị quấy rầy, trước khi đến quán rượu anh đã tắt điện thoại , không nghĩ rằng mẹ lại có việc tìm anh.

" Có chuyện gì vậy mẹ?" hầu như toàn là anh gọi điện về nhà nói chuyện với ba mẹ rất ít khi ba mẹ lại chủ động gọi cho anh , khiến trong tim anh có cảm giác bất an.

" Tiểu Du gọi điện về nói là muốn kết hôn , rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Cái gì? Đình Từ Hạo suốt quãng điện thoại xuống đất

Mới có mấy ngày không gặp cô lại muốn kết hôn?

Tại sao lại có chuyện như vậy?

" Từ Hạo.....alo.....alo..... Từ Hạo con còn nghe máy không?"

Trong khoảng thời gian ngắn anh quá mức kinh ngạc , quên trả lời lại, khiến bà Đình ở đầu bên kia cũng hoảng hốt theo

" Con, con đang nghe.....". Anh rút cuộc cũng lấy lại tinh thần.

" Chuyện Tiểu Du là sao vậy? Đang còn đi học, tại sao lại muốn kết hôn? Con nói cho mẹ biết , rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" bà Đình lại tiếp tục hỏi.

" Chuyện này.....con cũng không rõ lắm". Anh ngập ngừng nói, anh cũng rất muốn biết đã xảy ra chuyện gì.

" Con không rõ? Rõ ràng tiểu Du ở cùng với con, chuyện của em mà con không biết, con làm anh mà quan tâm đến em như vậy sao?". Có lẽ là do quá nóng lòng, bà Đình trách móc anh.

" Con gần đây khá bận....." anh tùy tiện viện cớ:" mẹ đừng lo lắng, con sẽ đi hỏi chuyện gì xảy ra, đến lúc đó con gọi lại cho mẹ sau".

Xem ra cô cũng không nói nhiều chuyện, thậm chí chuyện cô chuyển ra ngoài cũng không nói cho mọi người biết. Lúc này anh vô cùng nóng vội ngay khi cúp điện thoại , anh lập tức lao ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Anh Trai Thân Yêu* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chương 9

Mặc dù trời đã gần sáng nhưng Đình Vũ Du không muốn nghỉ ngơi.

Cô vừa ôm bốn cầu mạng những thức ăn vừa mới ăn xong toàn bộ nôn ra , hiện tại đang nằm trên sofa nghỉ ngơi.

Mặc dù mang thai cực khổ khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu, thậm chí khiến cô tiêu tụy gầy gò, chỉ là cô vẫn không thay đổi ước nguyện ban đầu , vẫn mong đợi sinh mệnh nhỏ bé này ra đời.

Đứa bé này là nam hay nữ?

Con giống cô hay là.....

Vuốt ve bụng , cô đang tưởng tượng về hình dáng đứa nhỏ

Tinhtoooong.....

Tiếng chuông cửa vang lên trong đêm yên tĩnh này thật là vô cùng chói tai.

Đã trễ thế này chắc không phải người ngoài, tám chín phần là Trình Sùng Ngạn để quên đồ, cho nên quay lại lấy.

Đình Vũ Du rất nhanh chóng ghé sofa đứng dậy chuẩn bị ra mở cửa cho cậu

Trình Sùng Ngạn ở cùng cô cho đến bây giờ mới chịu về nhà, mặc dù hai người đã có quyết định kết hôn , nhưng cô không có giữ cậu qua đêm, bất luận là sinh lí hay tâm lí cô cũng chưa thể nào tiếp nhận một người đàn ông khác, mà cậu cũng cảm thông cho cô, không ép buộc cô phải lập tức chấp nhận cậu. Đối với việc này Đình Vũ Du vô cùng cảm kích cậu, đồng thời cũng cảm thấy sự lựa chọn của mình là đúng.

Cô kéo cửa ra không ngờ là

Tại sao lại là anh?

Đình Vũ Du vô cùng kinh ngạc

Đình Từ Hạo giống như âm hồn đứng trước cửa trợn mắt nhìn cô , cô nhất thời sững sốt mấy giây , sau khi lấy lại tinh thần lập tức cắn răng đem cửa đóng phịch một cái.

Cô không cần gặp anh, cả đời này cũng không muốn gặp.

" Tiểu Du, mở cửa"

Bên ngoài vang đến tiếng gõ cửa cùng giọng nói của Đình Từ Hạo, cô chỉ cần không để ý đến là được, để anh có thể tự đi

Từng giây phút trôi qua, tiếng anh la và tiếng gõ cửa cũng dần lắng xuống, cô cho rằng anh đã rời đi, thì một tiếng chấn động vô cùng lớn truyền đến.

Phanh

Cửa của cô bị đá văng, anh vọt thẳng vào trong phòng, trợn mắt nhìn cô.

" Anh làm gì?". Đình Vũ Du sợ hết hồn, cô chưa bao giờ biết rằng thì ra anh cũng có bộ mặt bạo lực này.

" Anh có chuyện muốn hỏi em". Đối với sự kiên quyết của cô, anh càng tức giận hơn, hơn nữa nghe tin tức cô muốn kết hôn, anh càng nóng lòng, thậm chí bất chấp tất cả đập cửa xông vào

" Làm sao anh biết tôi ở đây?" cô nhớ hôm đó vô tình gặp phải anh , anh cũng không đuổi theo, không phải sao?

" Em cho rằng em không nói thì anh không biết sao?" Anh cười lạnh

Hôm ấy vô tình gặp được cô , anh lập tức đến hỏi bạn học của cô, biết được chỗ ở của cô, anh không thể nào chịu được khi mình không biết tung tích của cô, cho dù không gặp mặt, anh cũng phải biết được cô có sống tốt hay không.

" Anh không phải muốn nhanh chóng thoát khỏi tôi sao?". Cô cười lạnh trả lời : " LÀM gì phải biết tôi ở đâu?"

" Anh phải nói bao nhiêu lần em mới hiểu được?" Đình Từ Hạo vừa tức giận vừa buồn cười:" cho đến bây giờ anh vẫn chưa muốn thoát khỏi em, tất cả đều là suy nghĩ của em, là em đã hiểu lầm anh".

" Muốn nói gì thì nói nhanh đi". Đình Vũ Du xoay người đưa lưng về phía anh." Tôi cần phải nghỉ ngơi". Cô không muốn cùng người đàn ông này nói thêm chuyện gì, chỉ hi vọng anh mau chóng biến mất khỏi cô.

" Nói cho anh biết tại sao em lại muốn kết hôn?" anh nói ra câu quan trọng

" Bởi vì tôi thích". Cô biết nhất định là do mẹ gọi điện cho anh nói cho anh chuyện cô muốn kết hôn, chắc có việc nhờ vả anh nên anh mới đặc biệt tới đây hỏi han, vì anh nhanh chóng có thể thoát khỏi cô, nên anh vô cùng vui mừng, tới nơi đây chúc mừng cô sao?

Nghĩ đến đó , trong lòng cô cảm thấy chua xót

" Em....." anh đi tới trước mặt cô." Đây được coi là lí do sao?"

" Anh là ai? Ai cần anh lo". Người đàn ông này thật sự chẳng muốn quan tâm đến cô, muốn đến lấy đáp án để nói cho mẹ thôi, cô chẳng cần phải quan tâm đến anh nữa." Tôi muốn ngủ, nếu không có chuyện gì nữa, mời anh rời đi cho"

Anh trừng mắt nhìn cô:" nói cho anh một lí do chính đáng anh sẽ rời đi"

" Lí do chính đáng là tôi muốn". Cô trừng mắt lại nhìn anh:" Như vậy anh đã hài lòng chưa?"

" Căn bản là em giận dữ nên mới kết hôn". Đình Từ Hạo nắm chặt tay hình quả đấm, giận dữ chỉ ra nguyên nhân

Vũ Du đối với anh vô cùng chung tình, căn bản là không thể nào trong thời gian ngắn như vậy liên thay đổi, nhất định là cô chịu đủ kích quá lớn nên mới vội vã mang hạnh phúc cả đời của mình ra đánh cược

" Giận dữ? Tại sao tôi phải giận dữ?" Cô lạnh lùng nói." Sùng Ngạn yêu tôi vô cùng, có thể lấy cậu ấy tôi vui mừng còn không kịp, tại sao tôi phải giận dữ?"

" Em không yêu cậu ta, tại sao phải lấy cậu ta?" chẳng lẽ do cô đau lòng nhiều nên muốn tìm một chỗ để dựa vào sao?

"Tôi không yêu cậu ấy, nhưng cậu ấy yêu tôi". Có lẽ cô muốn anh cảm thấy áy náy, nên mới nói ra điều này:" Ít nhất tôi sẽ không bao giờ bị tổn thương".

" Tiểu Du, em.....". Trời ơi, rốt cuộc anh đã tổn thương cô sâu sắc như thế nào chứ? Khiến cô không có tình cảm mà lại muốn kết hôn ?

Lời nói của cô giống như một chiếc roi vọt mạnh vào người anh, khiến anh cảm thấy vô cùng đau đớn.

" Nếu như hài lòng với câu trả lời của tôi, vậy thì anh đi đi". Điều gì muốn nói cũng nói xong cả rồi, người đàn ông này không cần phải ở đây nữa.

" Anh sẽ không đi". Anh cầm chặt tay cô:" Tiểu Du, em hãy nghe anh nói, anh....."

" Đừng có nói gì nữa, bất kể anh có nói gì thì tôi vẫn sẽ kết hôn". Cho dù anh ta thay cha mẹ tới khuyên nhủ cô, cô cũng không muốn nghe, vì đứa nhỏ trong bụng cô, cô nhất định phải cưới

"Em không thể lấy cậu ta, anh sẽ không để cho em lấy cậu ấy". Đinh Từ Hạo kiên định nói

" Sao anh lại như vậy?" cô vô cùng tức giận. Người đàn ông này không cần cô, bây giờ lại còn muốn nhúng tay vào việc hôn sự của cô:" Anh không có tư cách quản tôi, buông tôi ra"

Do cô dùng hết sức tránh khỏi bàn tay của anh, lại không cẩn thận, cho nên cả người té xuống bàn ăn, xui thế nào bụng lại đụng trúng góc bàn.

" A....." một trận đau nhức kéo đến, cô không kịp được mà ngồi ngay tại đó

" Tiểu Du, em không sao chứ?" anh vô cùng sợ hãi, vội vàng đưa tay muốn đỡ cô, không ngờ lại thấy có vết máu

" Đau quá...." bụng kịch liệt co rút khiến cô cuộn tròn người lại, trán không ngừng chảy mồ hôi lạnh

" Tiểu Du, em bị thương chỗ nào? Cho anh xem.....". Cho là cô bị đụng trúng bụng hoặc đùi, anh vội hỏi:" Tủ thuốc em để ở đâu? Anh giúp em bôi thuốc".

" tôi.....". Cô cắn môi lắc đầu, đưa tay cầm chặt tay anh:" Nhanh mang tôi đến bệnh viện, bụng của tôi vô cùng đau".

Trùng mắt nhìn máu tươi không ngừng chảy ra, một nỗi sợ mất đi đứa bé ập đến:" Nhanh giúp tôi, tôi không muốn mất đi con, tôi không muốn mất đi con tôi....."

Cái gì? Cô..... Có thai

Nghe cô nói, anh ngây người

" Cầu xin anh, nhanh đưa tôi đến bệnh viện". Thấy anh thờ ơ, cô không kịp được khóc to:" cầu xin anh nhanh lên..... Đứa bécũng là con của anh.....anh cứu nó được không?"

Chỉ sợ anh xem cô là phiền phức không cần để ý đến, cô hốt hoảng nói ra bí mật, hi vọng anh vì đứa bé mà giúp cô, đừng bỏ mặc cô

Đứa bé.....là con của anh

Đinh Từ Hạo im lặng , cô rơi lệ

Anh do dự chuyện gì? Chẳng lẽ anh lại tính toán không để ý đến cô rồi sao? Giống như khi anh đuổi cô đi.....

" Cầu xin anh.....đừng bỏ mặc nó.....". Trong mơ màng, cô lấy hết sức, bật ra trong miệng tiếng cầu xin

" Tiểu Du, em ráng chống đỡ chút.....". Như ở trong mộng tỉnh lại, anh rốt cuộc có phản ứng

Anh nhanh chóng ôm lấy cô dường như sắp ngã xỉu, thật nhanh chạy xuống lầu, một đường lái xe như bay, không để ý đến cảnh sát ở phía sau, đi tốc độ nhanh nhất tới bệnh viện

Nằm trên giường bệnh trắng toát, cô im lặng ngủ say, trên mặt không còn biểu tình hoảng hốt cùng đau đớn, nét mặt cô trở nên vô cùng bình an

Đinh Từ Hạo ngồi trên ghế gần đó, không khỏi suy nghĩ về cô, mặc dù bây giờ anh vô cùng mệt mỏi, nhưng không ngờ xảy ra chuyện này khiến anh không hề có một chút cảm giác buồn ngủ.

Bây giờ anh đã hiểu rõ nguyên nhân tại sao cô lại muốn nhanh chóng kết hôn

Là do trước đây anh không tiếp nhận cô, cho nên cô phải tìm một người ba cho đứa bé

Cô cứ nhiên tính toán lừa gạt anh, một mình gánh chịu tất cả.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt gầy gò, anh không nhìn được mà đau lòng, nhẹ nhàng bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên môi mình

Giống như cảm nhận được yêu thương của anh, mí mắt cô hơi động dậy

"Tiểu Du..... Em tỉnh rồi?" anh cúi người, nhẹ nhàng nói vào bên tai cô

"Tôi.....". Cô từ từ mở hai mắt ra, trong mắt ngoại trừ khung cảnh trắng toát cùng với khuôn mặt mệt mỏi của anh

Trí nhớ nhanh chóng ủa về, cô nhanh chóng nhớ đến chuyện quan trọng

"Con tôi sao rồi?". Cô giãy giụa muốn ngồi dậy, lại bị anh ấn nằm lại

"Bác sĩ đã chích cho em một mũi an thai, đứa bé rất tốt, tất cả đều ổn". Anh cẩn thận dặn dò:"Chỉ là em không được cử động mạnh, phải ngoan ngoãn nằm nghỉ ngơi vài ngày, chờ quan sát thêm mới có thể xuống giường đi lại".

"Vậy sao?" cô thở phào nhẹ nhõm, trên mặt hiện lên vẻ cảm kích."Cám ơn anh đã đưa tôi đến bệnh viện"

"Không cần cám ơn, anh cần phải làm như vậy". Anh vỗ vỗ đầu cô, đối cỏi sự xa lạ của cô mà không ngừng khổ sở.

"Dù sao tôi cũng vô cùng biết ơn anh đã cứu con tôi ". Những lời này là thật lòng, cô thật sự sợ sẽ mất đi đứa bé này.

"Là con của chúng ta". Anh đặc biệt nhấn mạnh từ" chúng ta"

Nghe anh cố ý nhắc nhở, cô vô cùng chấn động

"Làm phiền anh gọi điện cho Sùng Ngạn giúp tôi, cậu ấy sẽ đến chăm sóc tôi". Để tránh anh có ý kiến đối với sự tồn tại của đứa bé, cô giả vờ không nghe thấy lời anh nói:"Ngại quá, đề anh cực khổ như vậy, anh về nghỉ ngơi trước đi"

"Anh sẽ không đi". Đinh Tử Hạo dịu dàng nói:"Anh sẽ ở lại chăm sóc em".

"Anh.....". Sự dịu dàng của anh khiến cô kinh hãi(kinh ngạc+ sợ hãi)

Anh muốn ở lại làm gì? Sẽ không phải muốn cô đem bỏ đứa bé chứ?

Nhưng nếu như vậy, tại sao anh lại đưa cô đến bệnh viện?

Chắc chắn do anh không thể đứng nhìn cô té ở trong nhà, nếu như cô xảy ra chuyện, anh sẽ không biết trả lời như thế nào với ba mẹ cả.....

Trong tích tắc, cô đã nghĩ ra vấn đề

"Ừm, chuyện này.....". Cô đã quyết định cùng anh vạch rõ phân cách:"Sùng Ngạn cùng tôi sẽ chăm sóc đứa bé, anh không cần phải lo chuyện đứa bé, tôi tuyệt đối sẽ không quấy rầy anh".

"Cái gì mà không quấy rầy anh nữa?" đối với giải thích của cô anh vừa bực mình vừa buồn cười

"là vậy.....tôi sẽ phụ trách đứa bé, tuyệt đối sẽ không gây phiền phức cho anh, cho nên xin anh đừng can thiệp vào chuyện của tôi và đứa bé, nói như vậy anh đã hiểu chưa?". Cô một hơi đem mọi chuyện nói rõ cho anh.

"Tất nhiên.....". Cô dường như nghĩ ra việc gì đó bắt đầu nói tiếp:"Chuyện về đứa bé tôi sẽ không nói cho ba mẹ biết, họ chỉ biết rằng đó là con của tôi cùng Sùng Ngạn. Tôi biết rõ anh muốn làm đứa con hiếu thảo, luôn giữ hình tượng này thật khó cực.....vậy nên tôi sẽ không phá hư hình tượng con ngoan của anh trong lòng ba mẹ, anh yên tâm".

"Cám ơn em đã thay anh suy nghĩ". Anh nhàn nhạt nói:"Nhưng mà anh không muốn con mình nhận người khác làm ba"

"Anh muốn gì?". Cô không khỏi hoảng hốt

"Anh nói rồi, anh sẽ không để em lấy người khác".

"Làm sao anh có thể....." cô nhìn không được muốn ngồi dậy cùng anh nói chuyện nhưng lại bị anh đè xuống lại

"Chính anh không quan tâm tôi, lại không muốn người khác quan tâm tôi, như vậy là sao? Tôi tuyệt đối không để anh can thiệp vào quyết định của tôi".

"Ai nói anh không nhớ em hả". Anh dịu dàng nở nụ cười vén tóc cho cô: "Cả đời này em chỉ có thể lấy anh, không được lấy người khác".

Anh muốn cô lấy anh sao?

Lỗi tại cô ong ong như có hàng ngàn con ong đang bay quanh, cô không thể nào tin được những lời mới vừa nghe

Tại sao?

Trước đây anh nhất quyết cự tuyệt cô, tại sao bây giờ lại thay đổi chủ ý rồi?

"Anh vì đứa bé chứ gì?" Cô đột nhiên nghĩ đến lí do này

Dù gì đi nữa anh cũng là một người đàn ông có trách nhiệm, chuyện cùng với cô lên giường chỉ là nhất thời xúc động, nhưng khi có đứa bé lại là một chuyện khác

Mới lúc này cô nghe anh nói rõ ràng, anh không muốn con mình gọi người khác là ba

Nếu như vậy.....

Cô có phúc trong hoạ sao, cái gọi là mẹ nhờ con, như vậy cô có thể ở bên cạnh anh sao?

Mặc dù cô rất muốn ở bên anh, nhưng nghĩ đến nguyên nhân cô được ở cạnh, lòng cô lại cảm thấy chua xót

"Anh không Cần phải miễn cưỡng mình như vậy". Cô quay đầu đi, giọng nói vô cùng buồn bã: "hơn nữa tôi cũng không muốn sống chung với người ghét mình"

Lúc trước anh coi cô là thứ đồ phiền toái, muốn nhanh chóng vứt cô đi, giờ lại muốn lượm về, nhưng cô vẫn vậy vẫn chỉ là món đồ bỏ đi, dù sao cô vốn là một cô công chúa được mọi người nâng niu, cô không Cần phải Hạ thấp chính mình, sống hèn mọn như vậy

Cô không cần, cho dù cô vẫn yêu anh vô cùng và vô cùng muốn được ở bên cạnh anh

"Anh không hề miễn cưỡng mình, càng không chán ghét em". Đinh Tử Hạo nhẹ nhàng thở dài: "Nếu như anh nói anh thích em, liệu em có tin anh không?"

Cô chớp mắt cặp mắt trừng trừng nhìn anh

"Em nhất định không tin". Anh cười khổ: "Thử tin anh một lần được không em, tin những gì anh nói đều là sự thật".

"Để cho tôi..." Cô sờ soạn khắp nơi nhất định cô phải ngồi dậy

"Bác sĩ nói em không được ngồi dậy". Anh không cho cô ngồi

"Tôi mặc kệ, anh để cho tôi...." Cô sờ soạn cuối cùng cũng tìm thấy cái nút, giờ tay ấn sau đó kê gối lên

"Em thật không nghe lời, như vậy sao được?" Anh trước giờ đều thua cô, chỉ có thể đứng một bên làm nham

"Dù sao cũng vậy, chứ lúc ăn cơm làm sao?" Cô hung hăng nói

"được rồi, được rồi, luôn luôn có nhiều lí do". Anh giờ tay đầu hàng

"Anh nói tiếp đi" cô nhắc nhở anh

"Nói cái gì?" Anh giả Bộ quên, muốn chọc cô

"Anh....." Cô la lên: "Vừa rồi anh gạt tôi đúng không? Trí nhớ kém đừng học người ta nói láo, đến chuyện mình vừa nói láo cũng quên"

"Anh không có nói láo, những gì anh nói đều là sự thật". Về mặt anh tràn đầy vô tội nhìn cô

"Vậy chứng minh cho tôi xem". Cô yêu cầu

"Anh phải chứng minh như thế nào?" Bé con này nhất định sẽ chinh anh thảm

"Tuỳ anh...." Cô nháy mắt mấy cái: "chỉ Cần có thể khiến tôi tin tưởng ..., um"

Lời nói chưa hết cái miệng nhỏ nhắn của cô đã bị anh chặn lại

Anh hôn cô, hơn nữa.... Lại vô cùng dịu dàng

Cách một lúc sau....

"Em vẫn chưa hồi phục, hôm nay chỉ vậy thôi." Anh buông cô ra ho nhẹ: "như vậy em đã tin chưa?"

"tôi...". Cô hít một hơi thật sâu cho bớt giận, để đầu óc thanh tỉnh sau nụ hôn của anh: "ai biết có phải phải do phản ứng sinh lý nên anh nhất thời xúc động."

Trong lòng cô đã tin anh, chỉ là do thù mới hận cũ, cô không muốn dễ dàng tha thứ cho anh như vậy

"Anh xin lỗi em, em đừng nhắc lại chuyện đó nữa được không?". Biết mình là người có lỗi, anh vội vàng mở miệng cầu xin cô tha thứ

"Nói xin lỗi?" Cô cười lạnh." Anh không hề chuộc lỗi, noi xin lỗi không thì làm được gì, xin lỗi, tôi không chấp nhận...". Lúc trước cô cực khổ theo đuổi anh, bây giờ không dễ gì có cơ hội hành Hạ lại, đương nhiên là cô muốn đòi lại gấp đôi rồi

"Vậy anh phải làm sao em mới tha thứ cho anh?"

Haizz? Không có cách nào hết, anh thích một cô nàng tình nghịch, biết trước rằng một cái hôn chẳng thể nào giải quyết được vấn đề

"Thật nực cười, anh cầu xin tôi tha thứ hay tôi cầu xin anh tha thứ? Sao anh lại hỏi tôi chuyện như vậy? Chính anh phải có cách chứ?" Giọng nói cô lên cao

Khó trị, khó trị quả nhiên là vô cùng khó trị

Nhưng có thể trách ai? Là do anh đã tổn thương cô mà

" Vậy.... Vậy thì được". Đến nước này, anh chỉ nghĩ được một cách, nếu cách này không được anh cũng chẳng biết làm sao nữa

" nếu anh nói..... Anh yêu em, em có chịu tha thứ cho anh không?" Anh cẩn thận quan sát phản ứng trên khuôn mặt cô

"Anh nói cái gì? Tôi chẳng nghe được....". Nghe được ba chữ kia, cô vô cùng vui mừng, nhưng cô phải để anh nói nhiều lần mới được

Cô cố ta vênh tai, làm bộ như mình không nghe được

"Anh nói là... Anh yêu em".lúc này anh không có nói to mà kề sát vào tai cô nhẹ nhàng nói

Cô vui mừng ôm cổ anh:"Anh nói lại lần nữa cho em nghe đi"

(ly: haizz con gái iu bằng tai mò

"Em ngoan ngoãn nằm xuống , chờ khi nào em khỏe hẳn, anh sẽ nói cho em nghe, đến lúc đó em muốn anh nói bao nhiêu lần anh đều nói cho em". anh nhân dịp trao đổi điều kiện với cô

"Đồ hẹp hòi..." Tuy nói vậy nhưng cô vẫn ôm chặt lấy anh không chịu buông tay

"Em ngoan ngoãn nằm xuống có được hay không?" Anh vỗ vỗ vai cô muốn cô buông tay, mặc dù anh cũng muốn ôm chặt cô, nhưng lại lo lắng thân thể cô không chịu nổi

"Không, em muốn ôm anh cơ". Không để gì có được tình yêu sao cô có thể dễ dàng buông tay

"Nhưng như vậy không tốt sẽ ảnh hưởng đến con..,"

Quả nhiên những lời này vừa nói ra cô lập tức đầu hàng

Cô ngoan ngoãn buông tay, ngoan ngoãn nằm xuống

"Nói cho em biết 1 chuyện được không?" Cô nháy mắt, giọng nói trở nên dịu dàng hơn:" tại sao anh lại thay đổi?"

"Anh không thay đổi". Nhìn cô giả Bộ ngoan hiền khiến anh cảm thấy rất vui, anh yêu thương nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô:" anh phát hiện ra tình cảm của mình thôi".

Anh dịu dàng nói:" sau khi em đi, mỗi ngày anh đều nhớ đến em, nghĩ về em, nghĩ đến nỗi đau anh đau nhức , lúc đó anh mới phát hiện ra anh không thể bỏ em được"

" chỉ là nhức đầu mà không phải đau lòng?". Cô lại có ý kiến

" haizz, anh vô cùng đau lòng". Anh không nhìn được mà bật cười

"Nhưng mà...." Cô có chút phiền lòng:" nếu va mẹ phản đối anh..."

Anh có thể vì chuyện này buông tay cô không?

Anh rất quan tâm đến ba mẹ, khả năng này rất có thể, cô không thể không đề phòng

"Vậy anh sẽ nghĩ cách để họ đồng ý".anh không có nghĩ mình sẽ lùi bước

"Vậy anh có cách gì không?" Cô biết tính tình ba mẹ mình vô cùng bảo thủ, họ tuyệt đối sẽ không đồng ý

"Không có". Anh nói thật

"Nếu bọn họ phản đối..." Cô nhún mày

"Em nghĩ sao?" Anh tò mò cô sẽ làm gì

"vậy... " cô cười." chúng ta bỏ trốn"

" bỏ trốn". Anh không nhận được mà bật cười

Cô nhóc này luôn có cách khiến anh bật cười

" không phải chứ?" Anh bóp cái mũi nhỏ của cô." chúng ta cách họ rất xa, em còn muốn chạy đi đâu?"

Ánh mắt cô long lanh:" ý anh là coi như chúng ta bỏ trốn , cho nên dù ba mẹ phản đối cũng vô dụng sao?"

" Cái này..." Anh cười nhạt:" dù sao họ chấp nhận cũng là điều tốt nhất "

" cái này có gì khác biệt ?" Cô bấu môi đối với anh bày tỏ ý kiến

"Dù sao.." Anh cam kết:" anh sẽ chịu trách nhiệm tới cùng với em, em không Cần lo lắng có được không?"

" Cái gì mà chịu trách nhiệm tới cùng? Anh nói rõ một chút được không?"

Phụ trách có nhiều loại nha, cô không muốn là cái từ phụ trách kia đâu

" dù sao em ngoan ngoãn nằm nghỉ ngơi, chờ làm cô dâu của anh là được" anh hôn lên trán cô một cái

" vậy Lê Anna làm sao?" Cô không quên bạn gái xinh xắn của anh

" cô ấy" anh cười:" cô ấy gần đây không để ý đến anh, công khai cùng với người đàn ông khác rồi"

"Tại sao?" Cô sùng sốt

"Còn không phải vì em sao?"nếu không phải anh suốt ngày nghĩ đến cô, anh sẽ không lạnh lùng với Lê Anna khiến cô ấy chạy mất

"Đừng nói về anh nói về em đi" anh chuyển đề Tài:" về chuyện Trình Sùng Ngạn em tính sao?"

"Đợi chút nữa em sẽ nói rõ với cậu ấy, chắc cậu ấy sẽ tiếp nhận chuyện này". Nhắc đến cậu sắc mặt cô ảm đạm

" thật xin lỗi" trong lòng anh áy náy:" tất cả đều là lỗi của anh, đã làm khó anh rồi"

" thôi chỉ có thể nói là ý trời.." Cô an ủi anh, một bên nghĩ xem mình phải nói sao với cậu ấy

Nhớ đến tình cảm mà cậu ấy đã bỏ ra vì cô, mà cô chưa làm gì cho cậu ấy cả, chắc chắn cậu ấy sẽ bị tổn thương, trong lòng cô vô cùng áy náy, cũng vì vậy niềm vui sướng có được tình yêu cũng phai nhạt thay vào đó là sự lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Anh Trai Thân Yêu* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chương 10

Không giống như ngày thường là ngồi xem phim hoặc đọc báo trên sofa hôm nay cô ăn mặc và trang điểm tỉ mỉ chuẩn bị ra đón ba mẹ và các chị gái

Từ hôm ở bệnh viện về, anh đã giúp cô làm thủ tục tạm thời nghỉ học, vốn là đám cưới anh cũng muốn hoãn lại chờ cô khỏe hẳn mới làm, nhưng cô không đồng ý, cô muốn tổ chức đám cưới trước khi bụng cô to ra.

Cô không muốn bụng to mới kết hôn, cô phải nhân lúc mình còn xinh đẹp thì làm, cô muốn trở thành cô dâu xinh đẹp nhất của anh

Biết được tin cô sắp kết hôn, ba mẹ cô vô cùng gấp gáp, cô và anh ở trong điện thoại đều không nói rõ cho họ biết chú rể là ai, vì vậy đến bây giờ con

gái mình lấy ai, họ tên là gì, họ cũng không biết chỉ biết rằng cô sắp lấy chồng

Vì vậy hai người họ phải nhanh chóng qua mĩ, biết đâu con rể không hợp ý thì ngăn cản còn kịp

Về phần 3 chị gái là do họ tò mò cùng quan tâm cô, vì vậy mọi người trong nhà đều đến, họ rất muốn xem rốt cuộc là người đàn ông như thế nào khiến em gái quý quai của họ muốn lấy

Kính koong...

Hả, không thể nào?

Anh vừa mới ra sân bay đón mọi người, không thể trở về nhanh như vậy, huống hồ anh về cũng không phải bấm chuông, bây giờ anh không cho cô đi lại nhiều, chỉ sợ cô sơ ý té ngã, làm tổn thương đến đứa bé

Ai đến vậy?

Mang theo nghi ngờ, Đinh Vũ Du chậm rãi xuống lầu, kéo cửa ra một khe nhỏ

"Xin chào!" Trình Sùng Ngạn đứng trước cửa, hướng về cô mỉm cười chào hỏi

"Sùng, Sùng Ngạn..." Cô giật mình há miệng, không ngờ người đến lại là cậu ấy

Ban đầu cô giải thích mọi chuyện với cậu và xin lỗi, bên kia đầu dây cậu ấy vẫn vô cùng Bình tĩnh, không hề có một chút tức giận nào

Từ đó trở đi cô cũng không gặp lại cậu

Mặc dù cô rất muốn tìm cậu để nói chuyện và ăn cơm, nhưng cô không biết cậu có muốn ập mặt cô hay không, dù sao cô cũng làm cậu tổn thương, một vết thương nặng vô cùng Nặng

"không mời tớ ngồi sao?" Cậu cười hỏi

"Mời, mời vào." Cô vội kéo cửa ra cho cậu vào

"Anh trai cậu đâu? Không có ai ở đây sao?" Cậu ngồi trên ghế sofa nhìn quanh bốn phía hỏi

"Anh ra sân bay đón ba mẹ tớ rồi." Cô cẩn thận quan sát cậu phát hiện ra dường như cậu gầy đi." Cậu gầy đây Khỏe không?"

"Cũng không tệ lắm". Trình Sùng Ngạn gật đầu, từ trong túi lấy ra một hộp quà tặng cho cô:" Tiểu Du, đây là quà tặng cậu kết hôn".

"Cảm ơn cậu". Cô cầm lấy quà tặng, vô cùng cảm động nhưng cũng không kém áy náy:" Sùng Ngạn, tớ"

Cô cúi đầu:" tớ vô cùng xin lỗi cậu".

"Tại sao lại phải xin lỗi?" Cậu vẫn Bình tĩnh như trước:" cậu không có lỗi gì hết".

"Nhưng, nhưng mà..." Tuy nói vậy nhưng cô đã phụ tình cảm của cậu

"Chỉ Cần cậu hạnh phúc là được". Cậu trừng mắt nhìn cô

"Tớ..." Cậu ấy đang muốn an ủi cô không muốn cô phải khó chịu

"Nếu như có kiếp sau, tớ nhất định là trâu làm ngựa báo đáp cậu". Cô kim lòng không được nói

"Cần gì phải nói vậy". Cậu cười nhạt:". Có lẽ kiếp trước tớ nợ cậu quá nhiều nên kiếp này phải trả cho cậu, đúng không?"

Thấy Thái độ của cậu tâm trạng cô đỡ hơn nhiều, ít nhất cô không còn tự trách mình nhiều nữa

Cô biết cậu sẽ là bạn tốt của cô, bạn tốt mãi mãi

Trình Sùng Ngạn vừa đi không lâu thì Từ Hạo cùng ba mẹ và các chị gái cũng về đến nhà

Nhìn thấy con gái xa nhà hơn nửa năm, ông Đinh cùng bà Đinh hai người một lời còn chưa kịp nói, nhanh chóng ôm con gái bảo bối vào trong ngực ôm hôn

Đây là bảo bối đáng yêu nhất của họ, cũng chính là con gái khiến họ đau lòng, nếu không phải cô Kiên trì, bọn họ quả thực không thể nào để cô đến nước Mĩ xa xôi học

Sau một lúc ôm hôn con gái, ông Đinh cũng nhớ mục đích chính đến đây

"Tiểu Du". Sờ đầu con gái." làm sao nhanh như vậy đã muốn lấy chồng? Tại sao không chờ học xong rồi tính hả con?"

Ai da, chờ đến khi học xong thì không còn kịp rồi

"Ba không phải ba thường nói con gái không Cần học nhiều mà quan trọng là tìm một người đàn ông tốt để lấy sao?"

Đình Vũ Du hí hóp nói:" Con vô cùng ngoan nha, con nghe lời ba nhất, cho nên quyết định tìm một người chồng tốt để lấy".

"Con nói quả không sai". Ông Đình nghe vậy cười to mấy tiếng:" Vậy cậu ta đâu? Con rề trương lai của ta đâu? Phải cho chúng ta gặp mặt chứ?"

Con nhóc này không biết có ý đồ gì mà thần thần Bí Bí ngay cả tên cũng không chịu tiết lộ, chỉ nói là mọi người đến dự đám cưới, chẳng lẽ lấy con gái ông là người ngoài hành tinh hay có năng lực đặc biệt? Nếu không sao phải dấu dấu điểm điểm như vậy?

Theo tính cách tinh nghịch của con gái, chuyện đó không phải là không có khả năng, cô từ nhỏ đã có sở thích khác ba chị gái của mình, ba chị của cô không ôm gấu bông thì cũng là mèo kitty đi ngủ chỉ riêng cô - đứa bảo bối của ông lại thích ôm người ngoài hành tinh đi ngủ

Đối với sự lựa chọn của con về người con rể, ông vô cùng sợ hãi, con gái lại không tiết lộ điều gì, người làm cha như ông sẽ phải chuẩn bị tinh thần, hi cần....chỉ Cần con thích là được rồi

"Anh ấy ở đây nha". Cô vẫn như cũ cười vui vẻ

"Anh ta ở đâu? Trên lầu sao?" Liếc mắt nhìn khắp nơi trong nhà, nhà họ chỉ có 7 người làm gì có người thứ 8, không hề dư một người nào." Vậy thì gọi cậu ta xuống, chẳng lẽ phải để a vợ đích thân lên đón?"

"Chẳng lẽ do xấu hổ?" Ba chị gái cùng chung cách nghĩ

"anh ấy không có ở trên lầu, anh ấy ở ngay đây, ngay trước mặt mọi người". Cô nói

"Ồ đây?" Ông Đình đếm đi đếm lại vẫn chỉ có 7 người, khiến ông vô cùng sốt ruột hỏi:" Tiểu Du đừng quậy nữa, kêu cậu ta xuất hiện đi, chẳng lẽ con rề trương lai biết tàng hình? Nếu có như vậy mau kêu cậu ta hiện thân đi".

"Anh ấy đâu có tàng hình." Đình Vũ Du đi tới khoác tay Đình Từ Hạo:" Anh ấy ở đây, ngay bên cạnh con".

"Ồ bên cạnh con? Con nói là....." Ông Đình nhìn con gái lại nhìn đứa con trai, thoáng chốc sắc mặt biến đổi:" con nói là.... Các con...."

"không phải là chúng con sao?" Cô chỉ chỉ mình, lại chỉ chỉ anh vô cùng vui vẻ gật đầu

"Các con...."

Vào lúc này không chỉ ông Đình mà ngay cả bà Đình và ba chị gái đều ngây ngốc, đứng hình tại chỗ

Thật là một sự thật làm người ta kinh ngạc mà!

Nếu hôm nay Đình Vũ Du lấy tổng thống Mĩ làm chồng cũng không khiến họ kinh sợ như thế

Trong phòng khách phút chốc im lặng, dường như nay cả tiếng hít thở cũng nghe thấy

Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy?" Từ lúc chào đời đến nay đây là lần đầu tiên ông Đình lớn tiếng quát tháo." Ta tuyệt đối không tin chuyện đùa này của hai đứa con"

"Ba, ba hãy nghe con nói". Nhìn thấy ba tức giận như vậy, Đình Từ Hạo vội vàng giải thích:" Chúng con....."

"Câm miệng, không cần phải nói gì hết. Không cho phép, không cho phép". Ông Đình vẫn quát tháo như cũ.

"Không cho phép cũng không được". Đình Vũ Du chu miệng lên:" Trong bụng con đã có con của anh ấy, chẳng lẽ ba muốn cháu ba sinh ra thì không có ba?"

Cái gì? Những lời này như sét đánh giữa trời, khiến mọi người trong nhà suýt nữa té xỉu

"Anh cả"

"tiểu Du"

Đình Vũ Thiên, Đình Vũ Khiết, Đình Vũ Như không nhận được hết chói tai, không thể tin anh trai cùng em gái lại có thể làm ra chuyện này.

"Mày, mày là đồ bất hiếu". Ông Đình chỉ vào người Đình Từ Hạo mắng to:" Ta mang Tiểu Du đến gần mày là muốn mày chăm sóc em gái, không ngờ mày....mày..mày lại làm nó mang thai? Mày.. Mày muốn chọc ta tức chết có phải không?"

"Ba, con.." nghe ba chỉ trích, sắc mặt anh không khỏi trắng bệch, hai đầu gối muốn nhũn ra, anh chỉ còn cách quỳ xuống trước mặt ba để nhận sai lầm, chứ anh không thể nói gì biện minh cho mình được

"Mày, đồ bất hiếu". Ông Đình không nhịn được nữa, nhanh chóng bước lên một bước, cánh tay vung lên đánh vào mặt đứa con trai lớn

Cú đánh này quả thật không nhẹ, Đình Từ Hạo là một người cao lớn, vậy mà cú đánh này khiến anh lùi lại mấy bước

"ba , đừng đánh nữa"

"Ba , đừng như vậy"

Thấy thế mọi người nhanh chóng chạy lại ngăn cản, không cho ông tiếp tục đánh nữa.

Ông Đình bị ba cô con gái ngăn cản, nhưng vẫn nổi trận lôi đình:" Tiểu Du còn nhỏ không hiểu chuyện, mày là anh trai sao lại cùng nó làm vậy? Uổng công ta tin tưởng mày như vậy, mày thật sự làm ta vô cùng thất vọng"

"Con xin lỗi ba, con.." nghe ba lên án , khiến anh vô cùng áy náy, anh cúi đầu nhìn nền nhà, bây giờ ba muốn đánh chết anh anh cũng cam chịu, tuyệt đối không đánh trả.

"ông già, ông làm gì vậy?" nhìn thấy con trai bị đánh bà Đình vô cùng đau lòng vội chạy đến lau vết máu trên khóe miệng con:" Có chuyện gì từ từ nói, không nên dùng vũ lực. Ông xem ông đánh con thành như vậy..."

Nói đến đó mắt bà đỏ lên

Tuy con gái là bảo bối, nhưng con trai cũng là như vậy. Mỗi đứa con đều do tận tay bà nuôi lớn, bất luận có chuyện gì xảy ra với chúng, bà đều đau lòng hết.

Nhìn thấy sự việc loạn lên trước mắt, anh bị ba đánh, cô khóc lớn

"Ba, có trách thì ba trách con là được". Cô khóc đến nỗi thở không ra hơi:" Là con không đúng, tất cả đều do con ép buộc anh, không liên quan đến anh, ba đánh anh làm gì?"

Cô ghen ngào nói:" Hôm nay dù ba có đồng ý hay không, cả đời này con chỉ lấy anh, ba không đồng ý thì ba đánh chết con đi"

"Nếu như đánh chết con có thể giải quyết mọi chuyện, hôm nay ba đánh chết con". Nhìn thấy thái độ khăng khăng của con gái, ông Đình mắng to:" Nếu chuyện này để người ngoài biết ba mẹ làm gì còn mặt mũi nào nhìn người ta?"

"Ba, không phải ba muốn con như vậy sao?". Đình Vũ Du một không làm, hai không dứt, khóc lớn chạy lên cầu thang, đứng ở bên cạnh lan can:" Được rồi, nếu ba đã nói như vậy, con cũng không muốn sống nữa, con sẽ nhảy xuống ở đây, cùng với đứa bé trong bụng cùng nhau ngã chết, như vậy sẽ không làm ba mất mặt rồi"

" Tiểu Du"

"Con điên rồi"

"Nhanh xuống đây"

Mặc dù đây là ban công lầu hai, nói gì đi nữa cũng khá cao, ở nơi đó tuy không té chết, nhưng có thể gãy chân gãy tay, nếu như mà gãy xương sống có thể cả đời này sẽ bị tàn phế, hơn nữa Đình Vũ Du hiện tại đang mang thai không biết ngã xuống sẽ có kết quả gì?

"Con không xuống". Cô thậm chí đem một cái chân thò ra lan can

"Tiểu Du". Cả nhà cùng nhau hét chói tai, Đình Từ Hạo càng như muốn phát điên lên, muốn nhanh chóng xông tới cứu cô

"Mọi người đừng đi lên". Đình Vũ Du khóc ngời lên lan can:" Ai dám đi lên, con lập tức nhảy xuống"

"Tiểu Du, em đừng như vậy". Đình Từ Hạo dừng bước lại, cầu khẩn nhìn cô:" Chuyện gì cũng có thể giải quyết mà em. Cùng lắm thì chúng ta chuyển đến nơi không ai biết chúng ta rồi cùng nhau sống. Em xuống trước có được hay không?"

"Anh gạt em". Cô vừa tức giận vừa khóc nói:" Ba vừa mắng anh, anh cái gì cũng không dám nói, chờ lúc em xuống anh lại tính toán bỏ rơi em phải không?"

"Anh làm sao có thể bỏ rơi em?" Đình Từ Hạo lo lắng nói:" Anh nói rồi , anh sẽ chịu trách nhiệm với em đến suốt cuộc đời, em phải tin tưởng anh được không?"

"Dù sao mọi người đều giống nhau, luôn miệng nói yêu em, đến khi có chuyện thì chẳng ai quan tâm đến em.....". Nói xong cô không nhịn được lại khóc lớn

"Tiểu Du, con, con xuống trước.....". Ông Đình bị con gái làm cho sợ hãi tới mức huyết áp tăng cao:" Con là con gái bảo bối của ba, ba làm sao không yêu con, con xuống trước....."

"Ba gạt con! Ba coi mặt mũi còn quan trọng hơn con, con không phải là con gái bảo bối của ba, không phải ba muốn đánh chết con sao? Hiện tại không cần ba đánh, con tự chết cho ba xem"

"Ai ai, ba nhất thời hồ đồ thôi, con đừng để trong lòng có được không?" ông Đình sợ con sợ ý mà té ngã, chỉ đành phải đáp ứng con:" CHi cần con xuống, mọi chuyện ba đều đồng ý hết".

"Ba không phải sợ người ta nói khó nghe? Khiến cho ba mất mặt sao?"

"Người ta muốn nói thế nào là chuyện của người ta, con ngoan ngoãn xuống đây có được không?" bây giờ ai nói gì đều không quan trọng, quan trọng là con gái bảo bối của ông được an toàn

"Ba không gạt con". Cô vẫn như cũ khóc sụt sùi

"Ba làm sao gạt con?" nếu để con gái biết được ông lừa nó, không biết còn làm ra chuyện đáng sợ gì nữa

"vậy ba phải thế.". Cô vẫn không yên tâm

"Được , thế....." Ông Đình nhìn cô:" Ta, ta không biết....."

"Được rồi, vậy ba đọc theo con"

Cô lấy tay lau nước mắt, giọng nói vì khóc mà khàn khàn:" trên trời dưới đất làm chứng....."

"Trên trời,.....". Ông Đình quả thật không đọc ra được

"Tại sao ba không đọc? Ba đang tính lừa con sao?". Cô lại khóc

"Được, ba đọc, ba đọc". Ông đọc giống như đang niệm kinh:" Trên trời, dưới đất làm chứng....."

"Tôi.....Đình Bá Thực nếu ngăn cản con gái kết hôn....."

Đình Vũ Du đọc một câu, ông đọc theo một câu

"Sẽ khiến con gái....."

"Sẽ khiến con gái.....".

"Chết không toàn thây.."

"Chết, chết.....". Câu cuối cùng này, sao ông dám đọc theo?" Tiểu Du con đừng thề nặng nề như vậy chứ? Chuyện gì ba cũng đáp ứng với con rồi, con còn không mau xuống đi?"

"Con không biết, ba đọc đi". Cô đá chân khóc lớn lên

"Được rồi, được rồi, ba đọc, ba đọc, con đừng lộn xộn được không?" nhìn thấy cô chao đảo sắp ngã, ông nhanh chóng làm theo:" Chết, chết không toàn thây.."

Tuy là nói bừa, nhưng ông lại vô cùng sợ nha:" Được rồi, ba đã thề xong rồi, con còn không nhanh chóng xuống?"

Thấy chuyện đã xong, cô cuối cùng cũng hài lòng, ngoan ngoãn từ trên lan can leo xuống, vừa bước chân xuống, lập tức bị Đình Tử Hạo ôm lấy ở phía sau

"Tiểu Du,sao em có thể làm chuyện nguy hiểm như vậy?" anh ôm chặt cô vào ngực:" nếu như em có chuyện gì, thì anh phải sống sao đây?"

"Đừng lo". Cô cười híp mắt : " Em già bộ để gạt ba đó..... Tất nhiên là em sẽ không nhảy xuống"

"Em....." anh ngập ngừng cả người:" vừa rồi em chỉ giả bộ sao? Vậy em không nói trước cho anh biết, khiến anh lo lắng muốn chết"

"Kĩ thuật diễn xuất của anh kém như vậy, nhìn thấy ba liền mềm nhũn, làm sao có thể nói cho anh biết trước? Nếu không thì làm sao diễn như thật đây?". Cô cười vô cùng đắc ý

"Em quá tùy hứng!" trên mặt anh không hề có nụ cười." Em biết em làm như vậy vô cùng nguy hiểm? Lỡ như té xuống thì làm sao?"

"Em rất cẩn thận....."

"Cần thận cũng có bất trắc". Anh không che giấu được tức giận nói:" Em cam tâm chịu nguy hiểm cũng không chịu tin tưởng anh sẽ lấy em phải không?"

" Em.....em chỉ.....". Thấy anh tức giận , mắt cô bắt đầu nóng lên:" EM sợ anh sẽ không chống cự lại áp lực của ba, đến lúc đó lại muốn em,.....nếu như em tình nguyện ngã chết"

Cô tình nguyện ngã chết.....thà chết không toàn thây.....

" Tiểu Du.....sao em ngu ngốc như vậy?" nghĩ đến cô thê độc, anh vừa đau lòng vừa cảm kích:" không cần tốt với anh nhiều như vậy, anh không biết phải làm sao bây giờ?"

" Làm gì ư?" cô ôm chặt anh:" Lấy em không phải là chuyện tốt nhất sao?"

" Bé ngốc!". Anh dịu dàng nói:" dù cả thế giới có phản đối, anh vẫn lấy em, em không cần phải làm chuyện như vậy".

Anh ôm cô thật chặt:" Dù sao chúng ta cũng có thể bỏ trốn, đúng không em?"

" Đúng vậy, trốn đến nơi không ai biết chúng ta.....". Cô dựa sát vào người anh, hạnh phúc nói thầm

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Anh Trai Thân Yêu* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 11

" Oa oa oa"

Hon tám giờ sáng, khi Đinh Vũ Du đang ngủ say, bé con oa oa khóc tỉnh giấc

" Bà xã, bà xã, dậy dậy". Đinh Từ Hạo đang thất cả vật, vội vàng chạy lại lay Đinh Vũ Du tỉnh giấc:" Con trai giống như đói bụng, em nhanh dậy cho con ăn đi"

" Con, con đói bụng.....". Đinh Vũ Du nửa mê nửa tỉnh từ trên giường nò dậy, ôm lấy tiểu quý đang khóc, cởi vạt áo ra bắt đầu cho con bú sữa

" Em thật sự không mời vú em sao?" trong lòng anh vô cùng thương xót vợ,:" Em tìm người đến phụ giúp được không? Như vậy thì em không phải mệt như vậy....."

" Không sao". Cô lắc đầu cười cự tuyệt:" Chờ mấy tháng nữa, con lớn hơn rồi như vậy em sẽ không mệt nữa"

" Vậy cũng được". Mặc dù đau lòng cho vợ, nhưng vợ anh kiên trì như vậy anh cũng không thể làm gì

Anh trước giờ đều như vậy, cô đã quyết định chuyện gì anh đều không có khả năng thay đổi, từ nhỏ đến lớn đều như vậy

Lấy cả vật quơ quơ trước mặt con , trêu chọc bảo bối đáng yêu

" Bảo bối a bảo bối, còn nhỏ mà đã đáng yêu như vậy, khi trưởng thành sẽ như thế nào đây?" anh cười hi hi nói:" thật không hổ là kết tinh tình yêu của ba mẹ , thật hoàn mỹ nha"

" Vậy sao". Trong lòng cô cực kì vui vẻ , nhưng ngoài miệng cũng không quên kể khổ:" Em nhớ có người nói....là do nhất thời xúc động, là phản ứng sinh lý , lúc nào thì trở thành kết tinh tình yêu?"

Đinh Từ Hạo chấp tay trước ngực , làm biểu tình biết lỗi

" Bây giờ anh đối xử tốt với em, tạm thời tha cho anh". Cô nở nụ cười, sau đó lại thở dài

" Haizz, thật đáng tiếc, một nhân tài như em, lại lưu lạc đến mức ở nhà trông con , sớm biết như vậy đã không kết hôn sớm, rồi sinh con, khiến bây giờ....."

" Hừm, phải không?" Lúc này đổi lại phiên anh kể khổ:" mục đích em tới Mĩ đâu phải vì việc học, là vì muốn câu anh: hiện tại con cá lớn đã mắc câu , em còn đi học làm gì?"

" Anh..." trợn mắt nhìn thật lâu , cô đột nhiên cười:" Nói cũng đúng nha"

Cô dường như nhớ ra một chuyện." Đứng rồi, hôm qua mẹ gọi cho em , nói tối mai sẽ đến, anh nhớ ra sân bay đón mọi người đó"

" Yên tâm, làm sao anh quên được". Anh cười nói:" vì muốn gặp cháu trai mà họ trở thành người trung thành với máy bay rồi , chắc phải mang ba mẹ qua đây ở luôn thôi"

" ha ha, anh không sợ ba nhìn anh lại tức giận đánh anh nữa sao?" cô làm mặt quỷ trêu chọc anh

" Nếu như mấy cú đánh có thể đổi lấy một người vợ đáng yêu , thì nhiều hơn anh cũng chịu". Sờ cảm nhớ đến vụ mình bị đánh đến trật khớp , trong mắt anh tràn ngập yêu thương:" thật sự, anh cảm thấy mình thật hạnh phúc"

" Vậy sao?" cô cảm động trừng mắt nhìn anh:" em cũng vậy, em cũng cảm thấy thật hạnh phúc"

Bốn mắt nhìn nhau, hạnh phúc lan tràn khắp nơi

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Anh Trai Thân Yêu* ! được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Ngoại truyện: Cuộc sống gia đình của Vũ Du và Tử Hạo

Từ ngày Đinh Lập Phong ra đời và lớn lên nhóc con đã suốt ngày bám mẹ. Suốt ngày mẹ ơi mẹ ơi, ngay cả khi ngủ thẳng nhóc cũng bám khiến cho người làm bố là anh đây vô cùng đau đầu.

Một buổi sáng chủ nhật như bao ngày

Anh thức giấc nhìn bà xã đang nằm ngủ bên cạnh không kìm được mà cúi xuống hôn cô. Thật may mà anh đã nhận ra tình cảm của mình đúng lúc, nếu không anh sẽ mất cô và con. Đang hôn vợ say sưa bỗng có một giọng thánh thót vang lên khiến anh giật mình

"Ba , ba đang làm gì vậy"

Hừm hừm lại là cái bóng đèn nhỏ này, thằng nhóc cứ khăng khăng phải ngủ với mẹ nếu không thì không chịu ngủ, haizz có cái bóng đèn nhỏ này làm mỗi sáng anh muốn làm việc với bà xã cũng không được

"Đinh Lập Phong, nếu con đã dậy thì nhanh chóng đánh răng rửa mặt, thay quần áo, đừng làm phiền mẹ con"

Bạn nhỏ nhà ta làm sao mà chịu cơ chứ, mỗi ngày bạn đều đi học cả ngày khó khăn lắm mới có ngày nghỉ được ở cùng mẹ làm sao mà bạn chịu dậy cơ chứ. Bạn nhỏ xích lại gần ôm mẹ : " Ừ chịu đâu, con muốn ngủ với mẹ cơ"

Anh đã nhận nhện lắm rồi, mà thằng nhóc này cứ được đằng chân lên đằng đầu, xem ra, anh phải gửi nó về với ba mẹ ở Đài Loan thôi, dù sao hai ông bà suốt ngày cứ than phiền với anh nào là nhớ cháu , muốn vợ chồng anh dẫn thằng bé về. Hừm hừm anh sẽ suy nghĩ có nên tống khứ thằng nhóc này đi không đây

" Con lớn rồi, dậy đi đánh răng rửa mặt , để cho mẹ con ngủ thêm chút nữa"

Bạn nhỏ nhà ta làm sao mà chịu như vậy bạn ấy nhất quyết ôm chặt mẹ của mình." không đâu con chỉ ngủ với mẹ đến khi mẹ dậy làm sao mà làm phiền." bạn nhỏ lẫu bẫu:" ba mới là người làm phiền thì có"

" Đinh Lập Phong, con muốn bị đánh đòn mới chịu sao?". Anh bắt đầu nổi giận

" Hu Hu mẹ ơi, ba muốn đánh con, mẹ ơi ba bắt nạt con". Bạn nhỏ nhà ta quay sang mách mẹ mình

Đinh Vũ Du lơ mơ tỉnh giấc, tối qua cô ngồi viết truyện đến gần sáng, mới chớp mắt không lâu, làm nhảm mấy tiếng rồi tiếp tục ngủ:" ờn quá!"

Bạn nhỏ Đinh thấy mặt của ba ngày càng đen còn mẹ thì vẫn ngủ không chịu dậy, bạn ầm ừc lẩm, nhưng mà Không Tử có dậy quân tử báo thù mười năm chưa muộn sao? Hừ ba hãy chờ đây. Thế là bạn ấy nhanh chóng dậy đi theo ba mình.

Còn Đinh Tử Hạo thấy con trai nghe lời nên khuôn mặt cũng hòa hoãn lại. Anh mà biết trong lòng con mình đang nghĩ những gì chắc anh không nổi điên lên mới lạ.

.....

Bạn Vũ Du nhà ta ngủ một mạch đến lúc mặt trời lên đỉnh, cô và ông xã đã có quy định, tối thứ 7 cô có thể thức để viết truyện những ngày khác thì không thể, cho nên tối qua cô tranh thủ viết nốt chương mới cho ngày mai.

Bỗng nhiên cửa phòng mở ra, một bóng hình nhỏ nhỏ chạy lại ôm chầm lấy cô:

" Mẹ ơi, mẹ dậy rồi ạ!"

Đây là Đình Lập Phong con trai đã 6 tuổi của cô và anh, thằng bé rất ngoan và thông minh lại còn rất đẹp trai nên cô vô cùng tự hào về con trai của mình. Nhưng cô không hiểu sao lúc còn bé ông xã rất thương thằng nhóc mà khi lớn lên hai ba con lại đối chọi nhau gay gắt như vậy.

Một cánh tay nhỏ nhỏ lay lay người cô:" Mẹ ơi, mẹ dậy đi mẹ, hôm qua mẹ hứa đưa con đi sở thú xem ngựa mà mẹ". Vậy mà bây giờ mẹ mới thức dậy làm cậu phải ở ngoài chung với ba , hừ hừ , nếu không có ba cậu đã gọi mẹ dậy từ sớm để đưa cậu đi xem ngựa rồi.

Đình Vũ Du vỗ trán, haizz cô quên mất , hôm qua cô đã hứa dẫn con đi sở thú thế mà lại quên mất, nhẹ nhàng lay cánh tay con và nói:" Ừm, bảo bố, chờ mẹ dậy rồi ba và mẹ đưa con đi sở thú nhé"

Bạn nhỏ reo lên, trong ánh mắt tràn ngập niềm vui, nhưng khi mẹ nói là đi cùng với ba mặt bạn nhỏ tối sầm lại, hừ hừ bạn không muốn đi cùng với ba đâu đi với ba chán lắm, cái gì cũng không được ăn, mà ba lại giành mẹ của cậu nữa chứ! Bạn xụ mặt xuống hỏi:" mình không đi với ba có được không mẹ?"

Vũ Du bật cười cô không hiểu sao hai ba con nhà này lại đối chọi với nhau gay gắt thế,nhớ hồi cục cưng còn nhỏ, anh yêu chiều con không hết, đi đâu cũng mang theo cục cưng, gặp anh cũng giới thiệu đây là con trai tôi. Vậy mà bây giờ nhìn nhau cứ như kẻ thù, không biết kiếp trước hai ba con có mắc nợ nhau không đây. Sau khi làm vệ sinh cá nhân xong, Đình Vũ Du bước ra phòng khách, thấy con trai đang chơi xe điều khiển từ xa, còn anh thì không thấy đâu. "chắc là ông xã ở phòng sách". Cô nghĩ thầm, rồi nói với cục cưng:" Bảo bố, mẹ vào gọi ba con rồi cả nhà mình đi nha"

Cậu nhóc nhìn mẹ cười tươi : " vâng ạ". Nhưng mà trong đầu cậu lại nghĩ:" hừm, mong cho ba ở nhà"

Nhanh chóng đi vào phòng sách, cô biết chắc anh lại giận rồi, càng lớn anh lại càng giống như con nít, giống như con trai cũng rất thích làm nũng cô, hay tranh giành cô với con trai.

"Ông xã ơi, anh đang làm gì đó"

Đình Từ Hạo đang làm việc trong phòng, nghe tiếng bước chân anh biết vợ mình đã dậy rồi, hừm, cô không biết bây giờ mặt trời đã lên đỉnh rồi không. May mà chỉ có mỗi một ngày là cô ngủ không đúng giờ giấc, nếu không chắc anh sẽ cấm cô đụng vô cái lap luôn quá. Nghĩ như vậy nhưng anh vẫn không lên tiếng trả lời.

"Ông xã ơi, em vào nhé"

Nói xong cô nhanh chóng bước vào phòng, nhìn ông chồng đang chăm chú vào màn hình máy tính mà không nói một câu nào kia, chắc anh giận vì tối qua cô chăm chỉ làm việc mà không trả lời anh.

Cô chớp chớp mắt, nở một nụ cười tươi như hoa nở, cô chạy đến bên cạnh anh,nắm lấy tay anh, nũng nịu:" Ông xã ơi, mình đi thôi em và con đều đói rồi".

Anh không ngẩng đầu lên nhìn cô, mắt vẫn chăm chú vào màn hình máy tính nói:" Thì em và con đi ăn đi"

Hừm hừm chiều này không xài được rồi, hi hi cô còn một chiều mà chị Vũ Thiên dạy. Cô nhanh chóng bước thêm mấy bước, mặt dày ngồi vào lòng anh, hai tay ôm lấy cổ của anh dùng giọng nói nũng nịu nhất có thể:" Ừ người ta chỉ muốn đi cùng anh thôi, ông xã à, hôm nay là chủ nhật mà, mình đi chơi ha anh, ha anhhhh"

Bạn Đình Từ Hạo nhà ta dù có làm mặt lạnh đến đâu, nhưng đối mặt với chiêu thức làm nũng của bà xã mình, lòng anh đã mềm như nước rồi. Nhìn cô vợ nhỏ đang ngồi trong lòng, dự vọng tích lũy tối qua chưa được đáp lại của anh bỗng chốc nổi lên, hừm đi cũng được thôi nhưng bây giờ anh đói rồi, ăn no rồi sẽ đi. Nói rồi, anh vòng tay ôm cô, môi kề đôi môi cô nói:" Ừm, anh cũng đói" sau đó ngấu ngiến lấy đôi môi cô, bàn tay to tham lam luôn vào vạt áo ngủ nắm lấy một bên đùi của cô.

Đình Vũ Du giãy giụa, muốn thoát khỏi anh, nếu bây giờ mà làm thì đến bao giờ mới đi được a, mà bảo bố còn đang chờ ở ngoài:" Ông...xã....chờ....một chút"

Nhưng bạn Từ Hạo làm sao có thể buông tha được, anh nhanh chóng hôn cô, che đi chút kháng cự này của cô, bàn tay nhanh chóng lột phăng chiếc áo ngủ rách việc kia, tay còn lại xoa nắn no đủ, còn miệng anh vẫn không ngừng hôn cô, thấy cô đã chuẩn bị xong, anh chuẩn bị đi vào cô,thì bên ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa

" mẹ ơi, ba ơi, hai người làm gì mà lâu vậy"

Lại là thằng nhóc phá bình này, hừ may mà lúc cô vào nhân tiện đã khóa cửa cứ thế để cho thằng nhóc ấy chờ đi, anh phải lấy lại những uất ức mấy ngày qua đã. Sau đó anh nâng dực vọng to lớn của mình đi vào trong cô.

" Ông xãcon....con đang gọi" Đình Vũ Du nửa tỉnh nửa mê, nghe thấy giọng con trai cô cũng muốn ra, nhưng mà... Cô cũng muốn anh...

" Bà xã à, chúng mình sinh thêm một bé gái, cho thằng nhóc kia chơi nha em" anh dụ dỗ cô. Có thêm đứa nhóc, thì thằng nhóc kia sẽ không làm phiền anh và cô nữa. Nghĩ như vậy ,anh nhanh chóng đề ra bản kế hoạch tạo người

Bạn Vũ Du đã bị ông xã mình làm cho mê man rồi, làm sao còn nhớ con trai mình đang chờ mình ở ngoài nữa chứ

.....

Chỉ tội cho bạn nhỏ chúng ta đang gõ phím cả giọng ở ngoài cửa thôi, nhưng sau khi gõ mấy tiếng bạn biết rằng mẹ lại bị ba chiếm dụng rồi, mà mỗi lần mẹ và ba ở cùng nhau thì cả tiếng đồng hồ, thôi thì cậu ra chơi với xe điều khiển vậy. "ba à, chờ đó", nói xong bạn lững thững bước đi

Còn hai vợ chồng trong phòng thì vẫn đang hăng hái chiến đấu tạo người. Tội anh Tử Hạo không biết rằng mình lại sinh ra một thằng nhóc càng làm anh đau đầu hơn. ...

P/s : có lẽ ngoại truyện này sẽ giúp cho những nàng nào còn chưa hài lòng về trình độ ngược Hạo ca của tác giả, ở chương này sẽ giúp cho các bạn thỏa mãn a ~

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Anh Trai Thân Yêu* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Ngoại truyện : cuộc sống gia đình của Vũ Du và Tử Hạo (phần 2)

Nhờ sự "cây cậy" cần mẫn của Đình Tử Hạo cuối cùng Đình Vũ Du cũng mang thai.

Sau khi hai người gọi điện về báo tin cho ông bà Đình hai người vô cùng mừng rỡ. Hai ông bà đã già , cũng không mong gì hơn là con cái sống hạnh phúc và có thêm nhiều cháu chất bế.

Vì lần mang thai trước , Vũ Du giấu hai ông bà ,lại thêm hồi đấy có nhiều chuyện xảy ra ông bà không thể ở bên chăm sóc cho con được , khiến ông bà rất buồn lòng

Lại thêm đã gần 6 tháng rồi ông bà chưa được gặp đứa cháu Lập Phong đáng yêu kia. Mà ông bà đã già không thể đi lại nhiều được nữa

Vì vậy ông Đình đã quyết tâm gọi điện thoại đến, đề xuất ý định của hai ông bà là mang con cùng cháu về Đài Loan vừa tiện chăm sóc lại được chơi cùng cháu

Vũ Du sau khi biết tin này tất nhiên là gạt đầu đồng ý rồi, lâu rồi cô cũng chưa về Đài Loan chơi, lần này về gặp mặt mấy chị em , cùng với bảo bối cũng muốn về gặp ông bà nội, gặp các cô các dì,.. Thế nên cô cũng chẳng xem ông xã mình có đồng ý hay không mà gạt đầu đồng ý theo ba về nước

Bạn nhỏ Lập Phong sau khi biết tin này thì xung sướng vô cùng, cậu rất thích Đài Loan, ở đó có thật nhiều món ăn ngon, lại còn có các cô dì, cậu,...cả ông bà nữa rất thương yêu cậu, chiều cậu vô cùng, ...vì thế cậu rất muốn cùng mẹ đi về Đài Loan chơi

Sau khi biết tin hai ngày nữa mình sẽ cùng mẹ đi về Đài Loan cậu bé hưng phấn không thôi, cứ ríu rít bên mẹ cười nói nào là mẹ ơi bao giờ mình đi hả mẹ? Mẹ ơi ba có đi cùng mình không? Hay là mẹ ơi về đó mẹ dẫn con đi ăn lẩu như lần trước nhé?..... Nhiều câu hỏi khiến mẹ cậu dở khóc dở cười . Hai mẹ con cứ cười nói vui vẻ , không hề quan tâm tới một anh chàng lớn tuổi trong phòng

Trái với tâm trạng vui vẻ của vợ và con Đình Tử Hạo vô cùng rầu rĩ, ba mẹ đã có lệnh sao anh dám cãi lời. Mà quan trọng là , anh cũng muốn về cùng vợ nhưng mà, công ty anh vừa ký kết một hợp đồng lớn vô cùng quan trọng, mấy hôm nay anh bận vô cùng, để cái hợp đồng này có thể hoạt động lâu dài, anh cần mất ít nhất cả tháng trời mới xong. Ôi trời ơi 1 tháng không có vợ bên cạnh làm sao anh sống nổi cơ chứ.

Liếc nhìn về phía vợ và con trai cô cười nói vui vẻ vậy, không nghĩ là nhớ anh sao?

Nhưng lệnh cha mẹ khó cãi anh cũng chẳng còn cách nào là hai ngày tới đưa cô ra sân bay . Cô mới mang thai làm cũng chẳng làm được vì còn có 1 cục cưng nhỏ trong bụng cô, anh chỉ có thể hôn cô cho thỏa nỗi nhớ trong 1 tháng sắp tới mà thôi

.....

Cô và con đã về được hai ngày, hai ngày này tuy anh vô cùng bận rộn nhưng vẫn không quên gọi điện về nhà ba mẹ hỏi cô. Nhưng điện thoại di động có chất bức xạ ba mẹ đều không cho cô dùng nhiều, chỉ còn cách gọi điện thoại bàn về

Nhưng gọi điện thoại bàn thì sao chứ? Ở đây chênh lệch giờ nhưng anh lúc nào cũng gọi điện về nhà hỏi thăm vợ , nhưng chẳng thấy vợ bắt máy đâu mà toàn là quản gia, cô người giúp việc, có đôi khi là ba, hoặc mẹ. Thường anh đều nhận được câu trả lời cũng gần giống nhau: cậu chủ, cô chủ đang đi mua sắm với bà chủ. Hay cậu chủ mấy cô chủ đến chơi, mang cô chủ ra ngoài chơi rồi. Hay Vũ Du với mẹ và mấy chị gái đi ăn cơm ở ngoài.... 2 ngày

liên tục anh không được nghe giọng nói ngọt ngào của vợ

2 ngày rồi anh nhớ cô muốn chết!

Trời ơi , nếu 1 tháng không gặp được cô thì anh sống làm sao đây? Mới hai ngày mà anh đã giống như bị bức điên lên rồi

Cơm chẳng muốn ăn, anh chỉ muốn nhanh chóng giải quyết công việc rồi bay nhanh sang với vợ yêu của mình

1 tuần liên tiếp anh ép mình làm xong công việc cho kịp tiến độ , và giải quyết hết đồng công việc giành cho cả tháng kia

1 tuần anh ép nỗi nhớ cô lại, thay vào đó để công việc làm chủ.

Giờ anh mới biết xa cô đau khổ thế nào, giờ anh mới nhận ra nếu một ngày không có cô anh sẽ chết mất

Mà cô vợ anh cũng thật vô tâm vô phế mà, đi cả 1 tuần liền, chỉ có duy nhất được 1 cuộc điện thoại hỏi thăm anh, mà cuộc điện thoại ấy chỉ kéo dài chưa đến 1 phút với nội dung đơn giản là ông xã em và con ở đây rất vui anh đừng lo cho em.

" Em vui còn anh đang buồn đây!". Anh chưa kịp nói câu đó thì cô đã nói thế nhé anh có gì từ từ nói anh rể và chị cả đến thăm em, em đi đây. Nói rồi cô cúp máy để anh lại anh đang chuẩn bị mở miệng nói ra đồng lòng nhớ thương.

Còn thằng nhóc chết tiệt kia, ba nó ở bên này nó cũng không chịu gọi điện về nhớ thương anh gì hết, hừ hừ chờ đấy mai một ba qua sẽ xử cho nhóc con ấy biết ta

Vợ à em nhớ đấy, chờ anh , khi nào anh qua sẽ cho em một trận. Không hề quan tâm chồng gì hết

Nói như vậy thôi nhưng anh chỉ có thể chăm chỉ làm việc mong sớm được gặp vợ mình .

... ..

Cuối cùng sau 1 tuần 4 ngày anh cũng đã giải quyết xong công việc, nhanh chóng gọi thư ký đặt cho anh chuyến bay về Đài Loan sớm nhất để được gặp vợ mình, anh muốn cho cô một bất ngờ nho nhỏ

Nhanh chóng bắt taxi về đến nhà, nhưng lại chẳng thấy cô và con đâu, nghe người giúp việc trong nhà nói cả đại gia đình đã đi dã ngoại đến tối mới về. Anh đành lên phòng của cô và anh ở nhà, nằm ngủ một giấc chờ cô về

Trên giường còn lưu lại mùi hương quen thuộc của cô, ngửi mùi hương đã khắc sâu vào tâm trí của anh, anh nhanh chóng nở nụ cười, an ổn chìm vào trong giấc ngủ say sau một tuần dài chưa có được

... ..

Sau khi đại gia đình đi chơi về. Nghe quản gia báo anh đã về cô vô cùng ngạc nhiên, không phải anh nói bận việc tới cả tháng trời sao , bây giờ mới hơn 1 tuần mà anh đã về rồi, nhưng nỗi thắc mắc ấy chẳng cần được giải đáp cô nhanh chóng đi lên phòng, nhìn anh đang chìm vào giấc ngủ say. Nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt anh.

Anh gầy đi nhiều, nhìn đầu tóc rối bù, gương mặt gầy sọt, quầng thâm đen thui dưới mắt, lại còn mọc râu nữa chứ, ôi trời rồi cuộc mấy ngày qua anh đã sống như thế nào có chăm sóc bản thân mình tốt không?

Cô thừa nhận là mấy ngày qua mình vui vẻ quá nên nhiều lúc cũng không nhớ mà quan tâm anh, cùng ba mẹ, bảo bối, và các anh chị đi chơi cả ngày tới đến cô nhanh chóng một mình chìm vào giấc ngủ cho nên cô cũng không gọi điện thoại nhiều cho anh được. Khẽ vuốt mặt chồng, cúi xuống đặt một nụ hôn lên môi anh:" chồng ơi, em nhớ anh"

Khi cô chuẩn bị rời khỏi môi anh, thì một cánh tay của ai đó cầm lấy cổ cô khẽ ấn cô xuống, thay thế vào đó là một nụ hôn ngọt ngào. Nụ hôn kéo dài tới mức khiến cô gần như gạt thở lúc ấy anh mới nhẹ nhàng tha cho cô, môi anh kề sát môi cô, và hỏi:" bà xã nhớ anh không"

Cô khẽ đỏ mặt, gật đầu:" em nhớ anh lắm, ông xã"

Chỉ cần nghe giọng nói ngọt ngào của cô mọi bức tức và âm ức gần như xua đi hết. Tiếp tục hôn cô một nụ hôn nồng cháy khác, chỉ có cách này mới thỏa mãn được nỗi nhớ nhưng giây vò anh đã bao lâu thôi. Trong lúc mơ màng Đình Vũ Du dường như nghe được tiếng anh thì thầm" bà xã, anh yêu em nhiều lắm"

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Anh Trai Thân Yêu* ! được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.